

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 120

Dimecres, 19 de maig de 1999

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 80, primera reunió

Í N D E X

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de regulació de la societat civil d'activitats entre professionals

Propostes de resolució

per les quals s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei orgànica de transferència de competències executives en matèria de seguretat ciutadana a la comunitat autònoma de Catalunya i les proposicions de llei per a modificar la disposició final segona, punt 3; l'apartat g de l'article 53, i l'apartat 1 de l'article 38 de la Llei orgànica 2/1986, de 13 de març, de forces i cossos de seguretat de l'Estat (presa en consideració)

Proposició de llei

sobre la prohibició de la incineració dels residus (presa en consideració)

Proposició de llei

de suport a les seleccions catalanes (presa en consideració)

Preguntes

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política general de telecomunicacions, especialment en relació amb les concessions per a la prestació de serveis de radiodifusió

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política general de telecomunicacions, especialment sobre les freqüències de ràdio

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política general de telecomunicacions i especialment sobre la concessió de serveis de radiodifusió sonora en ones mètriques amb modulació de freqüència comercial

Interpellació

al Consell Executiu sobre el balanç de l'actuació pressupostària en el període 1995-1999

Interpellació

al Consell Executiu sobre política teatral

→

Í N D E X

Interpелlació

al Consell Executiu sobre el compliment dels plans comarcals de muntanya

Interpелlació

al Consell Executiu sobre la deslocalització d'indústries fora de Catalunya

S U M A R I

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts.

1. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de regulació de la societat civil d'activitats entre professionals (Tram. 270-00031/05) (Punt primer de l'ordre del dia.) (10:09)

<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Bosch i Garcia.	8196
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Ridao i Martín.	8197
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Fuentes i Navarro.	8197
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Pujol i Folcrà.	8197
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Guitart i Domènech.	8198
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Camps i Rovira.	8199
<i>Votació (10:33):</i> aprovada per unanimitat.	8199

Modificació de l'ordre del dia

<i>El president, d'acord amb l'escrit presentat per dos grups parlamentaris, proposa un debat per a la inclusió de dos punts nous a l'ordre del dia, que serien debatuts després del cinquè.</i>	8199
<i>Torn a favor:</i> Sr. Camp i Batalla (CiU).	8200
<i>Torn a favor:</i> Sr. Ridao i Martín (ERC).	8200
<i>Torn en contra:</i> Sra. Montserrat i Culleré (P).	8201
<i>El Sr. Curto i Casadó (P) intervé per una qüestió d'ordre.</i>	8201
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Morera i Tanyà.	8202
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Guillot i Miravet.	8202
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Joaquim Nadal i Farreras.	8203
<i>El Sr. Camp i Batalla (CiU) intervé per al·lusions.</i>	8203
<i>El Sr. Ridao i Martín (ERC) intervé per al·lusions.</i>	8204
<i>El Sr. Guillot i Miravet (IC-EV) intervé per contradiccions.</i>	8204
<i>La Sra. Montserrat i Culleré (P) intervé per contradiccions.</i>	8204
<i>El Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S) intervé per contradiccions.</i>	8205
<i>El Sr. Morera i Tanyà (M) intervé per contradiccions.</i>	8205
<i>Votació (11:03):</i> aprovada per 83 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció.	8205

2. Presa en consideració de les propostes de resolució per les quals s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica de transferència de competències executives en matèria de seguretat ciutadana a la comunitat autònoma de Catalunya (Tram. 270-00036/05) **i les proposicions de llei per a modificar la disposició final segona, punt 3** (Tram. 270-00037/05); **l'apartat g de l'article 53** (Tram. 270-00038/05), **i l'apartat 1 de l'article 38 de la Llei orgànica 2/1986, de 13 de març, de forces i cossos de seguretat de l'Estat** (Tram. 270-00039/05) (Punts segon, tercer, quart i cinquè de l'ordre del dia.) (11:03)

<i>Presentació:</i> Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV).	8205
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Morera i Tanyà.	8208
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Ridao i Martín.	8209
<i>El Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV) intervé per contradiccions.</i>	8211
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Sirera i Bellés.	8211
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Corbacho i Chaves.	8212
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Camps i Rovira.	8213
<i>El Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV) intervé per contradiccions.</i>	8214
<i>El Sr. Camps i Rovira (CiU) intervé per contradiccions.</i>	8214
<i>Votació (12:03):</i> refusades per 34 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.	8215

3. Presa en consideració de la Proposició de llei sobre la prohibició de la incineració dels residus (Tram. 202-00109/05) (Primer punt afegit de l'ordre del dia.) (12:04)

<i>El secretari primer llegeix el text de la Proposició.</i>	8215
--	------

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Posició del G. Mixt: Sra. Olivares i Usac. 8216

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Portabella i Calvete. 8217

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Boada i Masoliver. 8218

Posició del G. P. Popular: Sr. Fabregat i Vidal. 8220

Posició del G. Socialista: Sra. Tura i Camafreita. 8221

El president es reincorpora al seu lloc.

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Rull i Andreu. 8222

Votació (13:08): aprovada per unanimitat. 8224

4. Presa en consideració de la Proposició de llei de suport a les seleccions catalanes (Tram. 202-00128/05) (Segon punt afegit de l'ordre del dia.) (13:09)

El secretari primer llegeix el text de la Proposició. 8224

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà. 8225

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Portabella i Calvete. 8227

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Riera i Gassiot. 8228

Posició del G. P. Popular: Sr. Sirera i Bellés. 8229

Posició del G. Socialista: Sr. Terradellas i Redon. 8230

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Micaló i Aliu. 8231

Votació (14:08): aprovada per 77 vots a favor, 13 en contra i cap abstenció. 8232

La sessió se suspèn a les dues del migdia i nou minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i sis minuts.

5. Preguntes (Punt vint-i-quatrè de l'ordre del dia.) (16:36)

Pregunta al president de la Generalitat sobre la raó de ser del nacionalisme català (Tram. 317-00714/05)

Formulació: Sr. Bosch i Garcia (M). 8233

Resposta: president de la Generalitat. 8233

Repregunta: Sr. Bosch i Garcia (M). 8233

Segona resposta: president de la Generalitat. 8234

Pregunta al president de la Generalitat sobre com es pensa fer front a les irregularitats produïdes en l'Administració de la Generalitat (Tram. 317-00717/05)

Formulació: Sr. Carod-Rovira (ERC). 8234

Resposta: president de la Generalitat. 8234

Repregunta: Sr. Carod-Rovira (ERC). 8234

Segona resposta: president de la Generalitat. 8235

Pregunta al president de la Generalitat sobre el possible transvasament del riu Ebre (Tram. 317-00719/05)

Formulació: Sr. Curto i Forès (CiU). 8235

Resposta: president de la Generalitat. 8235

Pregunta al president de la Generalitat sobre la repercussió dels criteris de la Unió Europea en els ajuts a les companyies elèctriques (Tram. 317-00722/05)

Formulació: Sr. Ribó i Massó (IC-EV). 8236

Resposta: president de la Generalitat. 8236

Repregunta: Sr. Ribó i Massó (IC-EV). 8236

Segona resposta: president de la Generalitat. 8237

Pregunta al president de la Generalitat sobre com resoldre la situació política i parlamentària generada per la Comissió d'Estudi sobre la Millora de l'Autogovern (Tram. 317-00726/05)

Formulació: Sr. Curto i Casadó (P). 8238

Resposta: president de la Generalitat. 8238

Repregunta: Sr. Curto i Casadó (P). 8238

Segona resposta: president de la Generalitat. 8239

<p>— Pregunta al president de la Generalitat sobre els criteris tècnics i els acords polítics que justifiquen el metro lleuger a Ciutat Meridiana (Barcelona) (Tram. 317-00730/05)</p> <p><i>Formulació:</i> Sr. Ferran i Serafini (S).</p> <p><i>Resposta:</i> president de la Generalitat.</p> <p><i>Repregunta:</i> Sr. Ferran i Serafini (S).</p> <p><i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.</p>	8239 8239 8240 8240
<p>— Pregunta al Consell Executiu sobre la creació d'una companyia estable de dansa a Catalunya (Tram. 310-00549/05)</p> <p><i>Formulació:</i> Sr. Bosch i Garcia (M).</p> <p><i>Resposta:</i> conseller de Cultura.</p> <p><i>Repregunta:</i> Sr. Bosch i Garcia (M).</p> <p><i>Segona resposta:</i> conseller de Cultura.</p>	8240 8241 8241 8241
<p>— Pregunta al Consell Executiu sobre les pèrdues en les collites a les terres de Lleida, a causa de la pluja (Tram. 310-00553/05)</p> <p><i>Formulació:</i> Sr. Aige i Sánchez (P).</p> <p><i>Resposta:</i> conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.</p> <p><i>El Sr. Aige i Sánchez (P) intervé per agràiments.</i></p>	8242 8242 8242
<p>— Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals no s'ha presentat al Parlament de Catalunya l'estudi sobre el Pla de millora de la qualitat del servei a la línia ferroviària Barcelona - Puigcerdà - La Tor de Querol (Tram. 310-00524/05)</p> <p><i>Formulació:</i> Sr. Piella i Vilaregut (S).</p> <p><i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.</p> <p><i>Repregunta:</i> Sr. Piella i Vilaregut (S).</p> <p><i>Segona resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.</p>	8243 8243 8243 8243
<p>— Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals la comissió parlamentària corresponent no va ser convidada a la presentació del Pla de millora de la qualitat del servei a la línia ferroviària Barcelona - Puigcerdà - La Tor de Querol (Tram. 310-00525/05)</p> <p><i>Formulació:</i> Sr. Piella i Vilaregut (S).</p> <p><i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.</p> <p><i>Repregunta:</i> Sr. Piella i Vilaregut (S).</p> <p><i>Segona resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.</p>	8244 8244 8244 8244
<p>— Pregunta al Consell Executiu sobre si es va lliurar al Parlament de Catalunya un exemplar de l'estudi sobre el Pla de millora de la qualitat del servei a la línia ferroviària Barcelona - Puigcerdà - La Tor de Querol (Tram. 310-00526/05)</p> <p><i>Formulació:</i> Sr. Piella i Vilaregut (S).</p> <p><i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.</p> <p><i>Repregunta:</i> Sr. Piella i Vilaregut (S).</p> <p><i>Segona resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.</p>	8245 8245 8245 8246
<p>— 6. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de telecomunicacions, especialment en relació amb les concessions per a la prestació de serveis de radiodifusió (Tram. 301-00108/05) (Punt sisè de l'ordre del dia.) (17:38)</p> <p><i>Formulació:</i> Sr. Sirera i Bellés (P).</p> <p><i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.</i></p>	8246
<p>— 7. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de telecomunicacions, especialment sobre les freqüències de ràdio (Tram. 301-00109/05) (Punt setè de l'ordre del dia.) (17:45)</p> <p><i>Formulació:</i> Sr. Carbonell i Abelló (S).</p>	8247
<p>— 8. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de telecomunicacions i especialment sobre la concessió de serveis de radiodifusió sonora en ones mètriques amb modulació de freqüència comercial (Tram. 301-00110/05) (Punt vuitè de l'ordre del dia.) (17:55)</p> <p><i>Formulació:</i> Sr. Guillot i Miravet (IC-EV).</p>	8248

<i>Resposta conjunta:</i> conseller de la Presidència.	8250
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Rèplica:</i> Sr. Sirera i Bellés (P).	8253
<i>Contrarèplica:</i> conseller de la Presidència.	8254
<i>Rèplica:</i> Sr. Carbonell i Abelló (S).	8255
<i>Contrarèplica:</i> conseller de la Presidència.	8255
<i>Segona rèplica:</i> Sr. Carbonell i Abelló (S).	8256
<i>Segona contrarèplica:</i> conseller de la Presidència.	8256
<i>Rèplica:</i> Sr. Guillot i Miravet (IC-EV).	8256
<i>Contrarèplica:</i> conseller de la Presidència.	8257
9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el balanç de l'actuació pressupostària en el període 1995-1999 (Tram. 300-00535/05) (Punt novè de l'ordre del dia.) (18:59)	
<i>Formulació:</i> Sr. Carnicer i Vidal (S).	8258
<i>Resposta:</i> conseller d'Economia i Finances.	8260
<i>Rèplica:</i> Sr. Carnicer i Vidal (S).	8261
<i>Contrarèplica:</i> conseller d'Economia i Finances.	8262
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
10. Interpel·lació al Consell Executiu sobre política teatral (Tram. 300-00532/05) (Punt desè de l'ordre del dia.) (19:32)	
<i>Formulació:</i> Sr. Bosch i Garcia (M).	8263
<i>Resposta:</i> conseller de Cultura.	8264
<i>Rèplica:</i> Sr. Bosch i Garcia (M).	8266
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Cultura.	8266
11. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el compliment dels plans comarcals de muntanya (Tram. 300-00312/05) (Punt onzè de l'ordre del dia.) (19:59)	
<i>Formulació:</i> Sr. Fabregat i Vidal (P).	8267
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	8269
<i>Rèplica:</i> Sr. Fabregat i Vidal (P).	8270
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	8271
12. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la deslocalització d'indústries fora de Catalunya (Tram. 300-00376/05) (Punt dotzè de l'ordre del dia.) (20:30)	
<i>Formulació:</i> Sr. Puigcercós i Boixassa (ERC).	8272
<i>Resposta:</i> conseller d'Indústria, Comerç i Turisme.	8274
<i>Rèplica:</i> Sr. Puigcercós i Boixassa (ERC).	8275
<i>Contrarèplica:</i> conseller d'Indústria, Comerç i Turisme.	8276
Modificació de l'ordre del dia	
<i>El president proposa la posposició del punt tretzè de l'ordre del dia, la qual és aprovada per assentiment.</i>	8277
La sessió se suspèn a les nou del vespre i un minut.	

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 80.1

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon, i dels secretaris primer, tercer i quart. Assisteixen la Mesa l'oficial major, la lletrada Sra. Folchi i Bonafonte i el lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació i de Medi Ambient.

ORDRE DEL DIA

1. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de regulació de la societat civil d'activitats entre professionals. Tram. 270-00031/05. Grup Parlamentari Popular, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

2. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica de transferència de competències executives en matèria de seguretat ciutadana a la comunitat autònoma de Catalunya. Tram. 270-00036/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV), juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació de la presa en consideració. (Text presentat: BOPC, 390, 32218).

3. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei per a modificar la Disposició final segona, punt 3, de la Llei orgànica 2/1986, de 13 de març, de forces i cossos de seguretat de l'Estat. Tram. 270-00037/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV), juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació de la presa en consideració. (Text presentat: BOPC, 390, 32219).

4. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei per a modificar l'apartat g de l'article 53 de la Llei orgànica 2/1986, de 13 de març, de forces i cossos de seguretat de l'Estat. Tram. 270-00038/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV), juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació de la presa en consideració. (Text presentat: BOPC, 390, 32220).

5. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei per a modificar l'apartat 1 de l'article 38 de la Llei orgànica 2/1986, de 13 de març, de forces i cossos de seguretat de l'Estat. Tram. 270-00039/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV), juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació de la presa en consideració. (Text presentat: BOPC, 390, 32221).

6. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política general de telecomunicacions, especialment en relació amb les concessions per a la prestació dels serveis de radiodifusió. Tram. 301-00108/05. Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

7. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política general de tele-

comunicacions, especialment sobre les freqüències de ràdio. Tram. 301-00109/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

8. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política general de telecomunicacions i especialment sobre la concessió de serveis de radiodifusió sonora en ones mètriques amb modulació de freqüència comercial. Tram. 301-00110/05. Sr. Jordi Guillot i Miravet, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya-Els Verds (IC-EV). Substanciació.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre el balanç de l'actuació pressupostària en el període 1995-1999. Tram. 300-00535/05. Sr. Martí Carnicer i Vidal, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre política teatral. Tram. 300-00532/05. Sr. Xavier Bosch i Garcia, del Grup Mixt. Substanciació.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre el compliment dels plans comarcals de muntanya. Tram. 300-00312/05. Sr. Josep Maria Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre la deslocalització d'indústries fora de Catalunya. Tram. 300-00376/05. Sr. Francesc Ferrer i Gironès, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre el comerç interior. Tram. 300-00381/05. Sr. Josep Clofent i Rosique, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'atenció a la primera infància. Tram. 300-00225/05. Sra. Carme Tolosana i Cidón, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els treballadors estrangers extracomunitaris. Tram. 302-00261/05. Sr. Ignasi Riera i Gassiot, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre adopcions internacionals. Tram. 302-00262/05. Sr. Joan Ridao i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'infància pel que fa a les adopcions. Tram. 302-00263/05. Sr. Roc Fuentes i Navarro, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'adopcions a Catalunya. Tram. 302-00267/05. Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'adopcions. Tram. 302-00268/05. Sra. Rosa Barenys i Martorell, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'adopcions internacionals. Tram. 302-00269/05. Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el manteniment i la millora de la cohesió i la mobilitat social. Tram. 302-00264/05. Sr. Joan Puigercós i Boixassa, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de foment de l'ocupació de les dones a Catalunya. Tram. 302-00265/05. Sra. Montserrat Duch i Plana, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de la Llei 10/1983, del 30 de maig, de creació de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels serveis de radiodifusió i televisió de la Generalitat de Catalunya. Tram. 302-00266/05. Sr. Josep Maria Carbonell i Abelló, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

24. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'inicia la sessió.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, s'ha establert la llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple, que serà distribuïda immediatament. Les esmentades preguntes, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a dos quarts de cinc.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de regulació de la societat civil d'activitats entre professionals

El primer punt de l'ordre del dia és: debat i votació del dictamen de la Comissió sobre la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de regulació de la societat civil d'activitats entre professionals, presentada pel Grup Parlamentari Popular. No s'hi han presentat esmenes.

Poden intervenir, per tant, per fixar la seva posició, els grups parlamentaris, que tenen la paraula per un temps, cadascun d'ells, de deu minuts. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, quan el Grup Popular va defensar al seu dia la presa en consideració del Projecte de llei que regula la societat civil d'activitats entre professionals, ja vam expressar la nostra posició sobre la dubtosa utilitat pràctica i la necessarietat d'aquesta llei, atès que aquestes activitats podien perfectament incardinar-se amb d'altres figures jurídiques existents fins al moment.

De tota manera, articular una forma jurídica específica per a les associacions de professionals tampoc ens semblava malament, sobretot tenint en compte que a l'empara de les noves de la comunicació i dels serveis que poden oferir, cada vegada n'hi haurà més de societats d'aquesta mena i, per tant, una figura jurídica específica pot ser, en el futur, apropiada.

Ja vam exposar durant el debat de la presa en consideració que no ens acabava de fer el pes el fet que la justificació més important d'aquesta iniciativa legal estava en la limitació de la responsabilitat civil dels socis als béns de la societat, principi al qual es dedica la major part de justificació de l'exposició de motius i que recull l'article 12. Això no és cap novetat; altres figures societàries existeixen limitant la responsabilitat dels socis, però no estem segurs que quan es van regular aquestes figures, en la voluntat del legislador hi hagués, de manera preponderant, el fet de la limitació de la responsabilitat, i sí, en canvi, donar possibilitats de viabilitat o de creixement a un negoci, a una empresa, amb la participació de nous socis, regulant les relacions entre ells. I hem de constatar que a partir d'aquí, a partir de la bona voluntat del legislador, s'han fet utilitzacions perverses d'aquestes figures societàries, que han servit, no només per limitar responsabilitats, sinó per donar cobertura a activitats fraudulentament.

Per això, repetim: no ens feia cap gràcia la justificació que l'exposició de motius donava i dona a la utilitat d'aquest Projecte de llei. En tot cas, haurà de ser la mateixa jurisprudència la que continuï posant fre a determinats abusos, amb la coneguda teoria de l'aixecament del vel, utilitzada per desemmascarar societats purament instrumentals i determinar la responsabilitat civil personal dels associats quan la societat resulti ser una figura estrictament de cobertura.

Fetes aquestes consideracions, també hem de dir que, almenys pel que fa als diputats del Partit per la Independència, donarem suport a aquesta llei, considerant exclusivament la utilitat que pot representar per a determinades incitatives empresarials. I, en qualsevol cas, l'ús incorrecte o fraudulent de la llei serà responsabilitat de qui el practiqui, perquè el reconeixement explícit de la responsabilitat és lògic i necessari en segons quines associacions, i en d'altres va en detriment de la seguretat jurídica i dels drets i dels interessos de tercers que contracten amb la societat.

Finalment, ressaltar una evidència: ni el Grup proponent deu considerar tan urgent ni necessària aquesta nova regulació, donat que, si fos així, en lloc de presentar aquesta iniciativa en aquest Parlament, hauria instat a fer-ho el seu Grup al Congrés dels Diputats, amb la qual cosa, a banda que la iniciativa tindria les mateixes possibilitats d'èxit, el procediment hauria estat molt més ràpid i efectiu.

Moltes gràcies, senyor president; senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Joan Ridao, que ho fa des de l'escó.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president; des de l'escó, efectivament, si m'ho permet, i molt breument, perquè ja vaig tenir l'oportunitat de posicionar el meu Grup amb motiu del debat de la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei. En aquest moment, i tal com va quedar molt clar en el debat, i de fet es reflecteix tant en el preàmbul com en la part dispositiva de la Proposició no de llei, quedava clar que aquesta naixia per tal de donar una solució legal a les activitats lucratives que, mantenint la seva autonomia, es desenvolupen en comú per tal d'obtenir guanys o per tal de suportar pèrdues.

La tipologia d'aquestes situacions de col·laboració és molt àmplia, des de la simple participació en les despeses, sense cap tipus de dependència, fins a la participació en el risc, i sembla obvi que la regulació de la societat civil de l'article 1661 del Codi civil, que únicament defineix les agrupacions amb finalitat lucrativa, segurament és insuficient; però, sense preveure la problemàtica específica de determinades activitats econòmiques individuals, per a la qual cosa, segurament, calia alguna precisió i alguna regulació específica. Sobretot, perquè aquest tipus d'activitats econòmiques individuals, que es fonamenten en l'esforç individual, però que estan envoltades de situacions de col·laboració, comporten molts problemes pràctics, i jo, com a professional del dret, com a advocat que he mantingut algun tipus de situació de col·laboració amb algun despatx professional, en podria donar fe, d'aquestes situacions. Són problemes, són situacions complexes, que es plantegen pel que fa a la representació de la societat, pel que fa a la responsabilitat, pel que fa també a la distribució d'aquesta. I, per tant, sembla obvi —repeteixo—, com deia, que aquesta regulació proposada és positiva i, des d'aquest punt de vista, clarificador. Per la qual cosa, òbviamment, el nostre Grup Parlamentari hi donarà suport.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el diputat Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Senyor president, senyores diputades i senyors diputats; el nostre Grup Parlamentari també ja va fer el seu posicionament i va explicar els motius per votar favorablement la presa en consideració d'aquesta proposta de resolució a presentar al Congrés dels Diputats per regular les relacions entre professionals de caràcter col·lectiu. Per tant, jo no vull reiterar els arguments favorables que ja vàrem esmerçar, i sí assenyalar que en el tràmit parlamentari crec que en el seu contingut s'ha millorat, s'han introduït algunes esmenes presentades pel Grup Socialista, que han donat lloc a esmenes transaccionals que crec que han millorat el text, en el sentit d'aconseguir dotar-nos d'un instrument que, segurament, en el Congrés dels Diputats encara tindrà alguna modificació, però dotar-nos d'un instrument que, sense l'exigència de les societats anònimes i de les societats de responsabilitat limitada, i tampoc lluny d'això

com són les relacions que preveu el Codi civil, estableixi una figura que, dins del marc de la seguretat jurídica, dins del marc també de la garantia enfront de tercers, estableixi una facilitat més adequada a les noves realitats dels treballs professionals posats en comú, cada vegada més, en les noves exigències de les nostres societats.

Per tot això, nosaltres, com és obvi, votarem favorablement, esperant que en el tràmit al Congrés dels Diputats, com deia, encara es pugui millorar aquest Projecte, que crec que ja ha sortit millor que quan es va presentar.

Moltes gràcies, senyor president; senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, pel Grup Popular, el diputat senyor Simó Pujol.

El Sr. Pujol i Folcrà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, les meves darreres paraules en el debat de votació de la presa en consideració sobre aquesta proposta varen ser un oferiment a la col·laboració i al diàleg per arribar a un comú punt d'acord sobre la conveniència i l'oportunitat d'aquesta iniciativa. Considero important començar recordant aquest oferiment, perquè els grups parlamentaris d'aquesta cambra representats a la Ponència, nomenada el 4 de març, de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana han arribat a aquest punt de comú acord. Les inicials discrepàncies expressades en les esmenes formulades pel Grup Parlamentari Socialista han incidit en els punts essencials de la configuració de la societat civil entre professionals que proposa aquest Grup Parlamentari. Les discussions en el si de la Ponència, per tant, ens han permès examinar acuradament el sentit d'aquesta proposta, revisar els seus plantejaments bàsics i guanyar el convenciment comú de la seva utilitat.

Abans de repassar breument els punts examinats i les solucions que tots hem acceptat, vull tornar a dir que el propòsit d'aquesta iniciativa és afavorir la col·laboració en el món professional i que aquest objectiu, clar i concret, és potser el més important principi inspirador. Una societat entre professionals des d'on es desenvolupen simultàniament diferents activitats, amb limitació de responsabilitat i sense el deure de mínima aportació al fons social, és el moll d'aquesta proposta de societat civil de prestació de serveis professionals.

Parlant d'una societat per i entre professionals, era natural que un dels primers punts d'anàlisi fos el que s'ha d'entendre per «professional»; la major part de les esmenes formulades han tractat d'aquest punt i ens han permès tornar sobre ell i, naturalment, sobre el fons d'aquesta proposta. El punt de vista del Grup Parlamentari Popular sobre els professionals que poden beneficiar-se d'aquest tipus de societat és ampli, per no dir molt ampli. En les discussions, i finalment en les transaccions, hem enfrontat aquesta visió amb la conveniència de fixar i de concretar qui és aquest professional. El resultat final dels treballs, així com la conclu-

8198

sió de la Comissió, és molt positiu; la condició personal del professional manté el sentit ampli proposat: el Dictamen de la Comissió limita a les activitats de prestació de serveis les que es poden desenvolupar des d'aquesta societat. Això impedeix que aquesta forma de societat pugui esdevenir una societat purament comercial, més pròpia de les formes de societat mercantil; és una manera de reafirmar el caire civil que volem donar a aquesta societat i que en el debat de presa en consideració ja es va plantejar.

Una altra qüestió tractada intensament en els debats de la Ponència ha estat la simultaneïtat de les activitats socials. En l'exposició de motius i en el meu discurs per a la presa en consideració, vaig dir amb total claredat que el món professional necessita una alternativa de lligam societari per als que decideixen col·laborar per desenvolupar activitats diferents. Crec que una de les grans conquestes és que s'ha acceptat aquest principi de simultaneïtat, que és el que ha acordat la Comissió, seguint les recomanacions de la Ponència, i que fa d'aquesta proposta un instrument específic i únic en el ventall de formes societàries que avui reconeix la Llei.

Les dues darreres qüestions a debat han tingut un sentit més tècnic. La primera ens ha fet reviure el dubte doctrinal i clàssic: si la societat és contracte o és institució. Diem que és un dubte clàssic perquè avui es dissenya amb claredat que l'origen de tota societat és contractual i que la vida de la societat és més institucional. Es pot dir que la definició aprovada per la Comissió és de les més correctes sobre el sentit propi de la societat i el contracte que la fa néixer.

La segona qüestió en discussió ha tingut un contingut més sociològic. S'ha plantejat si la successió en la condició de soci pels seus hereus hauria de tenir un contingut patrimonial o si la substitució només s'hauria d'admetre si els hereus podien desenvolupar l'activitat del soci premort. S'ha trobat un punt d'equilibri mantenint la proposta del Grup Parlamentari Socialista i donant el valor patrimonial de la part del soci als hereus que no han pogut succeir.

Arribat aquest punt, cal tornar breument sobre el que més es va parlar en el debat de la presa en consideració d'aquesta proposta; em refereixo a la limitació de responsabilitat. S'entenia que la limitació de responsabilitat era prioritària en aquesta proposta. S'ha de reconèixer que en no quedar potser massa clara la societat civil que presentàvem, podien sorgir recels de si dins de la societat entre professionals podria entrar alguna forma o algun híbrid de societat mercantil. Això no ha estat mai present en la concepció ni en la formulació d'aquesta proposta; l'exposició de motius és clara quan aborda aquest punt: la limitació de responsabilitat s'ha vinculat històricament a la formulació mateixa de la personalitat jurídica; des que es va reconèixer que un grup organitzat de persones actuaven segons una voluntat majoritària i que aquesta voluntat va ser reconeguda com a diferent de la pròpia de cada soci, la qüestió va ser determinar les conseqüències de l'exercici de la voluntat, resoltes amb la limitació de responsabilitat.

Es tracta, doncs, d'un concepte vinculat des del seu origen a la noció de personalitat jurídica, que sí que és

una de les claus d'aquesta societat civil que proposem. A la limitació de responsabilitat arribem per ser la seva conseqüència i no per ser el seu principi. Per tant, la limitació de responsabilitat no és un concepte que pertanyi amb exclusivitat a la societat mercantil, ans al contrari: és principi estructural i, per tant, creat per i dins de les categories del més pur dret civil.

Aclarit això, vull insistir que aquesta societat és una societat per prestar serveis, serveis professionals, amb repercussió de despeses i bestretes. El sentit propi d'aquesta definició encaixa perfectament amb la limitació de responsabilitat, perquè no es tenen en compte els elements patrimonials per a la seva configuració. L'element important a aportar és l'activitat. No pensem en societats patrimonialistes. Fa temps que el patrimoni no presta funcions de garantia. Els proveïdors confien en d'altres signes, que esdevenen amb confiança mútua. Per això hem fet una proposta moderna, adaptada als temps d'avui i, sobretot, adaptada als grups per als quals pot ser útil aquesta societat, en els quals hem pensat i pensem en fer aquesta proposta. I tant és així, que de forma contundent s'impedeix que s'acullin a aquesta societat civil aquells que s'emparen en societats instrumentals.

Espero que hagin quedat enrere les susceptibilitats d'alguns grups parlamentaris que veien que era entrar en via morta proposar aquesta regulació de la societat civil al Parlament de Catalunya i que eren partidaris que compenséssim els nostres coreligionaris al Congrés dels Diputats. Em sembla que queda demostrat que, si haguéssim negociat amb el Grup o grups parlamentaris al Congrés dels Diputats, encara en aquests moments estaríem a les beceroles. És satisfactori per a tots que avui acabi una tramitació que espero que s'aprovarà i arribarà al Congrés dels Diputats com a proposta d'una cambra legislativa, la nostra, com volíem els que hem treballat perquè prosperés aquesta iniciativa.

Acabo aquestes paraules amb agraïment per la col·laboració, l'esperit de pacte i la voluntat d'arribar al consens de tots els ponents, però significant la del Grup Socialista per les seves aportacions, que han enriquit i clarificat el text inicialment proposat. Aquesta Proposició de Llei del Parlament de Catalunya omplirà un buit en la regulació de la societat civil, per la qual cosa demano la votació favorable de tots els grups parlamentaris.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Xavier Guitart.

El Sr. Guitart i Domènech

Gràcies, senyor president. Efectivament, les últimes paraules del senyor Simó Pujol expressaven la nostra inquietud a l'hora de la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei –aviat Llei, espero, o Proposició de Llei aprovada perquè vagi al Congrés dels Diputats–, perquè nosaltres no veïem clara, en la lletra del text que se'ns sotmetia en el seu moment, la diferència que hi havia entre aquesta forma societària civil i les societats

que ja estan tipificades en el Codi de comerç, les societats anònimes, les societats limitades, les cooperatives, etcètera, i teníem tota l'angúnia de crear un híbrid que no sabéssim ben bé el que representa, el que és, per al que s'havia d'utilitzar, i teníem fins i tot la por –ho han dit altres companys diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula– de crear una figura que pogués servir, doncs, per a un ús que no fos precisament aquell per al qual nosaltres anàvem a legislar.

Bé, doncs, aquests eren els motius certs que nosaltres teníem de preocupació, i els vam expressar, i amb posterioritat vam tractar d'esmenar-los amb unes esmenes que precisessin exactament quina era la nostra voluntat, la voluntat que era –i que crec que, tal com expressava molt bé el senyor Simó Pujol, ha sortit clarament reflectida– una societat civil únicament –únicament– per a aquelles persones, per a aquells professionals que estan impedits de poder-ne crear una, de societat, per la seva condició professional, sigui pels col·legis professionals que ho impedeixen, sigui per la raó que sigui; únicament per les activitats personals de serveis professionals, i no per altres.

Aclarit això, ens sembla, com deia el senyor Pujol, que fem una aportació positiva, que hi ha collectius que agrairan aquesta iniciativa, i esperem molta sort en el Congrés dels Diputats perquè aquesta iniciativa, que en origen dels proposants, del Grup Popular, hem tractat al Parlament de Catalunya, i que espero que sigui aprovada –almenys amb el nostre vot ho serà–, tingui el màxim de sort en el Congrés dels Diputats.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, sempre és un motiu de satisfacció el fet que una llei del Parlament de Catalunya s'aprovi –com espero que ho serà– per unanimitat.

Jo vull felicitar molt especialment, si m'ho permeten, no exactament el Grup Popular –evidentment que sí–, sinó sobretot la insistència i el capteniment favorable del diputat senyor Simó Pujol; ha estat ell, una miqueta, el pare de la criatura, amb les aportacions, com ha dit molt bé, també del senyor Guitart, i, sincerament, li confesso –i les paraules del *Diari de Sessions* no em faran mentir– el meu escepticisme inicial respecte a la proposta legislativa, no tant per la mecànica operativa que vostè imposava –fer-ho a través d'aquesta cambra, que sempre és bo, aportacions de cambres que no són estatals al Congrés dels Diputats–, sinó perquè no en veia exactament la finalitat.

Certament, els professionals, com jo mateix –i altres professions–, que tenen una vinculació molt especial respecte a la responsabilitat davant dels seus clients ens trobem amb moltes dificultats per tal de compartir despeses, i havíem de fer, abans d'aquesta normativa, certs subterfugis i certs forçaments de figures legislatives de

l'àmbit del dret mercantil per tal de donar solució a aquesta normativa que jo entenc que pot ser positiva, malgrat que jo encara penso que ha de passar no únicament un tràmit processal evident, que és l'aprovació al Congrés dels Diputats, sinó una dificultat que jo segueixo veient, que és la creació..., l'article 19 de la Llei, que òbviament és necessària la creació d'una secció especial en el Registre Mercantil. Pel que conec..., i vostè també, senyor Simó Pujol, sap fins a quin punt és difícil, a la legislació..., fins i tot modificacions en l'àmbit del Reglament del Registre Mercantil, són molt i molt difícils, són absolutament necessàries, però serà molt i molt difícil vèncer la possibilitat i trobar la possibilitat que el Congrés dels Diputats accepti realment aquesta modificació. Per descomptat, el nostre vot serà favorable, com ho serà ara. Per tant, amb les seves explicacions, i jo no podria afegir res més, tampoc, a les que han fet els altres portaveus. Tornar-lo a felicitar, i agrair, doncs, aquesta aportació, que ha de ser bona i fructífera, li anuncio el nostre vot favorable, i la felicitació del nostre Grup.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, procedirem a la votació. Haig de recordar a les senyores diputades i als senyors diputats que, d'acord amb l'article 142, es requereix la majoria absoluta d'aquest Parlament, que són 68 diputats. Existeix el quòrum per passar a la votació. Per tant, demano a les senyores diputades i als senyors diputats que es preparin la votació.

Iniciem la votació.

La Proposta de resolució ha sigut aprovada per 86 vots a favor, cap en contra i cap abstenció. És a dir, amb majoria absoluta per a l'aprovació de la Resolució, que queda aprovada.

Modificació de l'ordre del dia

Demano a les senyores diputades i als senyors diputats que prestin uns moments d'atenció. Aquesta presidència té de comunicar al Ple del Parlament que ha sigut entrat i registrat un escrit, signat per dos grups parlamentaris, que diu el següent: «Els grups sotasignats, d'acord amb l'article 62.4 del Reglament del Parlament, sol·liciten l'alteració de l'ordre del dia del present Ple, en el sentit d'incloure les següents iniciatives legislatives populars, després del punt número 5. Són: Proposició de llei sobre la prohibició de la incineració dels residus i Proposició de llei de suport de les seleccions catalanes.»

Haig de recordar al Ple que l'article 62.4 del nostre Reglament diu: «L'ordre del dia del Ple pot ser alterat quan aquest així ho acordarà, a proposta del president o a petició de dos grups parlamentaris, o d'una cinquena part dels membres de la cambra. Quan es tractarà d'incloure-hi assumptes, aquests hauran d'haver complert els tràmits reglamentaris que els permeten ésser-hi inclosos.»

Punt 1

8200

Podríem tenir dos procediments, un torn a favor i un torn en contra i fixació de posició dels grups, o bé explicació del vot després de feta la votació. Proposo als portaveus que sigui aquest el procediment; que iniciem la votació, i que, un cop feta la votació, cada Grup expliqui els vots. Senyor Guitart, em demana la paraula? (*Pausa.*) Ja el sento, ja...

El Sr. Guitart i Domènech

Però no queda enregistrat, senyor president.

El president

Com diu?

El Sr. Guitart i Domènech

Però no queda enregistrat...

El president

D'acord.

El Sr. Guitart i Domènech

Abans de votar, al nostre Grup ens agradaria de conèixer els motius d'aquesta sollicitud d'ampliació de l'ordre del dia, si és possible. Gràcies.

El president

D'acord. Doncs... El diputat senyor Ramon Camp ens demana la paraula? Per a l'explicació dels motius d'aquesta petició? Com?

El Sr. Camp i Batalla

Per a un torn a favor, senyor president.

El president

D'acord.

El Sr. Camp i Batalla

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, aquesta petició, signada pel Grup de Convergència i Unió i el Grup d'Esquerra Republicana, té el seu origen en la mateixa confecció de l'ordre del dia, que va tenir lloc la setmana passada. A la Junta de Portaveus de la darrera sessió, els diversos temes van ser analitzats i, concretament, sobre aquest aspecte va ser demanada la inclusió d'aquests dos punts de l'ordre del dia pel conjunt de Grups Parlamentaris –és a dir, tots els grups parlamentaris van demanar que en aquesta sessió s'hi poguessin incloure aquests dos punts a l'ordre del dia, tret..., en aquest cas hi havia unes reserves del Grup Popular i, concretament, el nostre Grup, el nostre Grup va ser el que va dir (*remor de veus*) el següent: estava d'acord que s'hi inclogués la Proposició de llei de suport a les seleccions catalanes, però teníem una reserva per incloure-hi la Proposició de llei sobre prohibició i incineració de residus, i ens semblava que aquesta segona hauria d'anar en una sessió posterior, concretament, al 30 de juny.

L'opinió del conjunt de grups parlamentaris va ser, senyores i senyors diputats, que les dues iniciatives haurien de tramitar-se conjuntament. Aquest era un criteri que es mantenia, i, a més a més, respectant l'ordre de presentació: primer la de residus, posteriorment la de suport a les seleccions catalanes. Atès, per tant, aquest criteri manifestat pel conjunt de grups parlamentaris, i l'altre criteri plantejat pel nostre Grup, en el sentit de separar-ne una i l'altra, es va produir una decisió final, en la qual es creia oportú portar-les les dues el dia 30 de juny, i això amb el vot en contra del Grup d'Esquerra Republicana.

Posteriorment, per tant, de fixat aquest ordre del dia, el nostre Grup ha tingut dues percepcions: una, que podia donar-se una opinió generalitzada que no es volia debatre amb temps aquest tema, per tal de poder-se tramitar conjuntament amb la Llei de l'esport, que és el que políticament s'havia manifestat moltes vegades, i hi havia una opinió que anava creixent, en el sentit que el calendari de sessions que teníem fixat, que, després d'aquest –com vostès saben–, no n'hi ha cap altre de previst fins al 28 de juny, faria quasi impossible que aquest tema pogués ser tramitat en aquest període de sessions.

Per altra banda, amb les reserves que nosaltres teníem en la tramitació de la Proposició de llei de prohibició d'incineració de residus, doncs, analitzat a fons el tema, ens va semblar que la podríem superar, i que aquesta reserva desapareixia. Atesos, per tant, els precedents de les manifestacions fetes en aquella Junta de Portaveus, del conjunt de grups, que deien que no tindrien inconvenient que s'inclogués aquí –i el Grup nostre va ser el que va dir «millor fer-ne ara una i després l'altra». Atès que aquesta reserva ha desaparegut, tenint en compte, també, que des del punt de vista de les possibilitats de tramitació parlamentària, certament, el 28 de juny hi hauria la dificultat important de tramitar dins d'aquest període de sessions les iniciatives aquestes de què estem parlant, el nostre Grup creu que, en forma i degudament, complint els tràmits reglamentaris –tal com ha anunciat el president del Parlament–, proposem l'alteració de l'ordre del dia, ampliant aquests dos punts, i això permetria una discussió del tema, de tal manera que, posteriorment, la tramitació parlamentària posterior permeti –si es prenen en consideració aquestes dues iniciatives– que es puguin tramitar conjuntament –en el cas de la segona de les iniciatives– amb la Llei de jurisdicció esportiva que s'està, en aquests moments, discutint a la cambra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, per la seva atenció.

El president

Demana la paraula el diputat d'Esquerra Republicana, que suposo que deu ser com a signant, també? No hi caben dos torns a favor, però sí que pot aprofitar els minuts que li queden de la intervenció...

El Sr. Ridao i Martín

Sí, senyor president. En el mateix torn, com sigui que em sembla que el portaveu de Convergència no ha esgotat el temps que li havia facilitat la Presidència.

El president

Li falten cinc minuts.

El Sr. Ridao i Martín

Senzillament, per manifestar –amb coherència amb el que ha fet també el senyor Ramon Camp– el nostre capteniment favorable que en aquest mateix Ple es pogués debatre conjuntament el conjunt d'iniciatives legislatives populars que aquest Parlament estava tramitant; el nostre Grup Parlamentari, a través del seu portaveu, ja va manifestar fa quinze dies, en una proppassada reunió de la Junta de Portaveus, la seva intenció –en aquell moment en solitari– que en aquest Ple es pogués debatre la Proposició sobre les seleccions esportives nacionals; en aquell moment, nosaltres vam considerar que la celeritat del calendari aconsellava que abans del 30 de juny es pogués fer la presa i el debat de la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei, per tal que en aquest període de sessions ordinari es pogués aprovar, per la qual cosa, en aquest moment ja vam interessar, el conjunt de grups parlamentaris, la sensibilitat per tal d'incorporar aquest punt a l'ordre del dia.

Evidentment, com que hi havia una altra iniciativa que, paral·lelament, s'estava discutint, que és la iniciativa popular sobre la incineració, ens semblava també que convenia tenir la deferència –de cara al grup promotor– que es pogués debatre conjuntament una iniciativa amb l'altra, per la qual cosa, quan hem signat conjuntament amb el Grup de Convergència i Unió la sol·licitud d'ampliació de l'ordre del dia, òbviament, hem demanat també que tots dos punts, totes dues iniciatives, poguessin anar al debat i a la discussió en aquest Ple. Només manifestar això, senyor president.

Gràcies, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha torn en contra? La senyora Dolors Montserrat té el torn en contra per un temps màxim de quinze minuts.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president.

El president

No, deu minuts.

La Sra. Montserrat i Culleré

Permeti'm, senyor president... Gràcies, senyor president, crec que no els esgotaré. Senyor president, permeti'm que li manifesti, o vull manifestar que el que acabem d'escoltar és una vulneració i una burla a l'acord de la Junta de Portaveus, ja que és evident que la Junta de Portaveus i el seu president són qui, evidentment, confeccionen l'ordre del dia. I ara, si hem de donar suport al canvi sol·licitat, en aquest cas, pel Grup de Convergència, nosaltres creiem que això radicalitza la vida parlamentària; és un descrèdit cap als nostres òrgans interns d'aquest Parlament. I li voldria recordar,

senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, i als senyors portaveus, que es va acordar per majoria de cinc a un que les dues iniciatives legislatives anessin al proper Ple del dia 30 de juny, i per ordre de tal com havien entrat en aquest Parlament, primer el de la incineració i, després, de les seleccions esportives.

Però tot sembla indicar, senyor president, que ha estat el Consell Executiu de Convergència, el passat dia dilluns, que, recriminant la decisió del seu portaveu en aquest Parlament, li fa canviar el criteri adoptat en la Junta de Portaveus. I en una desautorització insòlita a l'autoritat d'aquest Parlament, li demana, pràcticament, el que en podríem anomenar un escàndol, que en aquests moments ens proposa el Grup de Convergència i Unió: que canviem l'ordre del dia aprovat a la passada Junta de Portaveus.

Les ordres del Parlament de Catalunya, senyor president, les donen els òrgans rectors del mateix Parlament, però ni cap partit, ni Convergència i Unió, tenen atribucions per manipular i desacreditar l'harmonia parlamentària que sempre ha presidit les sessions d'aquesta cambra. Amb aquests criteris, senyor president, li vull manifestar que el Grup Parlamentari Popular votarem en contra del que considerem una proposta vergonyosa i un abús del Reglament de la cambra. Vostè, senyor president, sap sobrerament, per aquesta diputada i portaveu que li parla, quin ha estat sempre el nostre posicionament envers aquesta qüestió, i quin va ser l'acord adoptat en la passada Junta de Portaveus.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Procedirem, seguidament, a la votació, i després a l'explicació de vot, o volen fixar primer la posició? El senyor Guillot em demana la paraula? (*Remor de veus.*)

El Sr. Guillot i Miravet

Jo crec que seria millor abans, i després fer la votació.

El president

Oh, el Reglament demana explicació de vot d'aquells grups que no han fixat la posició en el torn a favor.

El Sr. Guillot i Miravet

Anem al Reglament.

El president

El Reglament, és el que diu. Senyor Curto?

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, existeixen innumerables precedents que, en situacions similars a esta –i per desig exprés dels mateixos grups parlamentaris–, en situacions similars a esta, ho repeteixo, s'ha fixat posicionament i no explicació de vot, pel que en llenguatge ordinari tots diem «molt de *cuidado*, que després de la votació tot-hom escampa la boira». I, per consegüent, en ordre que

8202

l'atenció sigui plena, los grups parlamentaris disposem, o disposen, d'un posicionament abans de la votació. I, per consegüent, i en ordre a estos precedents... Senyor Escudé, no em distregui, per favor. (*Rialles.*) Per consegüent, i en ordre a estos precedents, val la pena, senyor president, que reconsideri la seua posició i autoritzi que els grups parlamentaris puguin fixar posicionament en lloc d'explicació de vot.

El president

Em permeten un moment, per consultar-ho amb els membres de la Mesa? (*Pausa.*) Invocant el precedent que m'acaba d'invocar el senyor Curto, que jo en recordo algun, és cert, tot i que el Reglament fixa clarament que ha de ser explicació de vot per als qui no han intervingut, que fixin posició ara els grups que encara no han intervingut en el debat.

Per tant, per ordre sempre de menor a major, en primer lloc el Grup Mixt, el diputat senyor Salvador Morera. Tenen un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Bé, el vot del nostre Grup a la modificació de l'ordre del dia, evidentment que serà positiu, però ho serà, bàsicament, per una raó de responsabilitat política i d'un capteniment estrictament, podríem dir, nacionalista: per res més. Si, com ja s'ha dit per part d'algun altre grup, si féssim cas d'allò que diu el Reglament; si haguéssim de fer cas, com sempre s'ha fet en aquest Ple, que és respecte als acords de la Junta de Portaveus, a aquest Grup no li quedaria cap més remei que votar en contra de la modificació de l'ordre del dia.

Nosaltres lamentem molt profundament com s'han portat les coses; com s'ha desdibuixat i s'han manipulat aquells acords que s'havien pres a la Junta de Portaveus; i ho lamentem encara més en un tema tan decisiu, des del nostre punt de vista, de tanta sensibilitat popular, de tant ressò mediàtic, com el tema de les seleccions esportives, que sota cap concepte es mereixia un debat, diguem-ne, d'aquestes característiques, i una introducció, diguem-ne, per la llei de l'embut, en aquest Parlament. Nosaltres –i ho volem deixar clar–, de la manera com s'han fet les coses des del punt de vista reglamentari en aquest Parlament, no hi estem gens d'acord, perquè les coses no es fan d'aquesta manera, sincerament.

Evidentment, com he dit al principi, nosaltres votarem favorablement la modificació; votarem favorablement la presa en consideració, però no per les coses com s'han fet sinó, senzillament, per responsabilitat política i per sensibilitat nacionalista. Responsabilitat política que ens hauria agradat que l'hagués tingut algun altre grup, en especial el Grup de la majoria, com es va manifestar al seu dia a la Junta de Portaveus, i que no hagués modificat en l'últim moment, de pressa i corrents, per interessos polítics..., evidentment, que són legítims, però, com he dit, en res afavoreixen el que hauria de ser un sentiment ampli, i sobretot en relació a allò que era una vocació popular, un sentiment popular, que sota cap cas necessita, doncs, acords i politi-

queig barat de darrera hora, sinó uns acords amplis, unitaris, majoritaris d'aquest Parlament, que em fa l'efecte que és el que a tots plegats ens faria falta, i especialment per a aquella gent que va signar aquesta iniciativa.

Per acabar, senyor president –com he dit–, lamentar com s'han portat les coses, i senzillament nosaltres, com al seu dia que ens vam manifestar a la Junta de Portaveus, nosaltres no hem alterat el nostre punt de vista pel que fa a la tramitació, però, com he dit, des del nostre punt de vista polític, evidentment que hi votarem a favor, però volem que quedi clara la nostra queixa.

Res més i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Guillot. Deu minuts.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Nosaltres també hi votarem a favor, en coherència amb tot el que hem anat dient i proposant a moltes juntes de portaveus, perquè el repete no era si anava en aquest Ple o el proper, perquè hi havien molts altres plens abans on s'hauria pogut treballar i debatre i aprovar, si s'escau, aquestes dues iniciatives legislatives populars per ordre d'entrada.

Cal ara fer un conflicte de la proposta nova? És oportú? És positiu? Jo crec que sí, perquè jo crec que vostès, els senyors diputats i diputades de la majoria, han de fer una reconsideració que així no es pot treballar. És un despropòsit el que ha passat. No pot ser que en una junta de portaveus, des de la majoria, s'argumenti tot un seguit de qüestions, i a hores d'ara, a vint-i-quatre hores d'aquest Ple, es digui tot el contrari. I tot això és greu, no perquè «rectificar és de savis», tot això és greu perquè ens n'assabentem pel diari, abans que per la trucada del portaveu de Convergència i Unió, ens assabentem pel diari que el Comitè Executiu de Convergència Democràtica de Catalunya ha cregut oportú fer aquest canvi.

Això és un menysteniment del més elemental en formes, és un menysteniment del treball d'aquesta institució, és un menysteniment de la Junta de Portaveus i dels seus debats, perquè la gran raó, que fins i tot nosaltres vam compartir, perquè aquestes dues iniciatives legislatives populars no es discutissin avui era sostreure el debat d'aquestes qüestions que vénen de la societat de la dinàmica electoralista. Aquest era el gran argument que es va utilitzar a la Junta de Portaveus per posposar això per a després de les eleccions municipals! I què passa? Que aquest gran argument ja no serveix, ara? Ja no serveix que el problema de la iniciativa legislativa popular d'incineradores o de seleccions esportives..., cal veure com respectem el seu debat fora de les conjuntures i de les pressions i de les dinàmiques electorals del procés electoral que tenim a portes? Doncs, jo crec que sí; jo crec que sí. O es feia abans o es fa després. Intentar-ho fer ara, de veritat, no tan sols és –el que deia– formalment un menysteniment institucional, sinó que, evidentment, recupera aquesta lectu-

ra electoralista per part seva amb la tramitació d'aquestes dues iniciatives.

Jo crec que tenir la força, ser majoritaris, a vostès els exigeix molt més que als altres, de respecte, de racionalitat, de treball, diguem-ne, amb certa coherència i d'un treball ben fet, i en aquest cas vostès no han treballat bé. Però és que si ja és greu des d'un punt de vista institucional, jo crec que també això és molt greu per menyspreu, per menysteniment, per manca de consideració al que són dues iniciatives que vénen de la societat, que tenen grups promotors i que estan recolzades per desenes de milers de signatures de ciutadans i ciutadanes. Com pot ser que les dues úniques iniciatives legislatives populars d'aquesta legislatura –i són qüestions importants– que entraran en aquest Ple, en el debat parlamentari, es faci d'aquesta manera, en vint-i-quatre hores! Jo crec que és una manca de respecte per a aquesta gent, una manca de respecte a la importància d'aquest debat, i això també, en aquest cas, és responsabilitat seva.

Jo, senyor president, nosaltres votarem a favor, però, de veritat, trobem negatiu, trobem poc raonable, trobem oportunista, fins i tot poc explicable des d'un punt de vista parlamentari social, aquesta lògica. O vostès modifiquen, diguem-ne, el ritme de reunions, primer que es reuneixi el Comitè Executiu de Convergència i després que es faci la Junta de Portaveus, o és que podem estar aquí, a cada Ple, amb els ensurts que el comitè electoral, el Comitè de Convergència, cregui oportuns, i això no pot ser.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. La veritat és que tots els arguments que han fet servir tots els portaveus, tant del Partit Popular, com del Grup Mixt, com d'Iniciativa per Catalunya, són absolutament vàlids i els subscriu. Fixin-se que, fins i tot amb posicionaments diferents respecte a la votació, els arguments són coincidents. I ho són tant per l'evolució dels fets com perquè els dos torns o el torn a favor compartit que hem escoltat és un torn sense arguments. És a dir, si ens haguéssim de fiar a l'hora de decidir com votar per allò que hem escoltat del senyor Ramon Camp i del senyor Ridaó, naturalment, votaríem en contra, i votaríem en contra perquè no hi ha hagut res que avaluï un vot favorable a partir de l'explicació –ridícula, si se'm permet– que han fet els dos portaveus respecte a aquest canvi de decisió en relació al que havia estat una decisió clara de la Junta de Portaveus.

Però no ens sorprèn. En realitat, en aquesta mena de joc de descàndid i cerimònia de la confusió i de pèrdua de pes i credibilitat d'aquest Parlament, el Grup de la majoria hi té una responsabilitat gravíssima. I no és la primera vegada. En les darreres setmanes hem assistit a diversos episodis del mateix tenor: el Parlament no és allò que hauria de ser per als diputats i diputades de

Convergència i Unió, és un mer instrument per als seus interessos, del tipus que siguin, i naturalment, en aquests moments i en la conjuntura actual del calendari, de caràcter fonamentalment electoral, hi fan tot allò que més els convé al dictat d'òrgans externs a aquest Parlament; va passar en la Comissió d'Autogovern, com tots vostès saben, i ha passat ara també en aquest episodi lamentable al qual estem assistint.

Voldria afegir encara que, fixin-se que el nostre Grup, que en la mateixa Junta de Portaveus va proposar la incorporació a l'ordre del dia –i la tradició parlamentària és que, amb la petició d'un grup, ningú no diu que no–, va haver-hi la negativa a la inclusió en l'ordre del dia de la nostra petició del punt que preveia la creació del municipi d'Arties, la qual cosa és un fet insòlit afegit a aquest episodi que estem discutint. En el fons, jo tinc la impressió que la sublimitat parlamentària del senyor Ramon Camp, quan ha introduït com a únic argument per fer la proposta que feia d'alteració de l'ordre del dia, en anomenar «percepcions»..., estem canviant l'ordre del dia per una percepció! Percepció de què? El senyor Pujol, que és el president del seu Grup i el president de la Generalitat, que és molt menys subtil, d'això en diria «poders fàctics». En el fons estem canviant l'ordre del dia com a conseqüència d'indicacions directes de poders fàctics, tan fàctics que estan molt a prop de qui insta aquest canvi d'ordre del dia que estem executant en aquests moments, i el qual votarem a favor, no pas per cap dels arguments que ha esgrimit el senyor Ramon Camp, sinó simplement pel respecte que ens mereix el mecanisme de la iniciativa legislativa popular i perquè no ens agrada que es converteixi aquest mecanisme en la riota de la societat catalana.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Senyor Camp, em demana la paraula per al·lusions?

El Sr. Camp i Batalla

Senyor president, per al·lusions no en aquesta darrera intervenció, sinó en el conjunt d'intervencions que s'han fet. Per dues coses...

El president

Mig minut per al·lusions.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Dues coses: és evident que s'està fent un tràmit parlamentari dins de la més estricta aplicació del Reglament; no hi ha cap vulneració ni cap menyspreu al Parlament; s'està aplicant el Reglament en aquest extrem de discussió que estem mantenint en aquests moments, primera. I per respecte, per respecte als milers i milers, als centenars de milers de ciutadans que han signat aquestes iniciatives legislatives populars, per respecte a això, nosaltres fem, en aquest cas, un replantejament, també, de dir: «Aquest tema s'ha de tramitar en el Parlament de Catalunya.» Perquè tot el Parlament, en aquest cas, perquè tot el Parlament ha

8204

d'acceptar un dubte raonable per a aquesta gent, per a aquests ciutadans, que el Parlament no podria legislar si això ho deixàvem aculat el 28, 29 i 30 de juny.

És per això que, tenint temps, tenint temps com tenim en aquests moments per poder-ho tramitar, que el nostre Grup ha cregut convenient fer aquest plantejament, perquè el tema concretament que ara posem a discussió pugui tenir la seva tramitació parlamentària. I aquest és el tema. El tema de fons és aquest. Si realment hi ha a qui inquieta que el tema de la selecció es tiri endavant, és un altre plantejament. Jo, segur que no és això, segur que no és aquest el plantejament. Nosaltres no volíem que quedés aquesta situació, i que el Parlament quedés en aquest cas menystingut per part de molta gent en funció d'un tema de calendari.

El president

Moltes gràcies.

El Sr. Camp i Batalla

I és això, per tant, senyor president, el que justifica la nostra petició una vegada més.

El president

Moltes gràcies. El senyor Ridao em demana la paraula, per què?

El Sr. Ridao i Martín

President, per unes al·lusions claríssimes del senyor Nadal al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, a la seva actitud en general.

El president

Mig minut per al·lusions.

El Sr. Ridao i Martín

Sí, perquè el senyor Nadal, que s'ha dedicat a aplaudir la coherència del conjunt de grups d'aquesta cambra, a excepció, sembla ser, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i de Convergència i Unió, s'ha oblidat –i em sembla que en això crec que m'he expressat clarament–, s'ha oblidat de la coherència del nostre Grup Parlamentari, que va ser l'únic Grup que en la Junta de Portaveus va manifestar el seu desig que s'incorporés aquest punt a l'ordre del dia, i ens vam quedar sols, i democràticament vam perdre en aquell moment aquella votació. I per tant, des d'aquest punt de vista, ningú no ho podrà desmentir, i en aquest Saló de Sessions hi ha el conjunt de portaveus que en aquell moment eren presents. Per tant, això per una banda.

Per l'altra, en el moment que el Reglament de la cambra faculta l'ampliació de l'ordre del dia i hi ha dos grups parlamentaris que ho poden demanar, si el Grup de Convergència i Unió se suma, de fet s'adhereix a la proposta del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, aquest és un fet que ningú no pot penalitzar. I per tant, des d'aquest punt de vista, mantenim la coherència com el primer dia, senyor Nadal.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. El senyor Guillot, per què em demana la paraula? Jo no he sentit que fos alludit, però...

El Sr. Guillot i Miravet

No, no, per contradiccions, senyor president.

El president

Per contradiccions?

El Sr. Guillot i Miravet

Sí, és clar, el que no falla...

El president

Mig minut per contradiccions.

El Sr. Guillot i Miravet

Que quedi clar –ho dic per a tothom–, que quedi una cosa clara: portem moltes juntes de portaveus demanant que s'incloguin aquests punts de l'ordre del dia, moltes, perquè no tot comença a l'anterior Junta de Portaveus. Moltes, senyor Ridao, moltes. (*Remor de veus.*)

El president

No dialoguin entre vostès.

El Sr. Guillot i Miravet

Aquesta és una qüestió que vostès haurien pogut decidir, els de la majoria, fa molts plens. I si vostès troben raonable, de veritat, de veritat, si vostès troben raonable... –és que, al final, aquí s'està vulnerant ja el sentit comú!–, si vostès troben raonable el que està passant, que Déu els empari. Vostès creuen que és raonable parlamentàriament que ahir ens assabentem per *El País* que el Comitè Executiu diu una cosa, ara se'n diu una altra? No és raonable això, diguin el que vulguin, posin les cares que vulguin, això no és sensat ni és raonable! I vostès s'ho han de fer mirar, això, perquè, si no, anem tots pel pedregar.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. La senyora Montserrat i Culleré em demana també la paraula? Per contradiccions?

La Sra. Montserrat i Culleré

President, per contradiccions.

El president

Mig minut, per contradiccions.

La Sra. Montserrat i Culleré

Quan ha anomenat els diferents grups parlamentaris, escolti, senyor Ramon Camp, vostè ha parlat de respecte. Em vol explicar on està el seu respecte? Vostè ha dit que per respecte a la iniciativa legislativa..., tenia o no

tenia vostè respecte a la iniciativa legislativa quan vostè va votar per al dia 30 de juny? O és que ha canviat vostè el respecte ara per al dia d'avui, que és el dia 19? Em vol parlar vostè de quina forma i manera mesura el respecte cap als ciutadans que de forma espontània i voluntària han signat aquesta iniciativa legislativa popular? I a més, li vaig a dir una cosa, i coincideixo amb el senyor Guillot: són moltes i moltes juntes de portaveus que això ha quedat sobre la taula.

Per tant, vostès no tenien cap gana que això es veiés en el dia d'avui, sinó el dia 30 de juny. I per tant, sigui coherent amb les decisions i adopcions que vostè va prendre en l'acord de la Junta de Portaveus, i permeti'm que li torni a dir...

El president

Senyora Montserrat, ha exhaurit el seu temps.

La Sra. Montserrat i Culleré

...que vostè està al costat del que va determinar el Consell Executiu de Convergència.

Res més i moltes gràcies, senyor president.

El president

El senyor Nadal també em demana la paraula? L'he concedit a tots els portaveus.

El Sr. Joaquim Nadal i Ferreras

Sí, per un aclariment. Sobretot per dir que el nostre Grup no veu motius de calendari en tot això que estem debatent. Pensi que el nostre Grup –ja ho faig ara, però ho farà oficialment d'aquí a uns dies– demanarà l'habilitació oficial del mes de juliol com a període de sessions. I si això és així, no hauríem tingut cap, cap, absolutament cap problema de calendari.

El que passa és que la vara de mesurar que fa servir Convergència i Unió, sobretot Convergència i Unió, senyor Ridao –jo entenc el que vostè deia–, Convergència i Unió..., Convergència i Unió el que ha fet és no només sotmetre's a uns determinats poders fàctics, sinó escenificar-ho com una caiguda del cavall de Damasc.

Gràcies, senyor president.

(Remor de veus.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Acabat... El senyor Morera em demana la paraula. Per quin concepte la demana el senyor Morera?

El Sr. Morera i Tanyà

Exactament pel mateix concepte que la resta de grups, senyor president.

El president

Mig minut.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies. Molt breument. Aquí s'ha parlat molt de coherència; només recordar que almenys a les juntes de portaveus que s'havia parlat en més d'una ocasió d'aquest tema, cap grup, pel que fa a aquell acord primer tàcit, que es discutiria el 30 de juny, bàsicament perquè no interferís en eleccions, en el tema de les eleccions, i per tant que no es pogués fer electoralisme, ningú va dir res a excepció de l'última Junta de Portaveus, que és veritat que el Grup d'Esquerra Republicana, i només en l'última Junta de Portaveus, que Esquerra Republicana es va manifestar per canviar l'ordre del dia. Però vull deixar clar això: abans ningú, absolutament ningú, havia dit res d'avançar aquest debat.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Ara sí que ha acabat definitivament el debat. Procedirem a la votació de l'alteració de l'ordre del dia que, si és aprovada –pels pronunciaments dels grups, penso que és clar que quedarà aprovada–, s'incorporaria abans del punt sisè, després del punt número 5, que és el d'interpellacions.

Demano a les senyores i senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

La proposta d'alteració de l'ordre del dia ha sigut aprovada per 83 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció.

Propostes de resolució per les quals s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica de transferència de competències executives en matèria de seguretat ciutadana a la comunitat autònoma de Catalunya (tram. 270-00036/05) i les proposicions de llei per a modificar la disposició final segona, punt 3 (tram. 270-00037/05); l'apartat g de l'article 53 (tram. 270-00038/05), i l'apartat 1 de l'article 38 (tram. 270-00039/05) de la Llei orgànica 2/1986, de 13 de març, de forces i cossos de seguretat de l'Estat (presa en consideració)

Passem al segon punt de l'ordre del dia: debat i votació de la presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica de transferència de competències executives en matèria de seguretat ciutadana a la comunitat autònoma de Catalunya. Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula, d'acord amb l'article 107, per presentar-la, el diputat senyor Roc Fuentes, per un temps màxim de quinze minuts. (Pausa.) Pot començar.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Si m'ho permet, tal com vàrem acordar en la Junta de Portaveus, aquestes

8206

quatre proposicions, les defensaria plegades en el temps dels quinze minuts.

El president

O sigui que serien els punts número 2, 3, 4 i 5.

El Sr. Fuentes i Navarro

Exactament.

El president

D'acord.

El Sr. Fuentes i Navarro

Exactament, les quatre proposicions, propostes de resolució per presentar al Congrés dels Diputats.

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, és indubtable que, per a l'autogovern de Catalunya, la seguretat ciutadana és un element cabdal. És important recordar que, encara que la Constitució espanyola estableix una atribució genèrica de competència a l'Estat en aquesta matèria, en l'article 149, 1.21, 1.29, forçosament això cal interpretar-ho com poders públics més que, pròpiament, a l'Estat o al Govern central, tota vegada que després, tal com és recull en el nostre Estatut d'autonomia, especialment en l'article 13, i com després també s'ha produït a casa nostra, aquesta és una competència compartida, una competència, la de la seguretat ciutadana, en la qual Catalunya ja té cotes importants de facultats –de facultats de decisió de la pròpia policia, de desplegament pel territori– i, per tant, en la qual no hi ha dubte que hem avançat considerablement.

Jo vull recordar que nosaltres sempre hem defensat, i també altres grups polítics, que enteníem que, en la seguretat ciutadana, la màxima autoritat a Catalunya havia de ser la Generalitat. Per tant, sense negar la possibilitat que a Catalunya puguin actuar fins i tot forces de l'Estat, sí que nosaltres volíem, i volem, que totes les competències, totes les competències –ho repeteixo– en totes les matèries que facin referència a la seguretat ciutadana siguin competència de la Generalitat, les pugui exercir la Generalitat. Això és possible, perquè a desgrat que el punt 4 de l'article 13 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya assenyala tot un seguit de matèries reservades a l'Estat i, a més a més, fa una remissió a l'article 140 de la Constitució, que parla també del conjunt de la seguretat ciutadana, és cert que precisament la mateixa Constitució, per la via de l'article 150.2, permet transferir a les comunitats autònomes, permet transferir a Catalunya aquelles matèries que siguin competència de l'Estat.

Per tant, avui ens trobem en el procés de desplegament de les forces pròpies de Catalunya, dels Mossos d'Esquadra pel territori, de l'assumpció d'un volum important de competències en seguretat ciutadana, però ens trobem, encara, que hi ha competències estatals. Moltes d'elles han perdut, fins i tot, la importància que tenien pel procés de construcció de la Unió Europea. I, sens perjudici dels mecanismes de coordinació, especialment a nivell europeu, de les facultats de les

mateixes directives comunitàries, a nosaltres ens sembla que és el moment ja que Catalunya assumeixi plenament totes les competències de seguretat ciutadana, per tant, que la Generalitat de Catalunya sigui la màxima autoritat a casa nostra en matèria de seguretat ciutadana.

Això ho podem fer assenyalant les facultats que hi ha previstes en el punt 4 de l'Estatut i que són les que es reserva l'Estat, és a dir, quan diu «els serveis de caràcter extracomunitari, supracomunitari, com és ara vigilància de ports, aeroports, costes, fronteres», etcètera. Però val a dir que també fa una remissió genèrica l'article 140. Per tant, a nosaltres ens ha semblat que és més adequat assenyalar el conjunt d'aquestes facultats –hi insisteixo– que han de passar a la Generalitat de Catalunya. I això en línia amb el que hem plantejat moltes vegades en reclamar –hi insisteixo– que tinguem les màximes competències en matèria de seguretat, que la Generalitat de Catalunya sigui l'autoritat màxima en aquestes qüestions.

Que això és possible ens ho demostra, clarament, el procés que vàrem seguir amb la transferència de «tràfic», que diu l'Estatut, o trànsit, com és coneix més correntment. Com es va fer? Es va fer mitjançant, naturalment, una llei orgànica de l'Estat, a desgrat que també és una facultat que l'article 13 assenyala que queda reservada a l'Estat. Per tant, és perfectament possible utilitzar aquesta via que vàrem utilitzar en aquest cas que, en aquest moment, estem tractant. Això és perfectament possible i això no nega –és una qüestió que, fins i tot, es podria, també, en el seu moment plantejar–, que puguin existir funcions que puguin desenvolupar forces i cossos de seguretat a Catalunya, però sota la dependència de la Generalitat de Catalunya. I aquest és un dels aspectes que nosaltres també assenyallem clarament en la nostra proposta.

És evident que la nostra proposta pot ser modificada –i segurament en algun aspecte hauria de ser modificada en el tràmit parlamentari; totes les preses en consideració, naturalment, ho són amb aquest condicionament parlamentari, per altra part absolutament lògic. És a dir, que en aquesta Proposició, en el tràmit parlamentari corresponent, s'hi podran introduir, si escau, aquelles modificacions, aquelles puntualitzacions que es cregui oportú. Però, en qualsevol cas, a nosaltres ens sembla que aquest és un element essencial precisament per avançar en el nostre autogovern perquè –hi insisteixo– la seguretat ciutadana i la màxima responsabilitat sobre seguretat ciutadana a Catalunya per part de la Generalitat és un element clau en aquest procés de consolidació de les nostres pròpies competències i facultats.

Les altres propostes que nosaltres hem presentat és evident que tenen un sentit. Jo crec que tenen la seva importància, però indubtablement no tenen aquesta entitat. Però jo voldria fer referència a la segona de les nostres propostes. En la segona de les nostres propostes nosaltres plantejarem, ni més ni menys, que la Junta de Seguretat sigui presidida pel president de la Generalitat i, naturalment, que pugui delegar en el conseller de Governació –a qui vull aprofitar l'avinentsa per celebrar que estigui present en la sessió en aquest moment

d'aquest debat. Per tant, el meu agraïment al conseller pel seu interès, naturalment, en les qüestions que estem debatent.

Per què nosaltres plantegem la presidència del Govern de la Generalitat, la presidència del president –valgui la redundància– de la Generalitat i, en el seu cas, i si s'escau, el conseller de Governació de la Junta de Seguretat? Se'm podrà dir, i és cert, que la Junta de Seguretat és un òrgan paritari, però que sigui un òrgan paritari no vol dir que no pugui estar presidit pel president de la Generalitat. I jo voldria fer referència a les juntes de seguretat locals, que també la Llei de forces i cossos de seguretat de l'Estat, que aquí en aquest apartat pretenem modificar, contempla que aquesta és una presidència compartida entre els alcaldes i els representants del Govern. Malgrat això –malgrat això–, en la pràctica això ja no s'està fent, però més enllà d'això Iniciativa per Catalunya - Els Verds va presentar en el Parlament una proposició que està en tràmit perquè, efectivament, la Llei de forces i cossos de seguretat s'adeqüi a aquesta realitat i la Presidència sigui exercida sempre pels alcaldes.

A nosaltres ens sembla que el fet de modificar en aquest apartat..., i en altres a què després em referiré, i segurament en altres que també caldrà modificar, perquè és indubtable que la Llei de forces i cossos de seguretat de l'Estat s'ha de modificar en molts aspectes, perquè fins i tot en la realitat i en la pràctica estem actuant de manera diferent –no diré il·legal–, però en qualsevol cas de manera diferent al que preveu la Llei de forces i cossos de seguretat de l'Estat. Per tant, la seva modificació és indispensable.

Però nosaltres hem posat l'accent en tres punts: el primer punt –com deia– és la presidència de la Junta de Seguretat. Si nosaltres volem que la màxima autoritat en seguretat ciutadana a Catalunya sigui la Generalitat, si les competències, totes, de seguretat ciutadana siguin per a la Generalitat, és indubtable que la Presidència de la Junta de Seguretat... I amb això no violentem cap norma perquè no diu, l'Estatut, que no pugui ser; l'Estatut diu que ha de ser paritari, d'acord; però l'Estatut no diu: «Això pot o no ser presidit pel president de la Generalitat.» I en qualsevol cas, en virtut de les facultats que preveu l'article 150.2 de la Constitució, nosaltres pensem que això també és perfectament possible.

Cal que nosaltres traguem tot el profit a aquesta possibilitat constitucional, que fins ara no li hem tret. Que segur que seria millor i més desitjable –i nosaltres ho desitjaríem també– que l'Estatut d'autonomia de Catalunya ja contemplés moltes d'aquestes qüestions i no haguéssim d'anar per aquesta via, però avui per avui això no ho tenim i, per tant, és imprescindible que utilitzem la via de l'article 150.2 de la Constitució fins que, realment, avancem en la reforma de l'Estatut. Per tant, aquesta és l'altra modificació que nosaltres pretenem quant a la Presidència de la Generalitat amb relació a la Junta de Seguretat.

Les altres dues modificacions que nosaltres plantegem puntualment a la Llei de forces i cossos de seguretat de l'Estat ens semblen d'una necessitat evident, ens semblen òbvies, perquè en la pràctica, en la realitat, els

Mossos d'Esquadra estan exercint moltes de les funcions dels cossos i forces de seguretat de l'Estat. En la Llei de forces i cossos de seguretat de l'Estat, curiosament, les facultats que es reconeixen a les policies que se'n diu «autonòmiques» són bàsicament de vigilància i de servei a la comunitat autònoma, als seus béns i a les seves institucions –ho simplifico, naturalment, ho tinc aquí i ho podríem llegir. Aquestes són les facultats pròpies. Aleshores hi ha unes facultats en col·laboració i hi ha unes facultats en casos d'urgència que tothom ha d'atendre –en els casos, per exemple, de calamitat pública, en els casos d'un incendi, el que sigui–, però veurem que, en canvi, les competències que té reconegudes per llei la policia estatal, la Guàrdia Civil, és a dir, els cossos i forces de seguretat de l'Estat, són molt més àmplies, són molt més àmplies i moltes d'aquestes les està exercint avui la policia de Catalunya, els Mossos d'Esquadra. Per tant, què pretenem? Home, pretenem que almenys en la Llei, perquè mai això pugui tirar endarrere, es reconegui que totes aquestes facultats policials les tenen, també, els Mossos d'Esquadra. Bàsicament, és el que ja estan fent en el dia d'avui, però ens sembla que és molt important que la Llei ho reculli.

Com ens sembla important també que la Llei reculli, pel que fa referència a les policies locals, quelcom que també estan fent. Perquè què passa, amb les policies locals? Amb les policies locals el que es produeix és una situació en virtut de la qual... I per això pretenem nosaltres modificar l'apartat g de l'article 53 de la Llei. L'apartat g diu: «Efectuar diligències de prevenció i quantes actuacions tendeixin a evitar la comissió d'actes delictius.» No solament les policies locals fan actuacions per evitar actes delictius: si es troben amb un acte delictiu, actuen, i és lògic que actuïn, perquè a vegades la urgència ho aconsella. Per tant, és indubtable que aquest redactat no s'ajusta al que estan fent les policies locals. No es tracta, per tant, d'anar a buscar competències especialíssimes o diferents per a les policies locals. Del que sí que es tracta, en qualsevol cas, és d'adequar el que ja estan fent al que preveu la llei o, millor dit, la llei al que estan fent en realitat les policies locals.

Se'm podrà dir –i això sí que és cert i evident– que hi ha molts altres aspectes de la Llei de forces i cossos de seguretat de l'Estat que segurament cal modificar. Totalment d'acord. Nosaltres, com és obvi, però en aquest cas d'una manera especial –per no dir especialíssima–, estem absolutament disposats..., com no podria ser d'altra manera, per altra part, però en qualsevol cas, pensem que és bo i desitjable que en el subsegüent tràmit parlamentari, sobretot pel que fa referència a la Llei de forces i cossos de seguretat de l'Estat, abordem totes aquelles qüestions que, sens dubte, es puguin plantejar i que, sens dubte, s'han de millorar i de modificar.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

I tot això ho podrem fer perquè si, efectivament, aquestes propostes, aquestes proposicions no de llei a presentar al Congrés dels Diputats tiressin endavant i superessin els tràmits corresponents, després no decaurien i, en

qualsevol cas, aquest és un treball que tindríem fet al Parlament i que segur que podríem ultimar adequadament en la propera legislatura, nosaltres o, eventualment, naturalment, els que en aquell moment componguin el Parlament de Catalunya.

Per tot això, senyores diputades i senyors diputats, jo els demano la votació favorable d'aquestes quatre proposicions que nosaltres hem defensat conjuntament, però que és evident que cada una d'elles té entitat diferenciada i pròpia i que en el seu moment seran votades separadament.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; gràcies, senyor conseller; moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Fuentes. Ara hi cap la possibilitat d'un torn en contra. Si algun grup el vol consumir... *(Pausa.)*

Bé, ara fixaran la posició els grups parlamentaris. Tenint present que són quatre proposicions que s'ha acceptat per part d'aquesta presidència el seu debat conjunt, i degut, doncs, que quatre proposicions siguin quaranta minuts, proposo que es consumeixi un temps proporcional al mateix que ha esmerçat el senyor proposant. I per tant donaríem, en comptes dels deu, quinze minuts a cada grup per si els vol esmerçar. Començarem pel Grup Mixt. El senyor Morera té intenció d'intervenir? Doncs, té la paraula.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Bé, no esgotarem els quinze minuts, per dir, en tot cas, tres o quatre aspectes que em sembla que les propostes que planteja el Grup d'Iniciativa per Catalunya, com que tenen el mateix fil argumental, jo diria que es poden utilitzar –valgui la redundància– pràcticament els mateixos arguments.

Bé, en primer lloc, el nostre Grup ja anuncia el seu vot favorable, si bé, en tot cas, comentar, per exemple, un aspecte. És una llàstima, des del nostre punt de vista, que es plantegin aquestes propostes que s'han de debatre a Madrid justament en aquest moment, en el qual sembla que no hi haurà precisament gaire temps per poder entrar en el debat de fons i tenint en compte que aquesta tramitació, a partir de parlaments dits autonòmics, comporta, en el cas de les Corts a Madrid, un transcurs en el temps molt més llarg que si es fes directament a Madrid. Primer.

Segon. Aquesta és una proposta que, com fa poc, també es va debatre en aquest Parlament una proposta del Grup Socialista, que té la virtut, des del nostre punt de vista, que no interfereix ni molesta mínimament el que és avui dia, probablement, l'activitat principal o l'aspecte polític més interessant, diguem-ne, de la situació de la seguretat a Catalunya, que és el desplegament dels Mossos d'Esquadra, com probablement feia, ni que fos tangencialment, la del Grup Socialista que es va debatre en el penúltim Ple.

El Grup d'Iniciativa ens planteja diverses propostes de fons –jo diria de qüestions bàsicament estructurals, que

nosaltres les veiem, com he dit, positivament–, que van des de la transferència de competències executives de la legislació de l'Estat en temes de seguretat ciutadana... Nosaltres ho veiem possible, factible a partir d'allò que marca l'article 150.2 de la Constitució, que, a més a més, tenint en compte que tenim l'experiència de la transferència de competències en trànsit, i que..., per tant, nosaltres la valorem positivament.

Pel que fa a la dependència, també en aquesta mateixa proposta, de les forces i cossos de seguretat de l'Estat a la Generalitat, també, evidentment que ho veiem positivament. Aquesta és una demanda que ha fet el nostre Grup reiteradament. És una demanda que neix des de la mateixa realitat de la Generalitat republicana, que a Catalunya s'ha de recordar; que, per tant, aquesta experiència la tenim; que la Generalitat en aquell moment era Administració única en tema de seguretat ciutadana, i que ara que estem en un debat de competències en els distints nivells i, sobretot, d'eficàcia dels serveis, és bo que tinguem en compte, que recordem i que exigim.

Jo no sé, en tot cas, senyor Roc Fuentes –però no li pertoca a aquest diputat posar aquest dubte i anar més enllà; em sembla que hi hauran altres diputats que en tot cas ja ho comentaran–, jo no sé si aquesta dependència, a partir d'allò que marca l'article 104 de la Constitució, és possible a partir d'una llei orgànica simplement; i que potser, fins i tot, faria falta una reforma de la Constitució. Però, clar, com dic, com que aquest és un tema que el nostre Grup ha demanat en més d'una ocasió i com que no ens pertoca a nosaltres recórrer als mandats constitucionals d'una forma clara, entenem, si més no, que la proposta en si és positiva.

Hi ha una altra proposta que parla de coordinació a partir de la Junta de Seguretat, per tant, de refer el paper i el rol que li toca jugar a la Junta de Seguretat i que nosaltres ho considerem també interessant. És bo recordar que en aquesta segona proposta es parla del president de la Generalitat com la màxima autoritat en seguretat a Catalunya, i és bo que quedi d'una forma clara remarcada amb un text legislatiu. I també serien interessants les dues últimes propostes, que parlen d'ampliar les competències de les policies locals en allò que marca la Llei 2/86, que no només s'ha de reduir a prevenció i evitació, sinó que han de tenir una autoritat material en positiu. I l'última proposta, la d'ampliar les funcions de les policies autonòmiques, per tant, modificant el text legislatiu, però reduint allò que expressament marca, en aquest cas, la Constitució, que només en funcions extra i supracomunitàries, estrictament, i d'una valoració, com he dit, molt limitada, la resta són potencialment possibilitats que tenen els Mossos d'Esquadra per actuar. I es bo també que quedi, d'una forma clara, reflectida aquesta possibilitat en un text legal.

En definitiva, senyor president, nosaltres valorem positivament aquestes quatre propostes. Lamentem que s'hagin presentat en aquesta legislatura cap al tram final, sobretot perquè això comportarà problemes, des del nostre punt de vista, bàsicament temporals, de tramitació en el Congrés de Diputats. I en tot cas, agrair al Grup d'Iniciativa que tingui un posicionament tan clar en aquesta matèria. Jo li he de dir, senyor Roc

Fuentes, que ja li he comentat amb més d'un altre diputat del seu Grup, m'agradaria que aquests plantejaments, que des del punt de vista nacional són molt clars, també els tinguessin en d'altres aspectes de la vida política. Però com que ara debatem aquest aspecte, jo li he d'agrair sincerament que vostès plantegin aquestes propostes i que tinguin aquests posicionaments perquè, en definitiva, són exactament els mateixos que defensa el nostre Grup.

Res més, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Morera. El Grup d'Esquerra Republicana vol intervenir? Té la paraula, per fer-ho, el diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, per posicionar el meu Grup en relació amb les quatre proposicions de llei presentades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya. I vull iniciar aquesta intervenció posicionant-me en relació amb la primera d'elles, que és la que, a parer del nostre Grup Parlamentari, presenta, si més no, alguna dificultat o algun aspecte formal que segurament fa que mantinguem alguna reserva.

Perquè, clar, la Proposició de llei de traspàs per la via del 150.2 de les competències executives de l'Estat en matèria de seguretat, almenys tal com s'expressa formalment en el text de la proposta, no de la manera com ho ha verbalitzat el senyor Roc Fuentes, que és una cosa ben diferent, es construeix sobre la base —entem— d'un cert error conceptual i jurídic; almenys, com a mínim, pel que fa a la manca de precisió i de detall, sobretot de tècnica legislativa. Perquè, clar, acceptar, com diu la Proposició de llei, que l'Estat ha de traspasar a Catalunya les facultats executives de l'Estat en matèria de seguretat i fer-ho de forma genèrica i extensiva és tant com... —i no crec que aquesta sigui la voluntat, òbviament, del senyor Fuentes ni del seu Grup, però—, és tant com passar per sobre, és tant com obviar les competències que en matèria de seguretat i ordre públic tenim.

I, de fet, és tant com, per la via de fet i d'un pronunciament avui d'aquesta cambra, és tant com soscar els fonaments d'un marc competencial que es perfila a partir de l'article 13 de l'Estatut, a partir de l'article 149.1.28 de la Constitució, per tant de l'anomenat «bloc de la constitucionalitat», i que, per exemple, i això ha costat molt, però reserva a la policia dita autonòmica, per tant a la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, funcions tan importants com la protecció de persones i béns, el manteniment de l'ordre públic, la vigilància i protecció dels edificis i instal·lacions, el comandament de la policia autonòmica, la coordinació de policies locals. Per tant, algunes atribucions importants que tenim; i que únicament reserva aquesta bloc de la constitucionalitat a l'Estat els serveis policíacs de caràcter extra i supracomunitaris, que aquí hem d'anar; cap aquí, en tot cas, hem d'ampliar l'aspecte o el ventall competencial.

Un marc competencial, si m'ho permet, i un model policíac, en definitiva, que es completa, a més a més, amb el reconeixement d'una certa singularitat a l'Estatut, com és la Junta de Seguretat; amb l'aprovació, per exemple, quatre anys més tard de l'Estatut, l'any 83, de la Llei de creació de la Policia de la Generalitat, que adopta com a nucli inicial el cos de Mossos d'Esquadra que va existir a finals del segle XVII; un model, també, que es completa en part amb l'aprovació l'any 91 de la Llei de policies locals. Posteriorment, amb la Llei 10/1994, de policia de la Generalitat, que és fruit d'un pacte del conjunt de forces polítiques parlamentàries, que va obrir una nova etapa en aquest sentit. I encara hi podríem afegir, fins i tot, l'acord de la Junta de Seguretat d'octubre del 94, que assenta les bases del nostre model policíac de desplegament per substitució.

Perquè no oblidem, a més a més, parlant de la Junta de Seguretat, que l'article 13.7 de l'Estatut li encomana la determinació de l'estatut, de la composició numèrica, de l'estructura de la Policia de la Generalitat. Per tant, els acords assolits en el marc de la Junta de Seguretat també són model i també defineixen i completen el marc competencial. I encara hi podem afegir una peça més d'aquest conjunt d'elements que defineixen aquest marc, que és el traspàs, per la via del 150.2, de l'atribució no prevista o no contemplada a l'Estatut, del tema del trànsit.

I aquest és el punt de partida. Aquest és el punt de partida. I a partir d'aquí nosaltres, evidentment, estem disposats a parlar de l'ampliació del marc competencial. Nosaltres som, però —això sí— els primers a l'hora de reconèixer que aquest marc competencial ha tingut, té, ha partit, pateix molts entrebancs, i el primer, la Llei de cossos i forces de seguretat de l'Estat, de l'any 86, pactada incomprensiblement per Convergència i Unió i el PSOE. Una norma, per cert, postconstitucional, postestatutària, que ha suposat per la via de fet una laminació d'aquest marc que suara jo acabo de definir, aprofitant una esclatxa, jo crec, d'un bunyol com és l'article 104 de la Constitució, que deixa de manera molt oberta la competència en matèria de seguretat pel que fa a l'Estat.

Estem disposats, també, a reconèixer que cal, fins i tot, revisar els acords a la mateixa Junta de Seguretat, que no sacralitzem els acords de l'octubre del 94, per tal de racionalitzar el nostre sistema de seguretat, per evitar duplicitats innecessàries, per tal d'evitar la desproporció que sembla que es pot produir pel que fa al nombre d'efectius dels cossos de seguretat de l'Estat. I sobretot, també —i ho hem dit i fa quinze dies ho vam repetir—, que cal un marc globalitzador —aquesta futura llei de seguretat tantes vegades anunciada— que posi fi a l'actual situació de parcel·lació entre els diversos cossos policials, que clarifiqui, que homogeneïtzi el nostre sistema de seguretat, que determini el catàleg de competències, el sistema d'informació integrada i el seu accés, que posi l'accent en la prevenció, que conformi un sistema estable d'autoritats, etcètera.

I com hem de modificar aquesta situació greu que s'ha produït? En primer lloc, en aquest Parlament, legislant i, per tant, el primer objectiu és l'adopció d'aquesta norma, d'aquesta llei de seguretat. I el segon àmbit on

8210

s'està discutint, per cert, i sobretot, la reforma de la Llei de cossos que vostès plantegen en aquests moments, és la Subcomissió en el marc del Congrés dels Diputats –que, per cert, va demanar aleshores el seu Grup Parlamentari, Izquierda Unida i Iniciativa per Catalunya, que van ser els instigadors i va preconitzar en primera instància la necessitat de revisar aquest marc, en aquest cas en l'àmbit del Congrés dels Diputats. I nosaltres, com a grup polític significatiu, també ens sumem a aquella necessitat.

I, per tant, aquests són els actuals reptes que té la seguretat del nostre país. I encara hi afegiríem –encara que és sortir una mica de la qüestió o el nucli de debat– la necessitat de superar aquesta transitorietat i aquesta provisionalitat en què ens hem instal·lat, pel que fa al desplegament, al conjunt del territori previst en el Pla director, i encara l'assoliment d'altres competències avui reservades a l'Estat i que, com vostè molt bé sap, senyor Roc Fuentes, el nostre Grup parlamentari ha plantejat en aquest Parlament, són competències, són matèria relatives al terrorisme, al crim organitzat, etcètera, per tal d'esdevenir una policia ordinària i integral.

Per tant, ens sembla, si més no, perillós –posi-ho, en tot cas, entre cometes i amb totes les reserves del món– plantejar per la via del 150.2 –almenys formulat d'aquesta manera– el traspàs genèric del conjunt de competències en matèria de seguretat. Si de cas, el més pertinent... –i, en tot cas, el nostre Grup Parlamentari, durant el tràmit i la discussió de la ponència d'aquesta Proposició de Llei, si prospera, ja li avanço que el nostre Grup hi votarà favorablement–, hauria preferit que s'hagués parlat clarament del traspàs, per la via del 150.2, de la vigilància de ports, del traspàs dels aeroports, de les costes, de les fronteres, de les duanes, del control d'entrada i sortida del territori de l'Estat a Catalunya, del règim general d'estrangeria, de la immigració i emigració, dels passaports, dels documents d'identitat –per què no?–, de les armes i explosius, de la protecció fiscal, del traspàs del contraban, etcètera, etcètera. I això crec que és el que s'hauria d'haver plantejat, i crec que es parla d'una manera una mica alegre del traspàs del conjunt de competències en matèria de seguretat, sense concretar, la qual cosa, hi insisteixo, suposa un cert menysteniment pel..., i ja sé que no és la intenció de fons que planteja la iniciativa, però un cert menysteniment per allò que hem assolit, d'una forma molt precària, si es vol, però que hem assolit durant gairebé vint d'autonomia política.

Fins i tot li vull fer notar una darrera contradicció, i és que en la segona de les proposicions de Llei que vostè planteja, que és la de modificació de la Llei orgànica de cossos i forces de seguretat de l'Estat, en el seu article 38.1, referent a les funcions de les policies dites autonòmiques, per possibilitar l'exercici de totes les funcions policials reconegudes, en aquest cas, als cossos i forces de seguretat de l'Estat en l'article 11 de la Llei, vostès demanen aquesta possibilitat, però són molt curiosos i diuen: «amb l'excepció de les funcions extra i supracomunitàries». És a dir, de fet, el que estem consolidant amb aquesta reforma és allò que ja tenim, perquè, per una banda, vostès intenten ampliar l'espectre

de competències per la via del 150.2 demanant-ho tot, i hem d'entendre que també es demana el conjunt de competències de seguretat en matèria extra i supracomunitàries, i després són molt cautelosos i, quan plantegen la reforma d'una altra peça, com és la Llei de cossos i forces de seguretat de l'Estat, diuen: «No, però fem una excepció expressa del conjunt de funcions extra i supracomunitàries», que atribueixen, en aquest cas, a l'Estat. I nosaltres això no ho hem entès.

Diferent valoració –i amb això acabo– ens mereixen al nostre Grup Parlamentari les darreres reformes proposades, en aquest cas, també a la Llei de cossos i forces de seguretat de l'Estat. La primera és la modificació de la disposició final segona, per tal d'atorgar, a la persona que ocupi la presidència de la Generalitat, la presidència de la Junta de Seguretat. Aquest és un element positiu que nosaltres també compartim. Altra cosa és el dubte jurídic que, en aquest cas, ens suscita l'Estatut, perquè defineix un òrgan, en aquest cas, de caràcter paritari, i, per tant, des d'aquest punt vista, la dificultat jurídica segurament és important i, fins i tot, podria plantejar una eventual reforma de l'Estatut, però, com que nosaltres hi estem d'acord, òbviament, les dificultats, ja les superarem en un altre tràmit.

També d'acord amb la modificació de l'article 153.g, per contemplar altres possibles actuacions de les policies locals, distintes de les que són purament de prevenció i evitació de delictes, però constatant, finalment, que el nostre Grup Parlamentari pensa que l'abast de la proposta, malgrat el volum –per dir-ho d'alguna manera– material d'aquesta, ens sembla que és un abast menor, poc ambiciós, que segurament, en el marc de la discussió i la revisió de la Llei de cossos i forces de seguretat de l'Estat, es plantejarà amb major intensitat que la que avui s'està plantejant en aquest Parlament.

Però, en qualsevol cas –ja ho he dit, ho he reiterat durant tota la meua intervenció–, el nostre Grup Parlamentari comparteix la filosofia del conjunt de propostes que s'han presentat; altra cosa és la lletra, l'expressió formal d'aquestes propostes, i, òbviament, espero i desitjo que tant el senyor Roc Fuentes, en tot cas, pugui precisar alguna de les qüestions que li he plantejat com que, en el tràmit de ponència, evidentment, puguem esmenar i contribuir a modificar aquests defectes i, per tant, sortir, en tot cas, amb un conjunt de propostes molt ben reeixides d'aquest Parlament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ridao. És el torn ara del Grup Popular. El senyor Roc Fuentes em demana la paraula, per...?

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president...

El vicepresident primer

Per què la volia?

El Sr. Fuentes i Navarro

Si me la concedeix ara o al final... Hi ha hagut una petita contradicció que volia fer...

El vicepresident primer

Si és ara, doncs, si...

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

No m'hi he fixat, però, vaja, si vostè ho diu, deu ser...

El Sr. Fuentes i Navarro

Per agrair, naturalment, les paraules tant del representant del Grup Mixt com del senyor Ridao, sens dubte, i el posicionament que ha fet, favorable.

Jo només li vull assenyalar una qüestió. És perfectament opinable el que ell assenyala quant al fet que, de la manera que nosaltres ho plantejem, sense el llistat de qüestions que avui encara són competència de l'Estat, sigui reductor. Nosaltres pensem que, precisament pel que preveu l'article 104, és al revés: si féssim el llistat, seria reductor.

Però jo el que sí que volia recordar-li és que precisament el 10 de març el senyor Carod-Rovira va defensar en aquest Parlament, d'una manera brillant, precisament, una proposició del Grup d'Esquerra Republicana, en què deia que, a l'empara de l'article 150.2 de la Constitució, reclamàvem de l'Estat la transferència de seguretat pública, sense fer cap més esment. Per tant, seguretat pública..., i ni tan sols parlar dels cossos i forces de seguretat de l'Estat. Per tant, no crec que Esquerra Republicana estigués en aquell moment tan convençuda que aquesta és la via adequada.

Gràcies.

El vicepresident primer

Molt bé, moltes gràcies. El senyor Daniel Sirera té la paraula per posicionar-se en nom del Grup Popular.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el senyor Fuentes ha defensat amb convicció la Proposta de resolució per la qual s'acorda presentar al Congrés dels Diputats la Proposició de Llei orgànica de transferència de competències executives en matèria de seguretat ciutadana a Catalunya, en la qual el seu Grup, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, demana que totes les forces i cossos de seguretat actants a Catalunya ho facin sota la dependència de la Generalitat de Catalunya. I nosaltres, el Grup Parlamentari Popular, creiem sincerament que aquesta pretensió xoca amb les competències exclusives que, per raó dels delictes, i també de les pròpies competències que en aquests moments té l'Estat -delictes, com deia, de tràfic de drogues, de vehicles, de tabac, lluita anti-

terrorista..., delictes, tots ells, de caràcter supracomunitari, deia-, són, a hores d'ara, competència de l'Estat. Aquesta proposta d'Iniciativa per Catalunya xoca també, des del nostre punt de vista, contra el que estableix la Constitució, xoca contra el sistema o el model policial de Catalunya, que té el suport unànim de tots els grups d'aquesta cambra -i també del seu, senyor Fuentes-, i que ara, a través d'aquesta Proposta de resolució, vostè vol modificar radicalment.

Pel que fa a les altres propostes de resolució, es demana que sigui la Junta de Seguretat qui coordini les forces i cossos de seguretat de l'Estat i la policia de la Generalitat, la qual cosa, a hores d'ara, ja succeeix. Es demana que sigui el president de la Generalitat qui presideixi la Junta de Seguretat, quan vostè -ja ho ha dit en la seva intervenció, senyor Fuentes- sap perfectament que aquesta Junta té un caràcter paritari i de coordinació i que, precisament per ser paritària, té aquesta copresidència que ostenta el secretari d'Estat de Seguretat i el conseller de Governació, i se supera amb escriure l'anterior etapa socialista, en què la presidència de la part estatal, diguem-ne, estava en mans del delegat del Govern, que normalment delegava en el subdelegat, en el governador civil de Barcelona.

Per altra banda, no seria operatiu que només presidís la part catalana el president de la Generalitat..., o sigui, que només la part catalana, és a dir, el president de la Generalitat o, en el seu cas, el conseller de Governació, presidís aquesta Junta de Seguretat, quan, com he dit, existeixen delictes supracomunitaris que queden fora de l'àmbit d'actuació de la Generalitat de Catalunya.

Vostè demana el nostre suport també per tal que les policies locals tinguin competència en matèria d'ordre públic i de seguretat ciutadana. Miri, en el fons, les policies locals de Catalunya ja ho fan, a través o mitjançant la prevenció del delicte i la col·laboració amb els cossos i forces de seguretat de l'Estat i amb els Mossos d'Esquadra, allà on s'han desplegat. Ara bé, en lloc de proposar una reforma legislativa que delimiti, d'alguna manera, les funcions de cada policia, el que vostè planteja és una modificació que confon les funcions que té, a hores d'ara, cada cos policial a Catalunya.

La resta de propostes, a les quals no m'he referit, em semblen, senyor Fuentes -li ho dic sincerament-, prou raonables, però vostè sap -i ho hem dit la resta de portaveus- que existeix una subcomissió al Congrés dels Diputats que està estudiant les possibles modificacions o reforma de la Llei orgànica de forces i cossos de seguretat de l'Estat i que, en tot cas, seria el Congrés, o nosaltres creiem que és al Congrés a qui correspon portar a terme, si s'escau, una modificació integral d'aquesta Llei, per tal d'adaptar-la als nous temps, i no anar fent propostes parcials de modificació d'aquesta Llei, que, des del nostre punt de vista, no condueixen enlloc.

Per totes aquestes raons, senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular votarà en contra de les quatre proposicions de llei.

Moltes gràcies.

8212

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Celestino Corbacho.

El Sr. Corbacho Chaves

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avanço ja que el nostre Grup donarà suport a les quatre propostes que presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, però, en definitiva, el que constatem avui, una vegada més, és el que ja debatíem en el passat Ple: estem reiteradament portant, per una via o per una altra, aquí al Parlament de Catalunya, doncs, el debat, la discussió d'abordar temes parcials, perquè ja veiem que, des d'un punt de vista de la globalitat d'allò que es va definir en el seu dia, doncs, avui els canvis produïts no estan adaptats, des d'un punt de vista legislatiu i des d'un punt de vista competencial.

I, des d'aquest punt de vista, nosaltres vam prendre la decisió i vam proposar el que creiem que continua sent un dèficit i que s'haurà d'abordar, que és fer una discussió global. Quina seguretat volem a Catalunya? Quina és? Hem de definir quina és la seguretat que volem a Catalunya. Una vegada s'hagi definit la seguretat que volem a Catalunya, haurem de definir quines són les autoritats, quin és el model de coordinació i, finalment, quin és el model policial; i, evidentment, pel mig, quines han de ser les competències, perquè el model «entre tots ho farem tot», jo crec que és un model que és molt car, que no sempre es demostra eficient i no és el model pel qual hem d'apostar. I és el que tenim ara: tots, entre tots, ho farem tot.

El cossos i forces de seguretat de l'Estat continuen tenint un marc legislatiu que..., tenen competències en totes aquelles matèries que tenien abans de la Generalitat, ser competents, però ja tenir les eines per donar servei, que és la policia; les policies locals tenim un marc suficientment obert com per no saber on està la competència d'un i d'un altre, i els Mossos d'Esquadra, doncs, també ho faran tot. I, al final, acabarem tenint en aquest país, tots acabarem tenint la policia del 2000, tots acabarem tenint la policia de proximitat, tots tindrem el mateix model. Això ja es veu que no va, que no funciona. Per tant, des d'aquest punt de vista, jo crec que el que fa avui el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds no és una altra cosa que intentar posar a debat unes propostes que vagin en la direcció d'obrir el debat per permetre que, mitjançant propostes específiques o concretes, o mitjançant una discussió global, s'abordin aquests dèficits i aquests temes.

És evident que, si les propostes que presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds són acceptades, nosaltres també tenim matisacions a fer en algunes d'aquestes propostes. Perquè entenem que..., matisacions que, des del nostre punt de vista, per exemple, quan es parla que tota la policia..., ja sé que l'esperit de la proposta és que la policia de l'Estat i la policia específica de la Generalitat depenguin del Govern de la Generalitat. Nosaltres no estariem d'acord que les policies locals tinguessin ni dependència funcional ni dependència orgànica; per tant, hauríem d'entrar en la matisació que no estariem d'acord ni amb la dependència funci-

onal ni amb la dependència orgànica. Entenem que no és l'esperit d'aquesta proposta en aquesta direcció, però fem evident avui, en el suport a aquesta proposta, ja, quina és la nostra posició.

Respecte, per exemple, també..., nosaltres estem d'acord que el president de la Generalitat..., allò que la Llei no prohibeix no vol dir que no es pugui fer. Per tant, si no hi ha cap lloc en què digui que el president de la Generalitat, en tant que representant ordinari de l'Estat a Catalunya, pot ser el que exerceixi les competències en matèria de la Junta de Seguretat i, per tant, en sigui el president, nosaltres donaríem suport, en justa correspondència..., que nosaltres entenem que els alcaldes i les alcaldesses haurien de ser els representants ordinaris de la Generalitat en els diferents territoris, i per això precisament demanem que l'alcalde i l'alcaldesa siguin la presidenta o el president de la Junta de Seguretat local, i no necessàriament el conseller de Governació. I, en coherència amb aquesta posició, fins i tot demanàvem una cosa més des d'un punt de vista municipalista, i és la presència..., o crear els mecanismes perquè tot allò que es discuteix, perquè tot allò que es coordina en la Junta de Seguretat no sigui aliè també al tema municipal. Per tant, estem d'acord amb aquesta proposta.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

En el tema de la proposta d'ampliar o de transferir competències de la policia estatal o de l'Estat a la Generalitat de Catalunya, entenem que, evidentment, tot això a què el senyor Sirera feia referència..., i, efectivament, és cert que hi ha una subcomissió al Congrés dels Diputats i que això segurament que també..., crec que el que s'haurà de fer, s'hauria de fer, és produir un debat més ampli, una modificació més àmplia, dins de la mateixa subcomissió, per permetre que es modifiqui la Llei de forces i cossos de seguretat de l'Estat.

Hi ha també una referència a les competències de les policies locals, i hi estem d'acord, però amb una matisació. Nosaltres entenem que el futur model policial hauria de basar-se en un model en què la policia local exerceixi funcions de seguretat ciutadana, fonamentalment de caràcter preventiu; que fins i tot, si els alcaldes i les alcaldesses tinguessin o considerem que haurien de tenir més competències en matèria de seguretat preventiva, probablement demanaríem que determinades funcions que desenvolupen altres cossos les fessin sota la direcció i la coordinació del que té l'exercici de l'autoritat, en aquest cas l'alcalde o l'alcaldesa. Per contra, no creiem que les policies locals hagin de tenir cap competència, ni per omissió ni per manca del que sigui, en el tema de l'ordre públic.

Creiem que els ajuntaments, les policies de proximitat, han d'actuar en el territori des d'un punt de vista de la prevenció, des d'un punt de vista de la policia cívica, des d'un punt de vista de la policia de mediació, de tots aquests casos que tenen a veure amb la convivència, amb la qualitat de vida de la gent, de les ciutadanes, dels ciutadans, però no així cap intervenció que tingui a veure amb el tema de l'ordre públic, entenen l'ordre públic en el sentit en què tots l'entenem. Entenem que aquestes competències sempre han d'estar reservades a

una policia de caràcter supramunicipal, fins i tot amb distància del lloc o el fet en què es poden produir determinats esdeveniments. Seria un tema, per tant, que nosaltres..., ja sé que la proposta no va amb aquest esperit, que la policia local faci aquestes funcions en l'ordre públic, però sí que, evidentment, tindriem molt d'interès a precisar, si s'acceptés la proposta, que nosaltres no hi estariem d'acord.

En definitiva, per acabar, jo crec que aquí hem de fer algunes coses, i la primera li toca fer-la al Govern i al Grup que li dona suport. Vostès no poden continuar durant molt de temps no desenvolupant..., o desenvolupant un model policial a la carta. Això és perillós. Ja sé que el model policial no pot ser unitari, que allò que serveix per a una ciutat de la costa no serveix segurament per a una ciutat industrial, i el que serveix per a una ciutat industrial no és el millor model per a una ciutat rural. Ja ho sé. Però vostès..., hi ha un perill: si continuem, a partir d'aquí, desenvolupant el model policial amb dos-cents convenis, al final no tindrem una referència global.

Per tant, això el que posa de manifest és la necessitat d'abordar d'una vegada per totes el que és la seguretat, la llei de seguretat ciutadana a Catalunya, la llei de seguretat a Catalunya, que defineixi aquests elements. I la segona qüestió que jo crec que hem de fer tots és que aquella Llei del 86..., segurament, va ser una llei que va respondre als objectius del 86. També suposo que a partir d'aquí, mitjançant aquestes propostes..., poden servir, però sí, per la raó que sigui, al final aquestes propostes no tenen el suport majoritari perquè siguin el motor de la reforma, crec també que hem de treballar en la direcció de fer possible que la Llei de forces i cossos de seguretat de l'Estat sigui modificada, en la direcció que més o menys tots ja veiem que és necessari modificar-la.

Però, per no acabar dient sempre que aquí no podem fer les coses perquè no ens deixen els de fora, jo crec que aquí tenim competències, i, per tant, ningú prohibeix que en aquest Parlament es discuteixi quin model de seguretat ciutadana volem per a Catalunya.

Nosaltres hi votarem a favor, evidentment, amb aquestes matisacions, que sí que servirien de base per a la discussió, en el cas que fossin acceptades.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació té la paraula, pel Grup de Convergència i Unió, el diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, coincideixo amb una última afirmació que feia el senyor Corbacho respecte a la Llei de cossos i forces de seguretat de l'Estat, la Llei 2/86: va ser una llei..., i dic «va ser una llei» perquè és, evidentment, encara una llei vigent, però va ser una llei que va tenir la seva justificació en un model policial de l'any 86, que ha prestat, aquesta Llei, al llarg d'aquests anys, un..., no sé si un bon

o mal servei –jo crec que un servei adequat–, però que, evidentment, és una llei obsoleta, obsoleta totalment.

Una altra precisió al senyor Corbacho –i no es pensi que és cap fixació. Té raó vostè que les juntes locals de seguretat han de ser presidides per l'alcalde, sense haver de necessitar el governador civil. Això ja és així. Això que vostè reclama, amb tota la raó, ja és així en els territoris on s'ha produït el desplegament dels Mossos d'Esquadra, precisament per un decret de la Generalitat; i previ pacte, òbviament, amb el Ministeri de l'Interior, s'ha pogut fer aquest Decret. I, per tant, el que vostè reclama, amb tota la raó, arribarà també a l'Hospitalet quan hi hagi el desplegament.

Bé, volia dir amb tot això que, si se'ns formula per part del senyor Roc Fuentes, amb unes propostes que ens presenta a la cambra, absolutament acurades, i per les quals el felicito des del punt de vista de tècnica jurídica, si vostè ens fa la pregunta política, més enllà, ho repeteixo, de la correcció estricta i pulcra –com no podia ser d'altra forma en un jurista com vostè–, de: «Vostès estan d'acord que el president de la Generalitat presideixi la Junta de Seguretat? –Sí.» Hi hauria la matisació de dir: «Tractant-se d'un òrgan paritari, sembla que la condició de paritari porta a una copresidència.»

Si vostè em pregunta políticament si el president de la Generalitat i, per la seva delegació, el conseller de Governació..., presideixi la Junta de Seguretat, oh!, és clar que hi estic d'acord! Si vostè em fa la segona pregunta i em diu: «que s'atribueixin formalment i expressament funcions residuals no contemplades en aquests moments a la Llei 2/86, a la Policia de la Generalitat, tret de les extra i supracomunitàries», absolutament d'acord! Entre altres coses, perquè en molts casos, no solament ja es fa, sinó que fins i tot s'ha superat per part de la policia. I si em fa la tercera pregunta que vostè em formula tècnicament –ho repeteixo, amb tota pulcritud–, pel que fa a les policies locals: «Poden tenir la funció de prevenció de delictes?», és que..., també, també hi estic d'acord, també hi estem d'acord.

Ara bé, si vostè em diu: «Vol dir que amb tres pedacets...» –i en dir «pedacets», ho repeteixo un cop més, no vull menystenir les seves propostes– «és el que necessitem per modificar la Llei de cossos i forces de seguretat de l'Estat? –No, rotundament no.» Perquè, com deia el senyor Corbacho, com han dit altres portaveus, la Llei del 86, cal canviar-la de dalt a baix; no ens serveix. I tant és així, que vostès –vostès–, al Congrés dels Diputats... –perdó, «vostès»: el grup homònim; no em faci ara distingir...– solliciten i tenen el suport de tots els grups parlamentaris –si no ho recordo malament– per tal de crear, dintre de la Comissió de Dret, Justícia i Seguretat Ciutadana... –perdó, l'equivalent en el Congrés dels Diputats–, una subcomissió per tal d'estudiar... I tant és així, que aquesta subcomissió, a proposta de vostès, estudia la reforma global de la Llei. I tant és així, que, evidentment, els problemes que té la Llei de cossos i forces de seguretat de l'Estat no són pas únicament aquests. Hi ha tota una immensa problemàtica de coordinació de Policia Nacional amb Guàrdia Civil. Evidentment, hi ha també la integració dels nous models policials a l'Estat espanyol que dimanen de

8214

l'Ertzaintza i de la Policia - Mossos d'Esquadra; això és evident. Però no és pas aquest l'únic problema.

Per tant, ens sembla que, tot i estant d'acord –ho repetixo– amb la pulcritud jurídica i amb la intencionalitat política amb què vostè fa aquestes propostes, ens sembla que és absolutament contradictori, a aquestes alçades de la pel·lícula, quan el Congrés dels Diputats es disposa, arran d'aquesta subcomissió que vostès mateixos impulsen amb bon èxit, a canviar tota la Llei, introduir-hi ara uns «pedacets», importants «pedacets», que a més a més ja s'estan complint; crec que no és oportú. Per què? Perquè, fixi's, moltes vegades, en una negociació, i en una negociació que em plau dir que ha estat exitosa –i seguint en aquest cas el dictat unànim d'aquesta cambra–, el Govern de la Generalitat, a través del conseller de Governació ha aconseguit, sense necessitat de modificacions legals..., no vull dir «èxits» perquè no em titlli ara d'expansionista o de superb, sinó capteniments favorables que han portat a una cosa que semblava insòlita fa tan sols..., abans dels anys 94 i 95, dels acords 94 i 95, com és el desplegament progressiu d'aquesta policia, per exemple, el traspàs de les competències de trànsit..., absolutament insòlit. Que, efectivament, haurien d'haver estat recollides en les modificacions que vostè proposa, però sense aquestes modificacions també les hem assolit. No vull dir amb això que la Llei no sigui important, que el marc legal no sigui important. Dic que, moltes vegades, el desplegament fàctic de les competències fa més que qualsevol llei.

I amb això arribem a l'últim punt, al punt de dir: «Vostè creu que és bo que, com a la Generalitat republicana, el president de la Generalitat tingui el comandament de totes les forces»? Home, jo diria que el que va ser bo llavors –i reto homenatge als presidents Macià i Companys i al coronel Escofet i a qui calgui, i profund respecte–..., no es pot comparar el context dels quatre-cents equades que hi havia llavors amb el context econòmic i social que hi ha ara, sobretot quan en aquesta cambra tots els grups –tots els grups– hem adoptat uns acords, que és un model policial..., que no és un model policial a la carta, potser sí, però és un model policial de desplegament, senyor Corbacho, i un model policial en què el desplegament progressiu que s'està portant, crec que amb notable èxit, implica un replegament, perquè a tot desplegament es correspon un replegament o un *redespliegue*, si ho diu amb paraules que fa servir el Ministerio del Interior.

I, evidentment, si vostè ara ens proposa que la presidència de la Generalitat assumeixi el comandament de la Policia Nacional o Guàrdia Civil que hi ha a Catalunya, diran: «Escolti, parin el desplegament. Ja els tenen, ja els manen! No em desplegui més mossos!» És a dir, no tan sols canvia tot l'esquema i tot el plantejament de desplegament de la Policia - Mossos d'Esquadra, sinó que avorta el seu desplegament, per raons òbvies.

Per tant, a les tres primeres perquè crec que no és el moment oportú, quan s'està modificant, s'està a l'horitzó pròxim de modificar en la seva totalitat la Llei de cossos i forces de seguretat de l'Estat per part del Congrés dels Diputats i a la comissió a què jo em referia i que vostès mateixos van impulsar, i pel fet que la seva

proposta de comandament únic que pot tenir un dring brillant resulta que contradiu el sistema de desplegament, el model policial de policia integral, total, que tenen a Catalunya, allà on s'han desplegat, els Mossos d'Esquadra, contradiu aquest model i fins i tot correm el perill que pogués ser un senyal de possible cessació o avortament d'aquest desplegament, nosaltres estarem en contra d'aquestes proposicions.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, hem de procedir a la votació. El senyor Roc em demana la paraula. Per què me la demana?

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor president. Molt breument, per una contradicció amb el senyor Jaume Camps. Crec...

El president

Mig minut, per contradiccions.

El Sr. Fuentes i Navarro

Senyor Jaume Camps, crec que de les meves paraules no es pot desprendre que el que pretenem aquí pugui comportar que no s'acceleri, fins i tot, el desplegament dels Mossos d'Esquadra; al contrari, al contrari. Nosaltres, reafirmant el model actual que tenim, el que volem, d'assumpció màxima de responsabilitats per part dels Mossos d'Esquadra, i responsabilitats –des del punt de vista quantitatiu– residuals, però qualitativament importants, de les policies estatals, nosaltres, el que plantegem –i pensem que és molt millor– és el comandament de totes aquestes forces per part de la Generalitat de Catalunya, i l'assumpció de totes les competències de seguretat; en cap cas retrocedir; al contrari: avançar més enllà.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor Camps, per contradiccions? Mig minut.

El Sr. Camps i Rovira

Molt bé, gràcies, senyor president. Senyor Roc Fuentes, m'excuso si he interpretat malament les seves paraules; jo crec que les he interpretat bé. Jo li expressava el meu temor que, entenen la seva proposta, el fet d'assumir precisament el comandament, aquest, global, màxim, podia comportar de dir: «Escolti, deixeu de desplegar més Mossos, perquè ja teniu..., ja maneu la Policia, ja maneu la Guàrdia Civil, no cal...» I, per tant, potser feia un procés d'intencions, que no seria compatible un ministeri d'interior, però li asseguro que és un procés d'intencions que me'l veig a venir, eh... Me'l veuria a venir, si passés això. I li expressava una opinió, no volia contradir-lo.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Hem debatut conjuntament les preses en consideració dels punts segon, tercer, quart i quint. Haig de preguntar als portaveus si la votació s'ha de fer separatament de cada un dels punts de l'ordre del dia o es pot fer conjuntament. (*Pausa.*) Conjuntament? Hi ha acord a fer les votacions conjuntament? Doncs, votarem els quatre punts, les quatre preses en consideració que formen els punts segon, tercer, quart i quint de l'ordre del dia.

Senyores i senyors diputats, preparin-se per a la votació.

Iniciem la votació.

Aquestes preses en consideració han sigut refusades per 34 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Proposició de llei sobre la prohibició de la incineració dels residus (presa en consideració)

Passem, d'acord amb l'alteració de l'ordre del dia, a la Proposició de llei sobre la incineració de residus. D'acord amb l'article 13 de la Llei de la iniciativa legislativa popular, del 15 de març, un dels secretaris de la cambra farà lectura de l'exposició de motius i del text de la Proposició. El secretari primer de la Mesa procedirà a la lectura d'aquests dos textos, l'exposició de motius i el text de la Proposició.

El secretari primer

«Proposició de llei sobre la prohibició de la incineració de residus. Tramitació 202-00109/05. Presentació: Senyora Elena Fusté i Munné, presidenta de la Comissió Promotora de la Iniciativa Legislativa Popular per a la Prohibició de la Incineració. Registre 29429. Acord de la Mesa del Parlament del dia 9 de desembre de 1998.

«Atès que la Proposició de llei sobre la prohibició de la incineració dels residus ha obtingut el suport de 73.006 signatures vàlides, i de conformitat amb el que estableixen els articles 12 i concordants de la Llei 2/1995, del 6 d'abril, de la iniciativa legislativa popular, i l'article 107 del Reglament, la Mesa del Parlament ha admès a tràmit la dita Proposició i n'ha ordenat la publicació i la tramesa al Consell Executiu, als efectes del que estableixen els articles damunt dits.»

El text diu així: «A la Mesa del Parlament. Exposició de motius. Les darreres evidències científiques, com ara la classificació de les dioxines dins del grup de substàncies declarades com a cancerígens provats per part de l'Agència Internacional de Recerca sobre el Càncer –IARC–, de l'Organització Mundial de la Salut –OMS–, així com les regulacions europees dels nivells d'emissió, cada vegada més restrictives, o els mateixos criteris i recomanacions sobre prevenció de la salut i del medi ambient, evidencien que l'impacte de la incineració dels residus per al medi ambient i la salut humana és inacceptable. Incinerar suposa emetre i dispersar per l'atmosfera gasos que contenen metalls pesants

–plom, cadmi, mercuri–, dioxines, furans, àcids, etcètera.

»La incineració no elimina els residus sòlids, perquè entre el 20 i el 40% del seu pes es transformen en escòries i cendres tòxiques que s'han de portar en abocadors de residus especials, per causa de la seva toxicitat. Les millors tècniques d'abocament i d'inertització no eviten que les cendres suposin un perill de contaminació de les reserves d'aigua subterrània i que amenacin, alhora, el medi ambient i la salut.

»Incinerar suposa destruir materials encara aprofitables i accentuar, d'aquesta forma, l'esgotament i la deficient gestió dels recursos naturals del planeta. La incineració, especialment, obstaculitza el desenvolupament complet d'altres sistemes alternatius, molt més adequats per al medi ambient: la reducció en origen, la reutilització, el reciclatge i la recollida selectiva. Aquestes han de ser actualment les prioritats de qualsevol política de gestió de residus.

»En contradicció amb aquests principis, recollits en la Llei 6/93, de 15 de juliol, reguladora de la Generalitat de Catalunya, s'hi contempla, al mateix temps, i es promou la combustió de residus com a forma de valorització energètica, i la incineració, en concret, com a mètode acceptable de tractament del rebuig.

»Pels motius abans esmentats, considerem que s'ha d'excloure la incineració com a sistema acceptable de tractament dels residus i endegar un pla de tancament de les incineradores existents a Catalunya, tot aplicant una moratòria per a la incineració. Per tal d'assolir aquests objectius enunciats, us presentem la següent Proposició de llei:

»Proposició de llei. Article primer. Queda prohibida la incineració dels residus municipals, així com de qualsevol altre tipus de residu, en tot el territori de Catalunya.

»Article segon. Les administracions públiques promouran sistemes de tractament de residus no nocius per a la salut i el medi, i prioritzaran la producció neta, la reducció en origen, la reutilització, la recollida selectiva i el reciclatge. Es promouran processos i pràctiques de producció neta que evitin la toxicitat i la producció de residus. Les diverses administracions competents aplicaran mesures per garantir els següents objectius: L'educació ambiental de tota la població catalana, per fomentar la reducció dels residus i la recollida selectiva. Reglamentar un programa d'ajudes a les empreses del sector de la recuperació i la reutilització, així com els col·lectius d'economia social de la recuperació, que duguin a terme l'aprofitament dels materials recollits.

»Article tercer. La Generalitat de Catalunya vetllarà perquè tots els programes d'actuació referents a la gestió dels residus municipals i industrials, com ara el Programa Metropolità de gestió dels residus municipals, els programes comarcals de gestió de residus o el Programa de gestió dels residus especials de Catalunya, desenvolupin objectius quantificables de reducció de residus i objectius creixents de recuperació de materials, així com els recursos necessaris per assolir-los.

Punt 3

8216

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

»Article quart. La Generalitat de Catalunya evitarà que l'aplicació de la Llei d'envasos comporti que els resultats assolits per la participació dels ciutadans - ciutadanes de Catalunya, en la recollida selectiva dels envasos, es malversin en destinar aquests materials recuperats cap a la incineració. De la mateixa manera promourà la preferència dels sistemes de retorn d'envasos.

»Article cinquè. A partir de la data d'aprovació d'aquesta Llei, es procedirà a la denegació immediata dels expedients de concessió de llicències per a la instal·lació de noves plantes incineradores, així com, de forma progressiva i en el termini de cinc anys, al tancament de les plantes incineradores de residus actualment en funcionament a Catalunya.

»Disposició derogatòria. Queden derogades les normes contingudes a la Llei 6/93, de 15 de juliol, reguladora dels residus, així com qualsevol altra disposició legal que s'oposi a la present.

»Antecedents de la Proposició de llei: Memòria explicativa. Relació de membres que componen la Comissió Promotora i llurs dades personals.»

I, finalment, fer constar que els antecedents de la Proposició de llei poden ésser consultats a partir d'aquella data a l'Arxiu del Parlament.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. Aquesta presidència té notícia que els grups han acordat no consumir cap torn a favor ni cap torn en contra, i que, en canvi, a causa que no hi hagués aquests torns, hi hauria un posicionament previ abans de la votació. Si és així, els torns seran de deu minuts per a cadascun dels grups.

Inicia, doncs, aquesta explicació de la posició el Grup Mixt i, per fer-ho, té la paraula la senyora Maria Oliveres.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. Primerament, fer constar que aquesta és la primera iniciativa legislativa popular que es presenta al Parlament de Catalunya, i ho és, precisament, en un tema mediambiental.

Des d'aquí em permeto felicitar els seus promotors pel seu esforç en el seu objectiu, de sobres aconseguit, però sí lamentar que no puguin ser ells mateixos –la mateixa Plataforma– qui ho defensi des d'aquí, cosa que constata, una vegada més, les traves administratives amb què es troba la participació ciutadana a les institucions, que crea la mateixa desconfiança que els partits populars ho fem tot, bo o dolent.

Els Verds hem de fer també un aclariment: hem de reconèixer que, en un determinat moment, el posicionament i actituds portades a terme per algun dels nostres representants, i responsable en una important institució, va fer, en un moment crucial, el seu comportament d'una manera dubtosa i contrària als acords del

partit, la qual cosa va causar dubtes a la ciutadania respecte al nostre posicionament sobre la incineració. Sortosament, aquesta persona ja no forma part del nostre partit; forma part d'un altre partit, i el nostre posicionament, voldria que quedés clar que, en aquests moments i sempre, ha estat en contra de la incineració. I ho hem demostrat amb la participació anònima de la recollida de signatures per la mateixa Plataforma.

De tots i totes és conegut que la incineració de residus no soluciona el gran problema que té el nostre país davant de la seva eliminació, ja que el procés d'incineració genera fums, com ja s'ha dit, i ja potser no caldria repetir-ho, perquè han estat molt ben exposats tots els punts de la proposta de la Plataforma, però ho subscric: els fums, les cendres, les escòries –que contaminen greument el medi ambient i la salut de les persones– resulten, per tant, incompatibles amb els programes integrals de reciclatge i recuperació. I perquè, a la vegada, les incineradores necessiten un volum fix de residus, que fa que el seu reciclatge no tingui raó de ser.

No existeix cap interès per reduir la incineració, fins a aquest moment; ans al contrari, existeixen empreses –que són els fabricants d'envasos i embalatges– que, precisament, ho afavoreixen. El que sí que és cert és que les incineradores no fan desaparèixer totalment les deixalles i generen dioxines i substàncies tòxiques; que cremar suposa destruir materials que podrien estar reciclats i, per tant, malbarata l'energia que els va produir; que la incineració és cara, i que les taxes les paguem entre tots, i que, a la vegada, desmotiva la recollida selectiva.

El greu problema d'excés de residus no té com a única solució la incineració, senyors i senyores diputades; la veritable solució és que es passés tots els esforços per part de l'Administració a facilitar a la ciutadania la recollida selectiva de residus municipals, la de matèria orgànica compostable, i que els envasos i els embalatges fossin reutilitzables, modificant el sistema de producció, aplicant un cànon tant per als residus industrials i municipals que no estimulin la producció neta o la seva reducció.

Amb tot això, únicament el que tracto de constatar, senyores i senyors diputats, és que la incineració de la brossa no és ni l'única, ni la recomanable alternativa de la seva gestió, com ho demostra molt clarament la proposta que avui presenta la Plataforma. No és la natura la que genera residus ni tampoc la que consumeix recursos; la natura experimenta processos cíclics sense grans desequilibris; som nosaltres, els humans, els qui, sotmesos a aquesta injusta societat de consum, no estem en equilibri amb el medi ambient, però sí que podem minimitzar el consum de recursos no renovables i la generació de residus per tal de garantir la sostenibilitat ecològica i la salut de les persones.

Per tant, crec que queda més que clar el nostre recolzament i el nostre posicionament totalment favorable a la prohibició de la incineració i a la proposta que presenta aquesta Plataforma.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Olivares. És el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula el diputat senyor Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Bé, aquesta Proposició de Llei contrària a la incineradora, a la incineració, ha entrat en el Parlament per la via de la iniciativa legislativa popular, i té un gran mèrit perquè és la primera vegada que entra una proposició de Llei per la forma d'iniciativa legislativa popular aquí, al Parlament de Catalunya, i això vol dir que tots aquells punts d'encaix que, de ben segur, hauran de trobar-se millor dels que hi ha en l'actualitat amb relació a la legislació específica de la iniciativa legislativa popular, doncs, han anat en contra de les persones que han decidit escollir aquest mètode per introduir la prohibició de la incineració en el Parlament de Catalunya.

Només pel fet de procedir de la societat civil, d'haver entregat prop de 103.000 signatures al cens, de les quals —el cens— només n'ha revisat les suficients per superar les 65.000 i, per tant, poder-ho entrar en el Parlament de Catalunya —i això és el que explica la documentació, diguem-ne, oficial de 73.000 signatures, amb la diferència de les 103.000 presentades, és a dir, no perquè d'aquestes 103.000, aproximadament, només n'hi hagués 73.000 de vàlides, sinó perquè, una vegada superada aquesta xifra, ja no se n'han revisat més, del cens...

Doncs, com deia, només pel fet de procedir de la societat civil i d'haver-hi hagut aquest nombre tan important de signatures que avalen aquesta iniciativa, per l'esforç, bàsicament, realitzat pels grups ecologistes i per les associacions de veïns, aquesta és una proposta que hauria de passar aquest primer tràmit perquè seria èticament incomprensible que no s'admetés a tràmit la discussió sobre la incineració sí o la incineració no, perquè està reflectint el desig d'un nombre rellevant de persones de debatre el model de gestió de residus que es duu a terme a Catalunya. Perquè és exactament això el que qüestiona aquesta iniciativa legislativa popular: quin és el model de gestió que es fa a Catalunya amb relació als residus.

Quan vàrem aprovar la Llei 6/93, de gestió de residus, en aquest Parlament, es va apostar per un sistema de gestió de residus que, en primer lloc, apostava per la minimització de residus, per la producció neta i per la reducció en origen; a continuació, es buscava un major increment de la reutilització, del reciclatge de residus i, després, es parlava de la valoració que en un dels seus apartats podia ser valoració energètica, és a dir, un eufemisme per parlar de la incineració. La realitat, però, ha estat molt diferent: lluny de produir-se una minimització de residus, s'ha produït un increment dels residus generats a Catalunya, i això ha portat al fet que, tot i que s'hagi augmentat el reciclatge a Catalunya, que s'ha augmentat, segons les dades oficials de la Generalitat de Catalunya, el percentatge de residus reciclats amb relació a les persones, doncs, ha disminuït, perquè no hem compensat, no hem aconseguit invertir la ten-

dència de reciclar més residus amb relació als més residus que generem.

Per tant, aquesta tendència que, aquests darrers anys, s'ha estat produint aquí, doncs, demostra clarament que tenim una lluita per guanyar, que és que, cada vegada més, hi hagi un percentatge dels residus que generem —no en nombres totals, sinó del percentatge que generem— que es recicla. A més, cal tenir en compte que, diguin el que diguin, les dades oficials diuen que la incineració augmenta. I la incineració augmenta perquè, de manera encoberta, surt reforçada en totes les legislacions que s'han anat produint en l'entorn, com, per exemple, tot el que fa referència a la Llei d'envasos i de residus d'envasos. Aquí surt, novament, tot el que fa referència a la valoració energètica, és a dir, a la incineració, i surt novament una limitació per produir la reutilització i el reciclatge en un sector que és molt important des del punt de vista de pes dels residus que es reciclen, però que també és molt important per les grans possibilitats que hi ha d'introduir la reutilització i el reciclatge dins dels envasos i, també, dels embalatges, encara que, oficialment, la Llei s'hagi acabat dient d'«envasos i residus d'envasos».

I aquesta és una preocupació que nosaltres anem constatant en la traducció de les normatives europees, o de les directives europees, en la concreció de normatives com, per exemple, aquesta, que és de caràcter estatal. I ho veiem perquè hi ha una contradicció entre el que és el discurs que es produeix en el Parlament Europeu o en les comissions europees, en el qual, reiteradament —reiteradament—, s'aposta per fer un tipus de política, amb relació als residus, preventiva, de reducció, d'educació ambiental, etcètera, etcètera, i el que després representa aquesta concreció en el marc estatal —almenys, del conjunt de l'Estat espanyol— amb relació a aquestes voluntats expressades, més de caràcter eteri que no de manera concreta. És a dir, contínuament, s'està traslladant, de manera matussera, el que són les idees globals d'afavorir la minimització, el tractament en origen, el reciclatge i la reutilització en les lleis —aquesta vegada, no etèries sinó tangibles— del conjunt de l'Estat.

A més a més, pensem que el nostre país se'n podria sortir molt bé pel que fa a aquest tipus d'aposta, és a dir, el reciclatge i la reutilització. Tradicionalment, a Catalunya hi ha hagut una xarxa de drapaires o parracaires que han fet aquesta funció i, casualment i curiosament, aquesta xarxa ha anat desapareixent; a mesura que s'ha anat volent apostar pel reciclatge i la reutilització, aquesta xarxa de barri, que a Barcelona era de barri, ha anat desapareixent. Jo mateix, en el lloc on visc, de Barcelona, tenia localitzats un parell de drapaires a prop de casa; ara no hi són. Aquesta xarxa que estava en els barris, que estava en els districtes, que estava en els pobles, ha anat disminuint, ha anat repercutint negativament en el tipus de reciclatge, de reutilització, de recollida selectiva, que es va fent i ha anat descomponent un teixit que havia existit, tradicionalment, a Catalunya.

Per què no apostem per la incineració? No apostem per la incineració perquè és una fàbrica en què la matèria primera són els residus, i ningú fa una fàbrica per quedar-se sense matèria primera al cap de quatre dies o de

8218

cinc anys d'haver-la fet. Si tu fas una incineradora, saps que necessitaràs unes tones determinades de residus perquè aquella incineradora funcioni, i, si no hi són, no funciona. Què vol dir, això? Que entra en contraposició directa amb les polítiques de reutilització i reciclatge, i hi entra perquè, a més a més, hi ha tota una sèrie de productes d'un alt valor calorífic que són, justament, els que es poden reciclar amb més facilitat. És a dir, hi ha una contradicció entre apostar per la incineració, el reciclatge i la reutilització i hi ha una contradicció entre aquells productes més fàcilment –no tots, però sí majoritàriament– reciclables i reutilitzables, que són d'interès per a la incineració pel poder calorífic intrínsec que aporten. Aquesta és una constatació que podem fer des de Catalunya. Per exemple, la incineradora de Mataró, tota la línia de reciclatge l'ha tancat, l'ha tancat, i aquest és un fet que és constatable en el mateix territori en què se circumscriu aquesta iniciativa legislativa popular.

Segon motiu: home, perquè podem discutir sobre el llinar de toxicitat de les dioxines, dels furans i dels metalls pesants, però és clara una cosa, que és que l'OMS, aquests darrers anys, ha disminuït deu vegades el límit d'ingesta diària de dioxines i furans per a les persones. Podem discutir els límits, però és clar que, cada vegada, pel que fa a la legislació internacional, les consideracions d'organismes com l'Organització Mundial de la Salut, el que fan és rebaixar la capacitat d'emissió de dioxines i furans.

Tercer: perquè l'eliminació no existeix –i això ho diuen les mateixes lleis de termodinàmica–; en tot cas, es transforma, i es transforma cap a una contaminació atmosfèrica, aquàtica i sòlida.

Quart: perquè és car; és que incinerar és car. Proporcionalment, a mesura que la incineració, cada vegada, es fa millor, cada vegada és més cara, i és car incinerar. Si no, vostès vagin revisant, també, els costos i les inversions públiques que s'estan fent en les diferents incineracions que hi ha.

En definitiva, aquesta, nosaltres entenem que és una aposta per aprofundir en un model en què s'aprofitin més els materials, és a dir, reciclar la matèria tantes vegades com sigui possible.

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, eh?, senyor Portabella...

El Sr. Portabella i Calvete

És una aposta pels ecoparcs, com, per exemple, el que s'ha aprovat recentment dins de l'àrea metropolitana i al qual nosaltres som favorables i vam defensar en el seu moment.

Per acabar, diré que nosaltres votarem a favor, lògicament, d'aquesta presa en consideració; que nosaltres apostem per una moratòria immediata, i que ens reservem presentar esmenes, sobretot en els terminis de temps que surten reflectits, a aquesta iniciativa.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Portabella. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, convidats i convidades, en primer lloc, des d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, voldríem mostrar el nostre desacord i, fins i tot, la pena pel procediment que ha utilitzat Convergència i Unió per discutir aquesta iniciativa legislativa popular. Des del nostre punt de vista –i així hi varem insistir en les diferents juntes de portaveus–, es podia haver fet abans amb tota solemnitat, per respecte a una actuació ciutadana, doncs, que es mereixia..., a més a més, per ser la primera vegada que entrava, en aquest Parlament, una iniciativa legislativa popular, calia una certa solemnitat que no ha pogut exercir-se avui, en què, fins i tot, a correu, els diferents responsables dels diferents grups parlamentaris hem hagut de convidar els membres de la Plataforma Cívica perquè poguessin gaudir avui, també, de ben segur, que es pogués aprovar la presa en consideració d'aquesta iniciativa legislativa popular.

Estem en contra dels criteris partidistes i electoralistes que ha utilitzat Convergència i Unió per discutir aquesta iniciativa legislativa popular; els ciutadans d'aquest país no es mereixien aquest procediment.

En segon lloc, voldríem felicitar la Plataforma Cívica per la reducció de residus que han aconseguit aquestes 103.000 signatures de 103.000 ciutadans i ciutadanes que s'oposen a la incineració dels residus. Volem felicitar-los per aquesta acció pedagògica en la multitud de xerrades que han fet en moltes ciutats i pobles i que ha significat poder explicar els aspectes negatius de la incineració i, sobretot –i això és molt important!–, la presentació d'alternatives molt més eficients per a les persones i l'entorn que no la incineració. Aquesta actitud i activitat pedagògica és molt important per als nostres ciutadans, per al país.

Iniciativa per Catalunya - Els Verds, com a força de progrés que representa l'esquerra verda, plenament identificada amb la necessitat de transformar la societat i fer-la, entre altres aspectes, més respectuosa amb l'entorn, cosa que, en definitiva, vol dir més sostenible, creu, creiem que és important la presentació al Parlament de Catalunya d'aquesta iniciativa legislativa popular contra la incineració dels residus. I ho és, per una banda, pel fet mateix de ser una iniciativa popular, la qual cosa reforça enormement els valors participatius de l'Estat democràtic i ajuda a potenciar la sensibilització i la implicació de tota la societat en la resolució dels greus problemes que aquesta té plantejats. Una iniciativa d'aquest caire demostra també que cal impulsar la coresponsabilització de tots i totes les persones, les institucions, els partits polítics i els col·lectius cívics, en la tasca de fer propostes agosarades i de gestionar la realitat de manera ecològicament més coherent.

Per altra banda, remarcar també el contingut i l'objectiu mateix d'aquesta iniciativa legislativa popular, que

rau en l'intent de prohibir la incineració com a forma de tractar els residus. Aquesta és una finalitat que Iniciativa per Catalunya - Els Verds recolza i amb la qual se sent plenament identificada.

Som plenament conscients de la greu problemàtica ambiental que representen els residus per al nostre país i per al planeta en general, i que aquesta superproducció de deixalles només es pot aturar posant en pràctica serioses polítiques de prevenció i minimització, acompanyades de sistemes de tractament respectuosos amb el medi i les persones, que fomentin l'estalvi, la recuperació i reciclatge dels recursos inherents als residus. Aquest, però, és un camí certament difícil, i les possibilitats d'èxit passen ineludiblement per una resposta majoritària de la població, ciutadans i ciutadanes i institucions. Fa falta voluntat per participar activament en el procés i recursos suficients per a dur-ho a terme. Cal voler i ser actiu a la reducció dels residus i a la separació en origen, i cal disposar de les infraestructures necessàries. Cal, des del nostre punt de vista, que el Govern de la Generalitat entengui la gestió dels residus com una qüestió estructural, com una qüestió de país. I aquest camí que deia abans, cal fer-lo amb decisió, és veritat, però també amb extrema seguretat. No ens podem equivocar a l'hora de fer els passos endavant, ni podem permetre'ns el luxe d'anar massa de pressa, de saltar-nos etapes ineludibles i, en definitiva, d'ensopegar. Els errors i les presses a vegades són només postures reaccionàries que, sense voler-ho, porten al fracàs, fan retrocedir en lloc d'avançar i acaben possibilitant allò que volien combatre. Hem de ser especialment curosos en aquest aspecte.

En aquest sentit, des d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, en tot el seu desenvolupament programàtic s'ha manifestat sempre favorable a la reducció, recuperació i reciclatge dels residus i contrari a la incineració. Allà on participa del Govern, intenta tirar endavant accions en aquesta línia. I vull donar l'exemple, perquè em sembla que nosaltres som elements clau, també, en la gestió de tota aquesta problemàtica i, com a tals, també, coresponsables. El Programa metropolità de residus, gràcies a l'acció d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, s'ha pogut aprovar sense la construcció de la macroincineradora de la Zona Franca i amb una aposta decidida per al tractament ecològic dels residus que el situa entre els programes més ambiciosos d'Europa: el 2006, el 60% de reciclatge dels residus municipals urbans d'una àrea determinada, que significa una mica més de la població total de Catalunya.

Però per arribar aquí hem de fer aquells passos que jo abans explicava; passos decidits. Com més positius siguin, més podrem avançar en aquest sentit. I puc anunciar que en la memòria de l'any 98, del Programa metropolità de residus, s'ha avançat en el reciclatge un 111%; s'ha passat del 4 al 9%, i en el primer trimestre els puc anunciar que estem en el moment al 10% de reciclatge. Xifres petites –hem d'arribar al 2006 al 60%–, però són xifres positives i, com a tals, nosaltres les hem de tenir en compte. El 1998 hem constatat, en aquesta àrea –l'àrea metropolitana, estic parlant; no a tot Catalunya–, a l'àrea metropolitana, un estancament a la generació de residus; dada també positiva que ens

permet avançar, amb aquelles passes decidides que jo deia, i, sobretot, molt positives.

En aquests moments, ja s'ha planejat la construcció de tres ecoparcs, tres ecoparcs que signifiquen, en cada un d'ells, la instal·lació de planta de compostatge, de metanització, de tractament de voluminosos, i una planta d'embalatge de rebuig; que això significa reciclar 350.000 tones cadascun d'aquests ecoparcs. Un element, una xifra, també, importantíssima. D'aquests tres, un ja està licitat, situat al port de Barcelona; un altre, per licitar, però que ja properament es podrà fer, situat al voltant del Papiol; i un altre, tercer, per ubicar. Segur, de ben segur, s'hauria d'ubicar –i s'ubicarà– a la zona del Besòs. En aquest sentit, des de l'Ajuntament de Montcada ja s'han ofert terrenys per a aquest tercer ecoparc i que, segurament, s'instal·larà en aquesta zona. D'aquesta manera, fixin-se que ja arriben a poder reciclar, quan funcionin aquests ecoparcs, que ho faran properament, quasi un milió de tones.

Dades positives, des del nostre punt de vista, que ens permeten ser optimistes per arribar al 2006, a la data de fi del Programa. D'aquesta manera s'haurà ja desactivat definitivament l'abocador del Garraf –un element important– i, segurament, si aquests tres ecoparcs funcionen i si, a més a més, la taxa de reciclatge també augmenta, podrem parlar de desactivar també la incineradora de Montcada i començar a pensar que serà possible fer-ho amb la del Besòs. Certament, en queden d'altres que no són competència de l'àrea metropolitana, però que també haurien de seguir el mateix camí, i no pas com algunes institucions; al contrari, les han incentivat i les han construït fa ben poc, sobretot des del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Amb tot això, anunciar també com a dades positives que des d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds hem presentat un pla de gestió de residus a l'àrea urbana de Girona que, en un termini de cinc anys, ens permetrà també tancar la incineradora de Can Durà, situada a l'àrea urbana de Girona.

Cal, doncs, un compromís efectiu de la resta de les administracions locals i autonòmiques per tancar les incineradores que encara queden a Catalunya. I aquest compromís s'ha de fer en un procés més o menys llarg, però sí en un procés clar i amb uns objectius clars que vinguin a referendar el que avui farem, que serà aprovar aquesta presa en consideració d'aquesta iniciativa legislativa popular, com un element importantíssim, que espero, evidentment, que tots els grups puguin aprovar. Posteriorment, en el tràmit parlamentari, potser hi podrem fer les esmenes pertinents, sobretot dirigides a aquells errors que no hauríem de fer, dirigides a aquells passos que hauríem de fer, segurs i clars, perquè a vegades propostes que, repeteixo, vénen més del sector més reaccionari, poguessin dir: «Com que això ha estat un fracàs, necessitem una incineració, de totes totes.» Això ho hem d'evitar i ho hem de fer amb aquestes passes, que jo deia, aquestes passes segures.

Per acabar, des d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds recolzem plenament aquesta iniciativa, i hi votarem a favor i ens comprometem a defensar-la allà on la nostra presència ho faci possible. La tasca de fer un país

8220

més just, solidari i sostenible és, ben segur, de tots i totes, i en aquesta tasca els homes i les dones d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds estem estretament compromesos.

Gràcies, senyors diputades, senyors diputats i senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boada. És el torn ara de la intervenció del Grup Popular. Té la paraula el senyor Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, membres de la Plataforma signant, també, d'aquesta Proposició de Llei que se'ns presenta avui aquí al Parlament; la primera iniciativa legislativa popular que fa ja alguns mesos podríem haver vist en aquesta mateixa cambra, hi ha un acord de la Mesa del Parlament, s'ha de recordar, del dia 9 de desembre de l'any 1998. Segurament, veure aquesta iniciativa legislativa popular sense tenir clar que vindrà després de la de suport a les seleccions esportives, demà i avui mateix haurà donat una ressonància, hauria donat un punt de vista d'un fet tan important com el que suposem que s'aprovarà avui en aquest Parlament.

Després parlarem del suport a les seleccions esportives catalanes, i de ben segur que aquest serà el punt estrella en les pròximes hores, demà mateix, i el tema de la incineració, un tema tan i tan important com el que anem a parlar avui i parlarem les properes setmanes, quedarà en un segon aspecte. I aquí hi haurà algun responsable, aquí hi haurà responsables, com abans ja se n'ha fet referència en el debat, fins i tot a les votacions, perquè es poguessin veure aquestes iniciatives legislatives populars. En tot cas, felicitar, en nom del Grup Parlamentari Popular, i valorar l'esforç per aquestes més de 100.000 signatures, que ja s'han dit avui aquí, amb aquesta primera iniciativa de legislativa popular i en un tema i en un aspecte com és un aspecte mediambiental, la primera de les iniciatives legislatives populars que s'han introduït al Parlament de Catalunya.

I avanço, en nom del Grup Parlamentari Popular, que nosaltres votarem favorablement a allò que és la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei. En primer lloc, perquè nosaltres no desitgem, com em sembla que no desitja cap grup parlamentari, que hi hagi una incineració de residus, almenys en alguns residus o potser en tots els residus, no solament ara, sinó també en el futur. Que també som conscients de l'amenaça que suposa per al medi ambient, per a la salut, i hi ha diferents informes –se n'ha fet referència per diferents diputats que m'han precedit, també– de les amenaces per al medi ambient i per a la salut, quant a la incineració de residus; i en tercer lloc, perquè també som coherents i volem ser coherents amb diferents manifestacions públiques que ha fet el Grup Parlamentari Popular, el mateix Partit Popular de Catalunya, no solament davant de la Comissió promotora de la iniciativa legislativa popular, sinó també dins del mateix Ajuntament de Barcelona; també dins i en el si de la mateixa àrea

metropolitana, quan s'han parlat de temes, entre d'altres, de la incineració i de gestió de residus.

Voldríem fer algunes matisacions; algunes matisacions que, després, en el que serà el tràmit d'aquesta Proposició de Llei, en les properes setmanes, ja avancem que nosaltres hi presentarem algunes esmenes; i algunes esmenes dirigides al que també, d'alguna manera, hem parlat d'altres grups parlamentaris, sobretot pel que fa referència als temes dels terminis i, més concretament, per ser el punt estrella, per dir-ho d'alguna manera, en el que és el termini de cinc anys. I per què diem i per què apuntem aquest aspecte? Catalunya té un problema, té un problema principal en el tema dels residus, centrat principalment en el que és Barcelona i tota la seva àrea metropolitana. És molt fàcil sortir en aquesta tribuna i dir que la moratòria ha de ser, no de cinc anys, sinó que màxim ha de ser de tres i que a partir de demà al matí s'ha acabat el que és la incineració de residus. Però ja fa anys que escoltem que l'abocador del Garraf havia d'estar tancat i encara no ho està, ja fa anys que escoltem que diferents programes i diferents plans que s'havien d'impulsar havien d'acabar amb tota la problemàtica dels residus, però el que estem veient, dia a dia, és que es va més a poc a poc del que es comptava i que, quan un està amb responsabilitats de govern, sigui el partit polític que sigui, sigui la coalició que sigui, hi ha moltes dificultats per avançar en el que són els temes de residus i de gestió de residus.

I abans es feia referència, per part d'un diputat que m'ha precedit, i es cantaven les excel·lències –no m'estranya, per part de la seva persona, com que és particip en el Govern, tant de l'Ajuntament de Barcelona com de l'àrea metropolitana– del que és l'avançament en els plans que s'han fet de gestió de residus municipals. En tot cas, hi ha un horitzó, és un horitzó de l'any 2006; creiem que es va treballant positivament, però estem molt lluny encara d'assolir les cotes que s'han d'assolir en aquest horitzó de l'any 2006. I creiem que hi ha incompliments i hi ha fracassos, a la vegada. De ben segur que la voluntat política no seria aquesta, però hi són, aquests fracassos i aquests incompliments, no solament pel que podria ser tota l'àrea de Barcelona i la seva influència, és a dir, la mateixa àrea metropolitana, sinó també moltes vegades el que és la gestió de residus a nivell comarcal i amb diferents plans comarcals, també, per part del Govern de la Generalitat o per part dels mateixos consells comarcals.

S'ha parlat també aquí, en més d'una ocasió, de totes aquelles directives, de tots aquells aspectes de la Unió Europea. I a vegades es diu que des de l'Estat espanyol no hi ha hagut apostes prou importants –entre d'altres jo n'he de recordar una, que és la creació d'un ministeri de medi ambient–, però es fa referència que a vegades des de l'Estat espanyol, i també des de la mateixa..., d'aquí mateix de Catalunya, de casa nostra, de la Generalitat, no s'estigui avançant. Cal recordar el que passa també a diferents indrets de tot Europa, per exemple, el que s'està incinerant en una gran ciutat com és París, que és quasi tota la seva totalitat, o les incineradores que hi ha en diferents llocs de la Unió Europea, com per exemple, també, a Alemanya, i avui dia també, dins del mateix Govern alemany, grups ecologistes,

grups importants que donen suport al mateix govern i que quan estan governant, han de fer marxa enrere a vegades en moltes d'aquelles propostes que es voldrien fer de manera immediata, però que sí que són un objectiu de futur.

Creiem nosaltres que, tant el Govern de la Generalitat, en aquest cas i principalment, que ha de dotar amb molts més recursos el que és la gestió de residus. Que amb aquesta gestió dels residus ha de passar pel que apunta la mateixa Proposició de llei, que apunta la mateixa Llei de gestió de residus, d'aquí, de Catalunya, és a dir, per la minimització, pel reciclatge, etcètera.

Tots aquests aspectes han de fer que en un futur, que aquest futur sigui immediat i que sigui el més proper possible, és en el que hem de tenir molta cura les properes setmanes quan presentem les diferents esmenes els diferents grups parlamentaris, que la incineració puguem parlar d'aquí a uns anys que no sigui una realitat, que hagi passat a la història i que apostem per tota aquesta gestió dels residus dins de casa nostra, dins de Catalunya.

És per aquests aspectes que nosaltres donarem suport, felicitant un cop més el que ha estat aquesta primera iniciativa legislativa popular, lamentant que no hagi pogut lliurar ni en l'ordre del dia original del Parlament de Catalunya aquesta iniciativa legislativa popular. I, com deia, degut a aquests aspectes que abans hem comentat, però que nosaltres donarem suport a aquesta presa en consideració.

Gràcies, senyor president; senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Fabregat. El torna ara del Grup Socialista: té la paraula, per consumir-lo, la diputada senyora Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Moltes gràcies, senyor president, per donar-me l'oportunitat de consumir el temps que em permet el Reglament. Intentaré, a més de consumir-lo, omplir-lo d'un cert contingut, perquè em sembla que estem davant d'un tema extraordinàriament important. Jo, que he pujat sovint a aquesta tarima reclamant noves formes de fer política, reclamant sistemes d'imaginació i de ventilació d'aquesta cambra que ens portessin a models de contacte amb la societat molt més oberts, molt més permeables, molt més transparents, em sembla que el fet que per primera vegada estiguem davant d'una iniciativa legislativa popular no és un fet que pugui passar de manera desapercebuda, ans al contrari. Hem de celebrar tots que, tot i que la legislació sigui vigent des de l'any 1995, per primera vegada, hi hagi hagut un conjunt de ciutadans i ciutadanes que, havent-se organitzat com a comissió promotora, han estat capaços de presentar davant d'aquesta cambra la petició que es revisi el marc legislatiu d'un determinat tema.

Curiós perquè, a més, el marc legislatiu d'un determinat tema que, doncs, pretenen en aquesta ocasió, en aquesta primera de les iniciatives legislatives populars

que analitzem és, precisament, la Llei de residus, la 6/93, que no semblava que el conjunt de forces polítiques o que, almenys, cap de les forces polítiques presents en aquest hemicicle hagués demanat reiteradament la seva revisió, ans al contrari. Donava la sensació que, en tant que marc legislatiu, en tant que legislació que parlava de com s'havien de gestionar el conjunt dels residus domèstics, dels residus municipals i també d'altres tipus de residus, doncs, eren els adequats.

En tot cas, havíem efectuat crítiques importants a la manca de recursos per fer possible l'aplicació d'aquesta Llei, i m'hi referiré de manera breu en una altra ocasió. I dic això o faig aquest plantejament, perquè em sembla que, aleshores, la iniciativa legislativa popular té molt de sentit, allò. Si realment la cambra no està iniciant la revisió d'un text legislatiu i, en canvi, hi ha un sector de la població que creu que es necessari que aquesta cambra es replantegi el marc legislatiu vigent, és bo que aparegui una iniciativa que, si més no, podem estar o no d'acord en el seu contingut, en la literalitat dels seus articles, però ens obligarà, de ben segur, a fer una revisió de si aquest marc legislatiu és l'adequat o no.

Em sap greu perquè, essent la primera i tenint la importància que té i havent nascut en aquests supòsits que ha nascut, serveixi avui estrictament de torna per una altra iniciativa legislativa popular que analitzarem després, que els correspon als ponents de l'altra, que aleshores, en aquesta, sembla que sí que hi havia interessos del partit de la majoria i, fins i tot, de familiars molt i molt propers de la mateixa presidència de la Generalitat de Catalunya, que eren els seus promotors, i que, lluny de fer-ne una iniciativa de la majoria que esdevingués una llei, doncs, s'ha intentat de barrejar i de plantejar-nos-la avui d'aquesta manera que ja s'ha debatut abans, en el seu moment, de la modificació de l'ordre del dia. Em sap greu, senzillament, em sap greu perquè hem convertit aquesta, que tenia un cert sentit, en una torna d'una altra que per calendari electoral i que per interessos partidistes interessava que avui, precisament, a finals del mes de maig de 1999, any doblement electoral, tingués el seu debat.

Dit això, la posició del Partit dels socialistes de Catalunya i, per tant, del Grup Parlamentari Socialista és, com no podria ser d'altra manera, de plantejar el seu vot afirmatiu a la presa en consideració, que vol dir permetre el tràmit en l'interior d'aquesta cambra del debat, del contingut d'aquesta proposta que, en el fons, és una Proposició de llei de prohibició de la incineració de residus, però, com ja els he dit, i atès que planteja derogar determinats articles de la Llei 6/93, de la Llei de gestió de residus, doncs, aleshores, estem davant d'una proposta de modificar la legislació fins ara vigent en matèria de residus.

Creiem que s'ha d'admetre a tràmit, creiem que és bo que fem una revisió i un replantejament de per on anem, encara que també ja hem anunciat en diferents ocasions que, precisament, el conjunt de plans que pretenen amb esforç, amb molt d'esforç i amb molt pocs recursos, aplicar aquella Llei de l'any 93 en matèria de gestió de residus en l'àmbit municipal, en l'àmbit de

8222

l'entitat metropolitana, en l'àmbit d'alguns consells comarcals, ho estan fent amb extraordinària dificultat per la manca de recursos que ha esmerçat el Govern actual de la Generalitat de Catalunya en aquest tema.

I els objectius que estan plantejant d'assumir els assumeixen perquè, en el moment que es va aprovar aquella Llei, amb el plantejament que determinades infraestructures destinades a la incineració persisteixin a Catalunya durant uns quants anys i, per tant, que l'aplicació d'aquest conjunt de plans, alguns d'ells considerats molt interessants i, fins i tot, doncs, aplaudits per determinades entitats que, a la vegada, són promotores d'aquesta modificació, el càlcul dels objectius a aconseguir, els percentatges de minimització, de recollida selectiva, de reciclatge, de reutilització i, finalment, de dipòsit en llocs adequats, es feia tenint present l'existència del conjunt de les set incineradores avui vigents i en actiu a Catalunya.

Per això el contingut taxatiu d'aquesta Proposició de llei que se'ns planteja i que no és el moment de discutir ara i avui el seu contingut, de la prohibició absoluta d'aquest tipus de tractament –si se'n pot dir tractament– de residus a Catalunya en un termini de cinc anys, sense haver revisat el conjunt del que diu la Llei 6/93 sobre residus, el conjunt del grau d'aplicació d'aquests programes –insisteixo– considerats per molta part dels promotors d'aquesta iniciativa com a correctes, amb les incineradores funcionant, i el plantejament d'una data de tancament d'aquestes infraestructures tan breu en el temps, si parlem de canvi d'hàbits de la població, si parlem d'entrada en funcionament de totes aquestes infraestructures substitutives de compostatge, de metanització, de reutilització de totes aquelles parts del residu urbà que sigui capaç de recollir-se de manera selectiva i, per tant, de reciclar-se, estaríem posant en qüestió, entenc jo, doncs, una part molt important dels plans que estan avui en marxa i que són extraordinàriament interessants, que puguem demostrar el seu èxit i que, per tant, puguem demostrar la viabilitat del que, en el seu dia, en aquella llei de l'any 93, ens marcàvem tots com objectius per a Catalunya.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Tot i això, insisteixo que el nostre Grup donarà suport que aquesta iniciativa legislativa popular sigui presa en consideració i, per tant, s'iniciï el tràmit en ponència. Ens agradaria que fos un tràmit en ponència no accelerat, no condicionat per massa calendaris electorals, sinó que ens permetés de veritat revisar i replantejar-nos el conjunt del marc legislatiu i el conjunt dels recursos que les diferents administracions estan esmerçant a fer possible i a fer viables aquests plans, ja sigui el metropolità, ja sigui el d'algunes comarques, com ara el Vallès Oriental, ja sigui en altres comarques que hi ha a Tarragona, que estan intentant demostrar que és possible una nova concepció, una nova gestió, una nova cultura del que cal fer en matèria de residus al nostre país. Per això em sembla important que entenguem que la petició que se'ns fa no és només la de prohibició estricta i taxativa de la incineració, sinó la revisió del conjunt de l'eficàcia d'aquesta Llei de l'any 1993 i dels recursos que s'hi han esmerçat.

El Grup Socialista ja anuncia, perquè ja ho ha dit en altres àmbits i en altres fòrums, que se'ns fa difícil pensar que en cinc anys tindrem les coses tan i tan encaminades i tindrem el sistema tan i tan bé i funcionant que podrem prescindir de les set incineradores que hi ha avui a Catalunya. Amb tot i això, em sembla que el repte de debatre-ho és molt i molt interessant i que de ben segur aprendrem tots plegats el que succeeix. Ara bé, insisteixo a demanar temps suficient perquè aquest debat es faci correctament i no es torni a utilitzar aquesta iniciativa legislativa popular com a torna d'una altra iniciativa legislativa que és la que veurem d'aquí a una estona, que és la de les seleccions esportives. Perquè sinó el que passarà és, senzillament, que aquest tema és un tema clau i que en molts moments hem reconegut i el mateix Govern ha reconegut que el tema dels residus estava en una situació límit si no s'aplicaven les condicions, els percentatges, els terminis i el calendari que la mateixa Llei ja establia, entrariem...

El president

Senyora diputada, ha exhaurit el seu temps.

La Sra. Tura i Camafreita

Perdó, senyor president, acabo de seguida, eh?...en un debat absolutament parcial i que provocariem que aquest debat no donés els fruits que, gairebé segur, la comissió promotora n'esperava quan va recollir aquestes més de 100.000 signatures de ciutadans i ciutadanes catalans.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, iniciï la intervenció per posicionar el Grup de Convergència i Unió en relació a aquesta primera iniciativa legislativa popular que es tramita aquí, en el Parlament de Catalunya, i crec que no és sobrer, per bé que la resta d'intervinents han fet una valoració positiva, no és sobrer de tornar-los a reiterar amb aquest fet. Hi ha un instrument, que són les iniciatives legislatives populars que permeten l'accés per part del conjunt de la ciutadania al Parlament per expressar aquells temes que generen inquietud. I ens felicitem així mateix que la primera iniciativa legislativa popular faci referència a una qüestió relacionada amb el medi ambient. Ens fa l'efecte que això reflecteix clarament que aquest és un tema prioritari per al conjunt de la societat i que, evidentment, també ha de ser prioritari per als representants del poble de Catalunya, aquí presents en aquest Parlament.

Ja els avanço que la posició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió en aquesta presa en consideració serà favorable. Per dues raons bàsiques: la primera, evidentment, hem de ser sensibles a aquella inquietud que s'ha reflectit per mitjà de 103.000 signatures. No

fer-ho, a mi em sembla que faria que aquest Parlament quedés absolutament aïllat del que és la societat. Però, per altra banda, aquesta iniciativa legislativa popular també ens pot permetre d'afrontar el debat de la gestió dels residus i, concretament, el debat de la incineració amb tots els matisos que escauen en un tema com aquest.

Ens equivocaríem terriblement si plantejàssim el debat de les incineradores en els termes de sí o no, sense matisos, sense aquest ventall de grisos que hi ha entre el blanc i el negre. I és per aquesta raó que el Grup de Convergència i Unió, al llarg de la tramitació parlamentària, presentarà aquelles esmenes adreçades a contribuir a clarificar aquest debat. I esmenes, sobretot, adreçades a consolidar un marc regulador de la incineració que sigui modern i avançat i que, evidentment, incorpori noves tecnologies, la cogeneració, el monitoratge, que ens haurà de permetre de ser molt més eficaços amb una tecnologia que, evidentment, és controvertible, tal com es desprèn del text que acompanya aquesta iniciativa legislativa popular.

Jo crec que la Llei 6/93, i em sembla que en el mateix text de la ILP i amb les intervencions dels diputats i diputades que m'han precedit, la Llei 6/93 és considerada com un marc adequat; i, de fet, la Llei 6/93 ja estableix una jerarquia, que és la que inspira, la que informa la gestió del Govern de Catalunya i dels ens locals, la jerarquia de minimització, valorització i correcta disposició del rebuig. Nosaltres hem d'articular solucions vàlides i ambientalment satisfactòries, aprofitant aquelles alternatives millors en aquest camp i en cada moment. I em sembla que de l'actuació del mateix Govern de Catalunya se'n desprèn que la incineració no forma part d'aquesta prioritat, que se situa allà on s'ha de situar, que és en el darrer nivell d'aquella jerarquia. I dos exemples: per una banda, la utilització de l'esterilització com a mètode de tractament dels residus sanitaris, i per altra banda, la regeneració dels olis usats. En d'altres estats del nostre entorn, jo m'atreveria a dir que en la majoria d'estats del nostre entorn, ni s'esterilitza ni es regenera, sinó que senzillament es crema, senzillament s'incinera. I això ens permet dir que defensem la validesa de la incineració –com deia– com a mètode de gestió del rebuig, que no dels residus.

No els vull cansar fent referència a les actuacions que s'han dut a terme per part Govern del Generalitat, i també per part dels ens locals a través dels diversos plans comarcals i el pla metropolità que s'han impulsat.

Altres intervinents s'han referit als parcs, als ecoparcs. Home, a mi em sembla que la participació del Govern de la Generalitat, amb la configuració d'aquests ecoparcs, és important. Primer amb la cerca del finançament, per una banda amb els fons de cohesió; i, per altra banda, amb una participació del 10% del finançament d'aquests ecoparcs directament per la Junta de Residus.

No els vull cansar amb l'enumeració de les plantes de compostatge, de les deixalleries, de l'actuació precisa que s'ha intentat en aquest camp. Com a mostra un botó: allò que passa a la gestió dels residus especials: un 56% es valoritza. I la planta incineradora de recur-

sos especials de Constantí només abastarà el 0,7% dels residus, en aquest cas directament del rebuig. I amb això podem afirmar que el debat no es pot plantejar com una alternativa de dir: la incineració és l'alternativa al reciclatge. Em sembla que ha quedat ben clar que és senzillament la part final d'una seqüència. És un parany dir que si s'incorpora la incineració, amb els termes prudents que contempla l'actual legislació catalana, es posa en perill l'estratègia de minimització i valorització. Això em sembla que ho hem d'emfatitzar amb molta rotunditat. Però, per altra banda, hi ha un altre argument. Nosaltres com a país no podem fer abstracció del nostre entorn. De fet, la Unió Europea no prohibeix la incineració: la regula, i la regula amb termes que siguin segurs per al conjunt de la ciutadania, en la mateixa línia dels decrets, del Decret 323 que va aprovar l'any 94 el mateix Govern.

Permetin-me que els explici això amb dos exemples. El primer, esmenes del Parlament europeu en relació a la directiva d'abocament de residus, deixa molt clar quina és aquella jerarquia que abans els he esmentat; i diu exactament el mateix: només s'hauran de realitzar en la comunitat activitats d'abocaments segures i controlades, i que l'abocament de residus constitueix l'última opció de la jerarquia formada per prevenció, reutilització, reciclatge, incineració i abocament. És el mateix Parlament europeu que estableix que la incineració és prèvia a l'abocament.

O permetin-me, també, que els llegeixi el projecte de dictamen de la proposta directiva del Consell sobre la incineració de residus que ha plantejat el Comitè de les Regions. Diu: «El Comitè de les Regions considera que la incineració de residus amb valorització energètica pot ser un dels elements d'un sistema modern de tractament dels residus a condició que s'integri en una estratègia coherent de tractament dels residus, de tal manera que la incineració no constitueixi un obstacle per a les iniciatives de reciclatge de materials o de reducció de residus.»

Per tant, hem de ser coherents amb això. Aquesta iniciativa legislativa popular, aquest text que avui es presenta, ens pot permetre d'aprofundir en aquest debat de la gestió dels residus. Home, i evidentment, si som prou eficients –i sembla que aquesta és la línia que hem endegat–, ens podem plantejar algun dia, doncs, la minimització, evidentment, d'aquestes instal·lacions a disposició del rebuig, dels abocadors, per una banda, i dels residus, per l'altra.

I acabo ratificant-me en això. Esperem que amb la tramitació d'aquesta Proposició de llei ens puguem autodotar d'aquells instruments per garantir allò que els deia i que els he anat reiterant en aquesta intervenció: que la incineració ha de ser necessàriament la part final de recuperació d'energia i no una solució còmode que posi en risc tota l'estratègia de minimització i valorització.

Aquest és el compromís del Grup Parlamentari de Convergència i Unió en defensa d'allò que ja s'ha comentat, d'un país que sigui, evidentment, ambientalment més sostenible.

8224

Moltíssimes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, procedirem a la votació d'aquesta presa en consideració de la Proposició de llei sobre la prohibició de la incineració de residus, d'iniciativa legislativa popular.

Demano a les senyores diputades i els senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

Aquesta presa en consideració ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents a l'hemicicle.

Proposició de llei de suport a les seleccions catalanes (presa en consideració)

Passem seguidament al següent punt de l'ordre del dia, Proposició de llei de suport a les seleccions catalanes.

D'acord amb l'article 13 de la Llei d'iniciativa legislativa popular, del 15 de març de 1995, un dels secretaris de la cambra farà la lectura de l'exposició de motius i el text de la Proposició. Té la paraula el diputat senyor Raimon Escudé, secretari primer de la Mesa, per complir aquest tràmit reglamentari.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. «Proposició de llei de suport a les seleccions catalanes. Tramitació 202-00128/05. Presentació: senyor Jaume Llauredó i Gràcia, president de la Comissió Oromotora de la Iniciativa Legislativa Popular de Suport a les Seleccions Catalanes. Registre 38.975. Acord de la Mesa del Parlament del dia 13 d'abril de 1999.

«Atès que, segons manifesta la Junta de Control i certifica el delegat de l'INE, s'han presentat 258.027 signatures, de les quals 70.169 van acompanyades de certificació d'inscripció censal i han estat considerades vàlides per la Junta de Control; atès que la Proposició de llei d'iniciativa legislativa popular de suport a les seleccions catalanes ha assolit un nombre de signatures superior a l'exigit per l'article 3.1 de la Llei 2/1995, de 6 d'abril, d'iniciativa legislativa popular, i de conformitat amb el que estableixen els articles 12 i concordants de la dita Llei i de l'article 107 del Reglament, la Mesa del Parlament ha admès a tràmit la damunt dita Proposició de llei i n'ha ordenat la publicació i la tramesa al Consell Executiu, als efectes del que disposa l'article damunt dit.»

El text de la Proposició diu així: «Proposició de llei de suport a les seleccions catalanes. Exposició de motius. La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva en el camp de l'esport i el lleure, tal com s'estableix en l'article 9.29 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, assumint així el mandat que l'article 43.3 de la Cons-

titució espanyola del 1978 fa als poders públics perquè fomentin l'educació física i l'esport i facilitin la utilització adequada del lleure.

«Catalunya és un país on l'esport ha estat i està fortament arrelat, i sovint ha realitzat un paper capdavanter en la promoció i la pràctica de l'esport i l'educació física. Així, diverses federacions esportives catalanes i diferents seleccions nacionals de Catalunya han estat pioneres en la seva actuació, com també en la introducció de nous esports en l'àmbit estatal.

«En l'actualitat, l'esport individual d'elit i les seleccions nacionals d'un o altre esport que participen en competicions internacionals o de gran importància tenen una repercussió popular i un ressò internacional de gran rellevància que hom no pot ignorar i que requereix l'atenció dels poders públics de la Generalitat.

«El desig de l'esport català de gaudir de representació internacional estableix un objectiu molt arrelat en el temps. Ja en l'any 1900, un equip de cinc remers catalans van participar als Jocs Olímpics de París de manera no oficial i com a representants del Club de Regates de Barcelona. L'any 1913, el delegat espanyol del Comitè Olímpic Internacional va autoritzar la constitució del primer Comitè Olímpic Català, amb la intenció d'aconseguir la seva inclusió als Jocs Olímpics de Berlín de 1916, que van ser suspesos a causa de la Primera Guerra Mundial. El mateix 1916, el Comitè Olímpic Internacional va adreçar una carta a la Federació Atlètica Catalana oferint-li un lloc de delegat amb dret d'assistència, representació, veu i vot en les reunions del Comitè Olímpic Internacional. El 1922 es crea el segon comitè olímpic català sota el nom de Confederació Esportiva de Catalunya, amb personalitat jurídica pròpia atorgada per l'aprovació dels seus estatuts per part del governador de Barcelona d'aquella època. Aquell mateix any la Confederació va rebre la Copa Olímpica creada pel Comitè Olímpic Internacional per a premiar l'entitat que cada any més s'hagués significat en el treball pro desenvolupament de l'esport. Mai cap altra entitat espanyola havia rebut aquesta distinció.

«El mateix baró de Coubertin, en el seu llibre *Memòria olímpica*, cita en diverses ocasions Catalunya com a país integrant del moviment olímpic en base a la seva doctrina: «Un país olímpic i una nació no sempre corresponen a un estat». Ja a l'agost de 1920, el periodista Josep Elies i Juncosa manifestava, al diari *La Veu de Catalunya*, que el mateix baró de Coubertin havia acollit la demanda de Barcelona d'organitzar els Jocs de 1924 amb satisfacció i que havia comunicat al Comitè Olímpic Català que la qüestió del reconeixement de Catalunya com a membre del Comitè Olímpic Internacional figuraria a l'ordre del dia de la divuitena sessió del Comitè internacional junt amb la irlandesa. Després, durant la Segona República espanyola, l'esport català torna a tenir federació catalana de rugbi en les reunions constituents del seu homòleg internacional, FIRA, i va tenir un membre al comitè general d'aquesta federació de 1934 fins a 1940.

«És per aquests motius, i per la llarga tradició de participació internacional de l'esport català, i a fi de donar compliment a aquest compromís històric i possibilitar

la participació i presència de Catalunya en qualsevol tipus de competició esportiva, des d'una concepció universal de l'esport, dels seus principis i dels seus valors, hom requereix l'adequació d'aquestes necessitats de la Llei 8/1988, de 7 d'abril.

»Article únic. Queden modificats els articles 3, lletra r, 19, 24, 26 i 46, apartat 1, de la Llei 8/1988, de 7 d'abril, de l'esport de Catalunya en els termes que segueixen:

»Article 3.r. Promoure i difondre l'esport català en els àmbits estatal i internacional, així com la participació de les seleccions catalanes en aquests àmbits.

»Article 19. 1. Les federacions esportives catalanes podran sol·licitar la seva integració com a membres de les corresponents federacions d'àmbit estatal i internacional i en altres entitats als efectes de llur participació, desenvolupament i organització d'activitats esportives en aquells àmbits, en els termes que estableixin les respectives normes estatutàries i la seva aplicació.

»2. Les federacions esportives catalanes de cada modalitat esportiva són les representants del respectiu esport federat català en els àmbits estatal i internacional. És funció pròpia de les federacions esportives catalanes la creació, el foment i l'impuls de les seleccions catalanes de les respectives modalitats o disciplines esportives, amb la finalitat de participar en esdeveniments de qualsevol àmbit, de caràcter oficial o amistós, segons s'escaigui.

»3. Les normes i reglaments de les federacions esportives estatals i internacionals només són aplicables a les federacions esportives catalanes i, si correspon, als seus clubs i entitats afiliades, en matèria disciplinària i competitiva, quan actuïn o participin en competicions oficials dels àmbits estatal i internacional.

»Article 25.3. És competència de les federacions esportives catalanes l'elecció dels esportistes catalans que han de formar part de les seleccions catalanes, els quals, proveïts de la corresponent llicència lliurada per la respectiva federació catalana, tindran l'obligació d'assistir a les convocatòries de les seleccions catalanes.

»Article 26.2. La Unió de Federacions Esportives Catalanes gaudeix de capacitat jurídica plena per al desenvolupament dels seus objectius generals, encaminats a la recerca i proposta d'accions comunes per a la millora i el desenvolupament de l'esport català i per al foment exterior i la promoció de l'activitat de les seleccions esportives catalanes.

»Article 46.1. L'Administració esportiva de la Generalitat té per objectiu, en els camps de l'esport d'elit i d'alt nivell, d'impulsar, planificar i gestionar la formació integral i el millorament esportiu continuat dels esportistes seleccionats. Realitza aquesta tasca directament en els seus centres de tecnificació i d'alt rendiment, i també mitjançant l'assessorament i ajuts a les federacions i a altres entitats esportives, i l'establiment de règim de col·laboració amb els corresponents organismes esportius, qualsevol que sigui el seu àmbit territorial.

»Disposicions finals. Primera. Es faculta el Govern de la Generalitat i el conseller competent per raó de la

matèria per al desenvolupament reglamentari, en el termini d'un any, del que s'estableix en la present Llei.

»Segona. S'habilitaran els crèdits pressupostaris necessaris en el Departament competent, per raó de la matèria, per tal de donar compliment al que s'estableix en la present llei.

»Tercera. La present Llei entrarà en vigor l'endemà de la seva publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

»Antecedents de la Proposició de llei: 1. Memòria explicativa de les raons per les quals s'aconsella la tramitació de la Llei de suport a les seleccions catalanes. 2. Escrit de la Comissió Promotora de la Iniciativa Legislativa Popular.»

Tota aquesta documentació pot ésser consultada, des de la data esmentada, als arxius del Parlament.

El president

Moltes gràcies.

Procedirem com en l'anterior presa en consideració. El criteri dels grups també ja ha sigut exposat, en el sentit de procedir directament a la fixació de la posició dels diversos grups. Té, per tant, en primer lloc, la paraula, pel Grup Mixt, el diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, permetin-me que, just a l'inici de la meua intervenció, faci explícits tres laments d'aquest diputat mateix i del seu Grup Parlamentari, en concret del Partit per la Independència, que, malgrat que ja s'ha discutit anteriorment en la discussió sobre la modificació de l'ordre del dia, em sembla que és bo de recordar.

El primer és una qüestió estrictament, diguem-ne, temporal. Aquest diputat que avui i ara intervé aquí es va assabentar ahir al vespre, a última hora, que passava avui, en aquest Ple, aquesta presa en consideració. No vull refer la discussió que hem tingut abans, però em sembla que això ja ho diu tot pel que fa a la tramitació parlamentària d'una iniciativa tan important com aquesta. Urgència i, si em permeten dir-ho, emergència, pràcticament, en la seva tramitació, que fins i tot es posa, diguem, en colofó encara més evident pel fet que, precisament, no hi ha absolutament ningú de la Plataforma Pro Seleccions Esportives, avui, aquí, que ens acompanyin, en una proposta tan important com aquesta, i que ja —com he dit abans— posa en evidència la tramitació anòmala, absolutament anòmala, que ha tingut aquesta iniciativa.

El segon aspecte que volia lamentar —en nom meu i del Partit per la Independència— és el risc que nosaltres ja vam dir en més d'una ocasió, i que sembla —«sembla», no, ja és segur que es posa en evidència— que aquesta iniciativa, aquesta proposta tan interessant per a l'esport català, corre el risc de caure en un autèntic partidisme i, si se'ns hi obliga, fins i tot, electoralisme —tenint en compte que d'aquí a quatre dies hi ha eleccions municipals i europees—, i, per tant, que recorre més, per part dels partits polítics, no un interès general, sinó el

8226

protagonisme, cada vegada més evident, dels diversos partits polítics. I el principal afectat –si m'ho permeten dir en aquest sentit–, o un dels principals afectats, precisament, és el nostre partit.

I, si no, una mostra: fa poc, un diputat d'Esquerra Republicana va dir a Catalunya Ràdio que un dels culpables pels quals no es podia tramitar en aquesta legislatura aquesta iniciativa era el Partit per la Independència, perquè s'oposava, en una Junta de Portaveus, a la seva tramitació. Resulta que avui es vetava la signatura, per Esquerra Republicana, de modificació de l'ordre del dia i, per tant, que pogués aconseguir un cert protagonisme en aquesta matèria. Contradicció, senyores i senyors diputats, que no fa res més que posar en evidència un sectarisme que encara abunda massa en la política catalana.

Però, sigui com sigui, el Partit per la Independència, d'una forma honesta i transparent, ha deixat sempre clar el que ja havia dit a la Junta de Portaveus, i el que ha dit en més d'una ocasió –i ho ha dit, per cert, algun altre representant d'algun altre partit polític, abans–: que, per nosaltres, podíem haver habilitat tranquil·lament el mes de juliol, fer les coses ben fetes i tramitar aquesta iniciativa de la forma més acurada i, sobretot, de la forma que es mereix, tenint en compte que avui –i ara, en aquest moment– discutim la iniciativa popular més important que, almenys, jo recordi, pel que fa al nombre de signatures, ha vist mai aquest Parlament.

I, per acabar, una altra constatació que lamentem des del Partit per la Independència, que és que no entenem per què el Govern de la Generalitat s'ha entestat a presentar la seva pròpia proposta legislativa, que no té en compte el valor que hauria de tenir la iniciativa popular, amb un projecte de Llei que es diu «de la jurisdicció esportiva», i que afegeix «i de modificació de la Llei 8/88», per tant, amb una tècnica legislativa que, des del nostre punt de vista, deixa molt, diguem, que desitjar; ens fa l'efecte que no ha estat el millor posicionament per part del Govern respecte al tracte que hauria d'haver tingut aquesta iniciativa; posicionament en favor de la iniciativa popular, que sí que va tenir –i ho recordo, perquè no s'ha dit– el Partit per la Independència, que va retirar una proposta que havia presentat en favor, precisament, de no agafar protagonisme en el que realment n'havia de tenir, que era la proposta popular que planteja la Plataforma.

Pel que fa a la proposta en si, nosaltres, en primer lloc, el que hem de dir, em sembla que és de justícia, d'absoluta justícia, és felicitar la Plataforma Pro Seleccions Esportives Catalanes. Ens sembla que s'ha fet un treball rigorós, intens, exemplar, de gran capacitat, que ha permès que avui, pràcticament, hi hagi 400.000 persones a Catalunya demanant, demandant l'existència de seleccions esportives catalanes i, per tant, ens sembla a nosaltres –bé, n'estem absolutament convençuts– que aquesta és una iniciativa –que també ho hem de dir– que va més enllà, pròpiament, del que es proposa en concret en la mateixa proposta, i que ha representat un relançament del protagonisme de la societat civil catalana en pro d'algunes de les reivindicacions nacionals pròpies i necessàries al nostre país.

I felicitar, en concret, totes aquelles persones individuals que han signat en favor –que, en alguns casos, fins i tot, han signat, al seu moment, anant en contra dels interessos del seu mateix partit polític–, i que s'han posicionat d'una forma clara en favor de les seleccions. Felicitar tots els partits polítics que donen suport, almenys, a aquesta presa en consideració, que he de dir que ens hauria agradat que haguessin estat tots els d'aquesta cambra, malgrat la tramitació –que, com he dit, hi estem radicalment en contra, però, pel que fa al contingut i, sobretot, pel que fa al reconeixement de la societat civil catalana i de les 400.000 persones que han signat a favor d'això–, ens sembla que, com a mínim, per raons, podríem dir-ne, de justícia, tots els grups haurien de donar suport a la presa en consideració.

Pel que fa a la proposta, no entraré en el fons; va en la línia del que pràcticament sempre ha defensat aquest diputat, des de l'any 93 –que, per cert, sempre ens havíem quedat pràcticament sols en aquests plantejaments, i que no havia tingut el suport d'altres partits polítics–; jo diria que, des del punt de vista estrictament de tècnica legislativa, algun aspecte és millorable, però em fa l'efecte que, si més no, té la virtut de recollir el que són pràcticament totes les necessitats de representativitat de la política esportiva de Catalunya.

I, per acabar, una petició, una demanda, al Grup de Convergència i Unió i, si se'm permet, al Partit Popular. Al Grup de Convergència i Unió en especial, perquè correm el risc –i ja ho dic i ho vull deixar clar en la primera intervenció, pel que fa a la tramitació parlamentària d'aquesta iniciativa, correm el risc, si les coses no canvien i el capteniment, en aquest cas, del Partit Popular, no canvia, bàsicament a Madrid i al Govern central, que aquesta iniciativa popular, amb tot el resò que ha tingut, amb tot l'esforç que ha representat, quedi en el no-res. I m'explico: correm el risc que passi allò que ha passat justament al País Basc; al País Basc, no amb una iniciativa popular, sinó amb una iniciativa parlamentària –per cert, a proposta d'Esquerra Unida i Alternativa–, ha plantejat una proposta relativament similar a la que ara debatem, però que, lamentablement, el Govern de l'Estat no ha entès ni el sentit real que volia tenir, el sentiment democràtic que això representa, i –si jo no ho tinc mal entès– ho ha recorregut en el Tribunal Constitucional, o ho pensa recórrer.

Si la metodologia que utilitza o pensa utilitzar el Govern central és exactament la mateixa, jo penso, sincerament, que fem un flac favor a l'esforç que han fet totes aquestes persones i, fins i tot, al sentiment general a Catalunya, avui, i majoritari –i repeteixo: majoritari–, en favor de tenir representativitat internacional a nivell esportiu. I la petició, a tall d'això que dic, al Partit Popular –que, independentment del posicionament que tingui avui, del posicionament que tingui la tramitació parlamentària en la votació final–, faci, almenys el Partit Popular de Catalunya, que faci tots els esforços necessaris perquè el Partit Popular i el Govern central, a nivell espanyol, no deixin en no-res, no tirin per la borda tot aquest esforç que s'ha fet des de la societat civil i de diversos àmbits de l'esport català. Aquesta és una petició que els faig, amb tota l'amabilitat de què sóc capaç, però els demano que vostès mateixos facin els

esforços perquè, això que jo auguro si les coses no canvien, no pugui passar.

I finalment, senyor president, només agrair l'esforç que ha fet tothom; com he dit, reiterar el treball que ha fet la Plataforma en moments difícils –que ha passat situacions realment complicades–; de vegades no amb tot el suport de tots els col·lectius, partits polítics que hauria estat necessari i imprescindible, però, com he dit, jo tinc el convenciment, em sembla que tots plegats hem d'arribar a la conclusió que la societat civil catalana, a finals del segle xx, quan es deia que, pràcticament, estava adormida pel que feia a qüestions reivindicatives, ens ha donat una lliçó a tots plegats que, lamentablement, no hem sabut recollir en la forma més adequada pel que fa al procediment parlamentari, però que, si més no, em sembla que serem capaços –pel que fa a la tramitació i a l'aprovació– d'estar al nivell, just al nivell del que la societat civil i del que tots els signants d'aquesta proposta ens plantegen.

Res més, senyor president; senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Portabella.

El Sr. Portabella i Calvet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, quasi que em veig obligat a iniciar aquesta intervenció, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, explicant el gran encert que avui es vegi aquesta iniciativa legislativa popular, igual com l'anterior. I dic «gran encert» perquè aquí hi havia un compromís, per part de tots els grups parlamentaris de la cambra, que les dues iniciatives legislatives populars es veiessin dins d'aquest període de sessions, i dins d'aquesta legislatura. I si avui no passés l'aprovació inicial per després crear-se ponència i crear-se dictamen, això seria impossible, perquè ens n'anàvem al 30 de juny, i això significava que no es podien veure aquestes dues iniciatives legislatives populars fins, aproximadament, el febrer o el març de l'any 2000. Per tant, és un encert i, per això, en la Junta de Portaveus, Esquerra Republicana de Catalunya va demanar que s'incorporessin aquestes dues iniciatives legislatives populars en l'ordre del dia. Llavors, que surti algú doctorat en sectarisme i que digui que hi ha partidisme, quan es podria haver incorporat en els punts de l'ordre del dia d'aquest Ple, el dimarts passat, que era quan li corresponia, a la Junta de Portaveus, no deixa de sorprendre'ns, però, probablement, és fruit d'aquesta alta especialització en acusacions.

Quin és el veritable motiu pel qual Catalunya pot no tenir seleccions catalanes? Quin és? Per quin motiu un grup de gent es pot associar per fer un club de futbol en un municipi; es pot associar per fer un club de futbol, per exemple, en una comarca; es pot associar per fer un club de futbol a Catalunya i crear una selecció, però no pot competir internacionalment? On és la diferència d'associació esportiva? On és la legislació que impedeix que un país esportiu, que és el que és Catalunya, encara que no legalment, sí realment, pugui intervenir

en competicions oficials? Nosaltres tenim el convenciment que el que és il·legal en el marc europeu és la legislació espanyola i, per tant, portarem als tribunals internacionals, si cal, tot el que fa referència a la legislació esportiva, perquè no hi ha cap motiu perquè les seleccions catalanes no puguin participar internacionalment i de manera oficial en els diferents encontres.

I quina és aquesta proposta que fem? Aquesta proposta que fem deslliga l'esport de la política d'estats –aquesta és la proposta que fem–, i el que fa és vincular l'esport a les realitats territorials que són països esportius. Aquesta és la proposta, perquè no hem sentit pas mai que hi hagi cap Estat que vulgui i desitgi renunciar a les seves seleccions nacionals, però sí que hem sentit moltes vegades realitats esportives, països esportius, que defensen que tinguin les seves seleccions pròpies.

Que Catalunya és un país esportiu és, llegint la història del darrer segle de Catalunya, incontestable; estem en els moviments esportius europeus des del primer moment i, de sempre, ha realitzat un paper capdavanter en la promoció i la pràctica de l'esport dins del conjunt de l'Estat. Tots sabem que molts dels esports que s'han introduït a l'Estat ha han fet per Catalunya, pel territori català, i que moltes de les federacions d'esports creades a l'Estat espanyol han tingut un precedent –i encara passa ara– a Catalunya i, després, els mateixos catalans han fundat i constituït les federacions espanyoles, i això passa en molts i molts esports.

Si no passa i no hi ha seleccions catalanes pròpies, en quina situació ens trobem? Ens trobem en una situació que perjudica l'esport perquè no es creen les xarxes de l'esport català suficients, perquè estan sense elit que pugui competir internacionalment i, evidentment, ens trobem amb una dinàmica de tornar favors a Madrid perquè, si no s'està agraït, potser no et seleccionen o no trobes els diners per córrer a la fórmula 1.

Nosaltres donem suport a la iniciativa legislativa popular presentada per la Plataforma, que té un suport de més de 420.000 signatures presentades al cens; això vol dir més de set vegades el que feia falta perquè es pogués tirar endavant aquesta iniciativa legislativa popular al Parlament de Catalunya, i val a dir que el termini de temps encara no s'ha acabat. Han donat suport més de sis-cents municipis de Catalunya a aquesta iniciativa legislativa popular, i totes les diputacions. Això només s'aconsegueix quan s'està al davant d'un procés d'illusió col·lectiva, quan un país es bolca, quan un país es preocupa que sigui possible la creació de les seleccions catalanes, l'ingrés de les federacions catalanes a les federacions internacionals i la participació de les seleccions catalanes en encontres internacionals de caire oficial.

I això ha estat possible perquè molta gent hi ha treballat, però, també, perquè els esportistes han intervingut a favor de la creació d'aquestes seleccions catalanes, en moltes ocasions jugant-se el tipus, perquè no és gens fàcil posicionar-se a favor de la creació de les seleccions catalanes per competir internacionalment, quan encara no hi són, i això entri en contradicció amb les seleccions espanyoles, que sí que existeixen i que sí que

funcionen. I ho han fet per dos motius: primer, perquè volen competir amb la selecció del seu país; segon, perquè saben que això afavoreix la pràctica de l'esport en el nostre país.

Evidentment, mitjançant les seleccions catalanes, no solucionarem tots els problemes del país; solucionarem els mateixos que es solucionen amb les seleccions espanyola, francesa o la resta de seleccions que ja estan creades. És veritat que no solucionarem el problema de l'habitatge ni el de l'ocupació, però les seleccions espanyoles tampoc; per tant, s'ha de circumscriure, en el seu àmbit, que és el de l'esport, i és en l'àmbit de l'esport on la creació d'aquestes seleccions catalanes ens ha de permetre que ens equiparem a la resta de països esportius.

Catalunya ha tingut representació internacional en tots els moments d'aquest segle en els quals no hi ha hagut o dictadures o guerres; no estem en cap de les dues ocasions, no estem ni en dictadura ni en guerra. Per tant, ens toca tenir seleccions catalanes per tal de poder participar amb ple dret dins de les formacions i les competicions internacionals.

I un prec: a mi m'agradaria que tots els diputats i totes les diputades d'aquesta cambra fóssim l'última generació de diputats i diputades que, majoritàriament, reivindicuem les seleccions catalanes; m'agradaria que fóssim els últims. Portem reivindicant les seleccions catalanes de manera reeixida en els moments de llibertat des de principis de segle. Ja és l'hora que deixem de reivindicar, és l'hora que tinguem aquestes seleccions catalanes, és l'hora que es normalitzi l'esport, és l'hora que es normalitzi la presència esportiva de Catalunya a nivell internacional i oficial i és l'hora que ens ocupem d'altres temes, perquè, aquest, l'hem de deixar solucionat aquesta vegada.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats. Algun diputat recordarà avui, aquí, que la legislació esportiva va sempre amb segell d'urgència; si ho recorden, el 1988, la Llei de l'esport es va fer per tràmit d'urgència en ponència única. El senyor Joan Aymerich la va presidir i vam estar en una llarguíssima sessió final per poder aprovar aquella Llei de l'esport. I també ens arriba, com si diguéssim, no amb caràcter nocturn, però sí amb un avís, com han dit altres diputats, que t'arriba inesperadament a la nit, dient: «Demà, hauràs de fer la defensa d'aquesta presa en consideració d'una nova llei».

Jo voldria començar felicitant la Plataforma Pro Seleccions Esportives Catalanes per aquestes 258.027 signatures homologades fins ara i voldria dir que el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds

donarà suport a la presa en consideració i a tot el procés legislatiu que permeti a les seleccions esportives catalanes competir en l'àmbit internacional. La totalitat del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds va signar el manifest d'aquesta iniciativa legislativa popular i va voler-ho fer de manera ben pública, amb document lliurat a totes les persones que volien saber quin era el nostre capteniment davant d'aquesta proposta.

Ara fa nou anys, Iniciativa per Catalunya va defensar en aquest Parlament el dret dels esportistes catalans a competir sota la bandera nacional que cada esportista triés i reconegués com a pròpia; va fer-ho, en nom del nostre Grup, el diputat senyor Jaume Nualart i jo mateix. Dic, per tant, que no som nouvinguts en aquesta proposta. Creiem, però, que hauríem d'inscriure aquesta proposta –ho han fet uns quants dels molts ajuntaments, que citava el senyor Portabella, que han donat suport a aquesta iniciativa– en el context d'una política esportiva més general –en gran part, definida pel Congrés Català de l'Esport–, que des d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds hem defensat i hem empès any rere any, tant en el debat pressupostari com en d'altres iniciatives parlamentàries. Ens referim a tot allò que, justament a l'exposició de motius, s'explica per dir que l'esport a Catalunya és fonamental, que té un caràcter popular des de sempre, que hi ha hagut una capacitat pionera –dic paraules textuales de l'exposició de motius–, que hi ha hagut un compromís històric amb l'esport, que hi ha hagut la innovació d'una sèrie de modalitats esportives a Catalunya...

Naturalment, tot això ha estat possible perquè a Catalunya hi ha hagut esport de base i hem reiterat la necessitat de dir que, en el moment que es legisla a favor de les seleccions esportives catalanes, hi hauria d'haver una política molt més activa i molt més clara a favor d'aquest esport de base i el seu suport a la necessitat que el Govern de la Generalitat destini molts més recursos a la creació de noves instal·lacions esportives de titularitat pública municipal perquè, justament, això és el que permetrà –ho repeteixo, i així ho han recollit molts posicionaments de molts ajuntaments, entre els quals el de Cornellà de Llobregat, del qual sóc regidor, perquè han volgut insistir que d'una cosa no es pot fer una declaració, només, de principis, si no hi ha, també, una possibilitat que el que diu l'exposició de motius continuï sent veritat– la promoció de l'esport per a persones amb discapacitats físiques, psíquiques i sensorials, i el suport en la pràctica esportiva no competitiva dins el marc d'allò que anomenem «esport per a tothom», tal com ho explica la Llei vinent de l'esport, aprovada en aquest Parlament el 25 de març de 1988.

Em penso que cal recordar el punt número 1 d'aquesta Llei de l'esport, que, en tot cas, proposem que sigui modificada a partir d'aquesta iniciativa legislativa popular i d'aquesta Llei a favor de les seleccions esportives catalanes, que diu: «L'esport s'ha convertit, cada dia més, en un fenomen social universal i, actualment, és per a la nostra societat un instrument d'equilibri, de relació i d'integració de l'home envers el món que l'envolta. L'esport forma o ha de formar part de l'activitat de l'home» –se suposa que també és un genèric de

l'home i de la dona— «des de l'escola fins a la tercera edat, i és un element educatiu tant per als esportistes d'elit com per als que se'n serveixen, simplement, com a instrument psicofísic a favor de la persona.» En aquest context plantejem una llei que és modificació d'una altra llei.

Recordo que en els punts modificats que se'ns proposaven, que ens llegia ara el senyor Escudé, hi ha aquesta lletra r de l'article 3 —redactada fins ara com: «Promoure i difondre l'esport català en els àmbits estatal i internacional»—, que, justament, és un dels punts que es proposa modificar, i es modifica, sobretot, la secció tercera, relativa a les federacions esportives catalanes, federacions definides a l'article 17.1 com «les federacions, entitats privades d'interès públic i social, constituïdes, bàsicament, per associacions, clubs o agrupacions esportives i, s'escau, per esportistes o per altres representacions dedicades a la promoció, la gestió i la coordinació de la pràctica dels esports específics reconeguts dins l'àmbit de Catalunya».

Doncs, bé, aquest article 19, que ha de ser la base legal, segurament, d'aquesta gran modificació, deia fins ara: «Les federacions esportives catalanes, als efectes de llur participació en l'activitat esportiva d'àmbit estatal, han de formar part de les federacions espanyoles en la representació que correspongui.» Ara farem dir o tractarem de dir, o debatrem que digui: «Són les representants dels respectius esports catalans en els àmbits estatals i internacionals.» Hi ha, també, una modificació important de l'article 25: s'afegeix aquest punt 3, després de l'article 46.1.

Deixin-me només afegir una cosa: hi ha una disposició final que ens parla del desplegament reglamentari en un any, i de la possibilitat de crèdits o de la necessitat que hi hagi crèdits pressupostaris per aplicar aquesta Llei. Seria interessant que se'ns aclarís en quin tipus de crèdits pressupostaris s'ha pensat per al desenvolupament d'aquesta Llei, ja, des del primer moment, atès que hi ha hagut manifestacions d'alguns col·lectius que han dit que si podia ser un percentatge, per exemple, dels beneficis de les loteries, etcètera. Com que és un punt que s'ha dit, aniria molt bé que el representant de Convergència i Unió ens digués quin és el capítol en el qual es vol fer aquesta proposta de disposició final, de nous crèdits i nous recursos.

I, finalment, deixin-me dir que tots hem evitat de citar en aquests moments el que podria ser un escull veritable, que és el Tribunal Constitucional. Els asseguro que si fos creient pregaria a les divinitats homologades per tal que el Tribunal Constitucional no volgués modificar allò que avui tractarem d'aprovar; d'aprovar naturalment la tramitació, però amb l'esperança que un dia aquesta tramitació arribi a bon port.

Gràcies, senyor president; senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no puc agrair als membres del Govern de la Generalitat que estiguin amb nosaltres, davant d'aquesta importantíssima presa en consideració, perquè, malauradament, demostren quin és l'interès del Govern de la Generalitat per aquest tema.

L'Estatut d'autonomia de Catalunya recull el dret de les catalanes i dels catalans a participar en la vida pública del nostre país, d'acord amb el que estableix l'article 87.3 de la Constitució espanyola, mitjançant l'exercici de la iniciativa legislativa popular. Ens trobem avui, doncs, davant la Proposició de llei de suport a les seleccions catalanes, que ha presentat en aquest Parlament la Comissió Promotora de la Iniciativa Legislativa Popular de Suport a les Seleccions Catalanes. I malgrat el que s'ha dit per part d'alguns, avui, el que farem, mitjançant aquesta ampliació electoral de darrera hora de l'ordre del dia, serà prendre o no en consideració aquesta iniciativa legislativa i res més.

Mirin, que el Partit Popular de Catalunya és l'únic partit que s'ha manifestat obertament en contra de la possibilitat que les seleccions catalanes puguin participar en competicions internacionals de caràcter oficial és una realitat absolutament coneguda per tothom. Ara bé, senyores i senyors diputats, el que no tothom coneix és el que significa aquesta pretensió nacionalista que Catalunya pugui participar en competicions internacionals de caràcter oficial.

La iniciativa legislativa popular, igual que el Projecte de llei de jurisdicció esportiva i de modificació de la Llei de l'esport, presentada pel Govern de Convergència i Unió en aquest Parlament, tenen com a objectiu prioritari que Catalunya pugui participar en competicions de caràcter oficial i, per tant, senyores i senyors diputats, obrir la porta a la possibilitat que una selecció d'una part de l'Estat pugui enfrontar-se a la resta de l'Estat en el decurs d'una competició oficial.

Com poden imaginar-se, el Grup Parlamentari Popular no donarà suport a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei, i, en el cas que sigui aprovada, ja anuncio que presentarem una esmena a la totalitat, tal i com hem fet amb la Llei que el Govern ha enviat al Parlament i que es troba en tràmit de ponència. Iestic segur que molts de vostès diran —aprofitant que comença una precampanya electoral en què alguns s'hi juguen molt— que el Partit Popular de Catalunya torna a desmarcar-se de la unanimitat pujoliana a què molts grups d'aquest Parlament s'han sumat en aquesta legislatura, en un intent desesperat de no quedar-se fora de consells lingüístics i de reivindicació nacional, impulsats directament per Convergència i Unió. I fins i tot és possible que els promotors d'aquesta iniciativa legislativa popular, o els signants d'aquesta, pensin que el Partit Popular de Catalunya demostra, amb el seu vot contrari, una actitud anticatalana; res més lluny de les nostres pretensions. Nosaltres volem que Catalunya pugui disposar de seleccions esportives pròpies, que puguin competir arreu d'Europa, amb garantia d'èxit.

Què és, senyores i senyors diputats, el que no volem? És molt fàcil. Nosaltres no volem que Catalunya s'en-

8230

fronti a Espanya; ni volem que cap llei pugui obligar un esportista català, com fa aquesta llei i la llei presentada pel Govern, que tingui d'escollir entre ser català o espanyol, entre participar en una selecció catalana o en una selecció espanyola. A més a més, em sembla molt perillós –per no dir irresponsable– que Convergència Democràtica de Catalunya utilitzi electoralment aquest tema –el de les seleccions esportives–, que té molt de sentiment per escalfar la propera campanya electoral.

Senyores i senyors diputats, qualsevol advocat, encara que no és digui Dupont, sap perfectament que l'Estatut d'autonomia de Catalunya estableix la competència exclusiva de la Generalitat pel que fa a l'esport. I per aquesta raó, qualsevol advocat, encara que es digui Dupont, sap perfectament que la Generalitat exerceix aquesta competència exclusivament en l'àmbit del territori de Catalunya. Per tant, aquesta llei no planteja tan sols qüestions relatives a la projecció exterior de l'esport català en l'àmbit territorial que li és propi, sinó que el que realment cerca és modificar la representació de l'esport espanyol en el seu conjunt, la qual cosa saben perfectament que no és competència d'aquest Parlament.

Nosaltres, senyor president, valorem i respectem la il·lusió i l'esforç de tots aquells que de bona fe han recollit signatures per tal que aquest projecte pogués arribar fins aquí. I els puc ben assegurar que tots ells compten amb el respecte i la consideració de tots i cadascun dels membres del Partit Popular de Catalunya.

Senyor president, he anunciat que el nostre Grup votarà en contra d'aquesta presa en consideració, per les raons jurídiques de concessió política i de caire esportiu que he tractat breument d'exposar. Però hi ha una altra raó per la qual el nostre Grup Parlamentari s'hi oposarà, nosaltres no volem enganyar els ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Avui, Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya - Els Verds i el PI donaran suport a aquest Projecte de llei; també ho farà el Grup Socialista, que darrerament ja no sap què fer per sortir a la foto al costat de Jordi Pujol. Convergència i Unió votarà afirmativament a la tramitació d'aquesta llei, i ho farà sense explicar que no existeix cap possibilitat de tramitar de manera conjunta la modificació de la llei de l'esport, plantejada pel Govern al qual donen suport, i aquesta modificació plantejada via iniciativa legislativa popular. Podrà el portaveu de la majoria explicar com es farà tot això? Tindrà el Grup de la majoria el coratge necessari per reconèixer que han tornat a jugar amb els sentiments de 70.169 catalanes i catalans que, de bona fe, han cregut que amb el seu esforç podien aconseguir la modificació de la llei de l'esport, mentre el seu Govern iniciava, per lliure, la seva pròpia modificació d'aquesta llei de l'esport?

Són, senyores i senyors diputats, moltes preguntes que no tenen resposta o, com a mínim, no la resposta que la majoria de membres d'aquest Parlament voldríem sentir. Nosaltres, avui, votarem a favor de la raó i del sentit comú; altres hauran d'explicar als ciutadans, quan tot això arribi al final, com és possible que una llei

que van aprovar els seus representants polítics no pot ser aplicada.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Daniel Terradellas.

El Sr. Terradellas i Redon

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ja veuen, arriba en aquest Parlament una proposta de donar suport a les seleccions esportives catalanes, a través d'una forma: la iniciativa legislativa popular. Davant d'aquest fet, el Grup Socialista vol fer algunes consideracions per argumentar el nostre vot a la presa en consideració.

En primer lloc, si del que es tracta és de millorar la presència internacional de l'esport català, el Grup Socialista creu que és de justícia fer un recordatori dels clubs, els esportistes, els tècnics, els dirigents catalans que, des de fa dècades –i també ara i segurament en el futur–, honoren l'esport i el nostre país en competicions i en les institucions internacionals que lideren. Des del Comitè Olímpic Internacional –la seva presidència– fins a esportistes com Carles Checa, o entitats com el Barça, o esportistes com l'Arantxa Sánchez Vicario, i en podríem afegir tota una colla. I és que el nostre país té una història digníssima d'esportistes, de clubs, de dirigents, de practicants, que han fet possible que avui gaudim d'uns equipaments emblemàtics per a la majoria d'esports, fruit, molts d'ells, d'aquell esclat esportiu que van ser els Jocs Olímpics del 92, a Barcelona..., i que hi hem afegit altres instal·lacions esportives.

Tot plegat fa que a Catalunya, pel prestigi de les entitats organitzadores, tant les federacions com els clubs, com per la solvència dels tècnics, per les condicions dels equipaments, avui, es celebren a casa nostra, amb l'ajut de les institucions, les proves de més alt nivell internacional i un ampli ventall de modalitats. Això és possible, senyores i senyors diputats, entre altres factors per l'entesa del sector esportiu, l'institucional, l'econòmic i el mediàtic. Però també hi afegeixo que és conseqüència de l'entesa de tots els sectors, des de Catalunya, amb les entitats estatals i internacionals. És una suma no sempre fàcil; a vegades, fins i tot, difícil, però que aquesta suma genera efectes multiplicadors que ens beneficien notablement.

En segon lloc voldria manifestar, en nom del Grup Socialista, que hi ha en tràmit un projecte de llei –s'ha manifestat anteriorment– entrat per la porta del costat, on el Govern de la Generalitat proposa un paquet de modificacions de la llei de l'esport, aprofitant un mandat del Parlament de legislar en matèria jurisdiccional en l'àmbit disciplinari i electoral a casa nostra, atesos els buits legals existents. Per tant –i segona observació–, entra a la cambra un tema principal com és la iniciativa legislativa popular i, paral·lelament, es fa una modificació de la llei de l'esport. I tot això, com s'ha dit anteriorment, a la cua d'aquesta legislatura.

Les seleccions esportives catalanes –crec que és conegut per tothom– han participat en nombroses competicions no oficials en el nostre país –i estem parlant de dotzenes i dotzenes. Ara se'ns proposa obrir la porta a participar també en les oficials. Però hi ha una legislació estatal i també unes normes pròpies del sector esportiu que regulen la seva estructura a nivell autonòmic, estatal i internacional. I els vents, senyores i senyors diputats –no ens enganyem–, són poc favorables a canvis com els que es proposen a través d'aquesta iniciativa legislativa popular.

La proposta que se'ns ofereix té efectes més enllà d'aquesta cambra; que ningú es pensi o ens vulgui fer creure que amb la nostra legislació modificada haurem aconseguit la fita, si el que realment es vol és augmentar la presència internacional de l'esport català en la línia anunciada. I ho remarco per evitar temptacions maximalistes, i perquè ens caldrà molt de seny, arguments, mà esquerra i altres habilitats per avançar en un terreny ple de dificultats, on ens equivocaríem molt si creguéssim que ens en sortirem sols des d'aquí. Ens faran falta aliats potents, que no són ni de casa ni pensen necessàriament com nosaltres, i, en això, el Grup de la majoria hi té una gran responsabilitat, com també la hi té el Grup Popular.

I els esportistes, els espònsors, els clubs, els dirigents no els podem posar davant de la tria de si Catalunya o Espanya, sinó que ens cal liderar la transformació de l'Estat espanyol cap a postures federals i apostar clarament per una Europa esportivament forta, en què, si agafem el camí de la drecera, podem desdibuixar el mitjà important que és l'esport com a acostament dels pobles i que, hi insisteixo, espero que aquest treball parlamentari elimini els esculls i que al final del debat hàgim posat les bases per a la millora efectiva de l'esport català.

Hi ha, senyores i senyors diputats –i ho vull manifestar–, un evident lligam entre aquesta demanda popular del tema que ens ocupa, i una evident frustració del sector esportiu català cap a l'actitud governamental sobre la retallada dels pressupostos que asfixia les potencialitats de les federacions catalanes per la ridícula ajuda a la creació d'instal·lacions esportives, o per la manca d'activitats d'elit o, també, per a l'esport de base.

Per tant, és aquesta desconsideració governamental en l'esport català, i també el problema d'ensamblatge entre l'esport català i l'espanyol, que té dèficits importants i que pot generar temptacions numantines que, en l'època d'anteriors secretaris generals de l'Esport –i puc concretar, en la persona del senyor Josep Lluís Vilaseca– s'havia superat pensant més en l'esport que no pas en la política partidista.

Des del Grup Socialista volem donar molt de relleu, senyores i senyors diputats, a les signatures que avalen aquesta iniciativa legislativa popular, que atorguen un gran relleu institucional i també ciutadà a la proposta que el nostre Grup respecta i valora. El text que se'ns proposa debatre és francament millorable, hi esmerçarem..., com ho hem fet també en el Projecte de Llei, on el Grup Socialista som els que més aportacions hem fet

en aquell Projecte de Llei, cosa que demostra l'interès que donem els socialistes a l'esport català i la seva projecció internacional. Ara bé, ens sap greu que arribin en aquestes altures de la legislatura, però no serà per culpa nostra que quedarà retallat el seu degut debat, i les aportacions que aconseguirem fer o que intentarem aconseguir fer han d'aconseguir aquesta millora substancial del text.

Per totes aquestes raons, senyores i senyors diputats, el Grup Socialista votarà a favor de la presa en consideració d'aquesta iniciativa legislativa popular sobre les seleccions esportives catalanes.

En qualsevol cas, tant com en els textos legals, que podem modificar, ens cal de debò una acció política governamental per aconseguir el suport de les federacions, dels clubs, dels esportistes, dels tècnics catalans, per liderar de debò la transformació de l'esport català i espanyol cap a una Europa que sí que ens té i ens reconeix un gran paper capdavanter, com ja vàrem demostrar amb els Jocs Olímpics del 92. És clar que això ho té malament l'actual Govern de la Generalitat, però no ens queda lluny un canvi, encapçalat per Pasqual Maragall (*remor de veus*), per liderar aquest procés catalanista, federalista i europeu, també en l'àmbit esportiu.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Josep Micaló, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, i abans no me'n descuidi, com que hi ha hagut dues interpellacions molt directes al portaveu del Grup de Convergència i Unió, dir-li, senyor Sirera, que tramitar conjuntament no vol dir fusionar, i, per tant, si avui s'aprova –com és d'esperar–, hi haurà la tramitació de les dues lleis en paral·lel, però no la fusió. Per tant, vull dir, no pot crear cap problema als serveis jurídics de la cambra. I al senyor Riera, dir-li que té molta raó en el tema del finançament –és un dels aspectes importants–, però que durant el tràmit de les dues lleis en ponència tindran temps d'afinar aquest aspecte i d'altres importants també per a l'esport de Catalunya.

Bé, dit això, dir també que a Catalunya l'esport té una llarga tradició i ha comptat sempre amb el decidit impuls de la societat catalana. En aquests moments té una vitalitat i una dimensió realment extraordinàries. Tenim 62 federacions, més d'11.000 clubs, alguns d'ells centenaris, i més de 700.000 esportistes federats, deixant de banda l'ampli i creixent nombre de practicants de l'esport, associats alguns en associacions de l'esport per a tothom, i d'altres que practiquen l'esport amb caràcter totalment lliure.

L'esport català ha estat sempre una iniciativa de la societat civil, la qual cosa li ha atorgat una gran independència, que ha anat acompanyada d'un gran nivell

8232

d'autoregulació, i actualment es pot dir que és un fet diferencial de la nostra identitat respecte a d'altres. Des de sempre, les seleccions esportives catalanes compten amb un gran suport popular; una prova evident és la presentació d'aquesta Proposició de llei, avalada amb més de 300.000 signatures de ciutadans i ciutadanes de tot Catalunya. Però la voluntat del poble de Catalunya de tenir una representació esportiva a nivell internacional ha estat constatada repetidament i en les diferents competicions en què aquestes han pres part fins ara i que han rebut un recolzament popular massiu. Només cal esmentar els darrers encontres contra Nigèria o Bulgària en futbol.

D'altra banda, aquesta participació s'ha estès fins i tot a competicions oficials, com ara el Campionat Europeu de les Regions, que organitza la Federació Internacional de Tennis, i que compta amb la participació d'estats com Rússia o Portugal, o en els campionats d'esquí de muntanya o de *korfball*.

De fet, les seleccions catalanes ja han tingut una certa projecció exterior en els darrers anys. Anualment participen en uns dos-cents encontres oficials d'àmbit interautonòmic i en uns altres cent de caràcter internacional. Ara bé, ningú pot negar que hi ha una progressiva demanda social per tal que les seleccions catalanes siguin impulsades i gaudeixin internacionalment del reconeixement que el poble de Catalunya reclama, que els permeti participar, d'acord amb les federacions internacionals, en totes les competicions oficials que aquestes organitzin.

La tramitació d'aquesta Proposició de llei, com també del Projecte de llei de jurisdicció esportiva, que també modifica molts altres aspectes i adequa a les necessitats actuals la Llei aprovada l'any 88, constitueix una oportunitat única per avançar en la línia esmentada i que no podem deixar passar. Perquè puguem tenir unes seleccions que ens representin arreu i amb les quals ens puguem sentir plenament identificats, per història, per cultura, per nivell esportiu, i també, sobretot, perquè hi ha darrere un sentiment que ho demana, crec que ens ho mereixem. (*Remor de veus.*)

Per tant, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, com ja va fer en altres iniciatives d'Esquerra Republicana recentment, i del Grup Mixt –que, per cert, doncs, val a dir...

El president

Guardin silenci, si us plau.

El Sr. Micaló i Aliu

...que han defensat d'una manera continuada i insistent la creació de les seleccions catalanes–, el Grup, com deia, de Convergència i Unió donarà suport a la presa en consideració de la iniciativa legislativa popular. Confiam que aquesta iniciativa permetrà establir un marc jurídic que, d'acord amb les federacions internacionals, possibilitarà a les nostres seleccions participar en les diferents competicions oficials internacionals.

Catalunya, segons l'Estatut i la Constitució, té competències exclusives per legislar en matèria d'esport. Res no ha d'impedir, doncs, que aquest Parlament aprovi una llei que reguli qualsevol aspecte de l'esport a Catalunya. La societat catalana ens demana disposar d'un instrument legal que reguli les nostres seleccions esportives, i ens sembla que estem obligats a dotar-nos d'aquest marc normatiu.

En darrer terme, dir que el dia que aprovem aquesta llei –que aquest realment serà el dia important i que hem d'estar tots votant el «sí»–, el dia que Catalunya esdevingui un país amb seleccions nacionals pròpies, només ha de dependre de les esmentades federacions esportives internacionals, perquè no hem d'oblidar que, al cap i a la fi, són aquestes les que regulen i organitzen les diferents competicions.

I per acabar, senyores i senyors diputats, només em resta donar les gràcies a la Plataforma i als més de 300.000 ciutadans i ciutadanes que han donat el seu suport a aquesta iniciativa mitjançant la seva signatura.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, iniciem la votació d'aquesta presa en consideració. Demano a les senyores diputades i els senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

La presa en consideració de la Proposició de llei de suport a les seleccions catalanes ha estat aprovada per 77 vots a favor, 13 en contra i cap abstenció.

Es suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda, a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i nou minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon i dels secretaris primer, tercer i quart. Assisteixen la Mesa l'oficial major i el lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, d'Indústria, Comerç i Turisme i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

D'acord amb l'ordre del dia, correspon ara substanciar les preguntes al molt honorable senyor president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la raó de ser del nacionalisme català

La primera de les preguntes és formulada pel Grup Mixt, sobre la raó de ser del nacionalisme català. Presentada pel Grup Mixt, té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Bosch. (*Remor de veus.*)

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies...

El president

Prego que guardin silenci!

El Sr. Bosch i Garcia

Senyor president de la Generalitat, darrerament, des de destacats membres del Govern de l'Estat es torna a la retòrica de l'antinacionalisme català i basc, amb una duresa verbal molt considerable, des d'apellacions a la Guàrdia Civil per tal que garanteixi la unitat d'Espanya, fins a considerar que l'element fonamental del nacionalisme –de l'espanyol, és clar– és la visceralitat anti-espanyola dels nacionalistes catalans i bascos. Això ho diu gent a la qual vostè, senyor Pujol, ha votat i ha permès de governar. Què en pensa?

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Miri, primerament, penso que no és gens nou això, i en segon lloc, el que li vull dir és que nosaltres, el nacionalisme que Convergència i Unió, i jo mateix, i el Govern de la Generalitat, representem no es vol basar en cap mena d'actitud «anti». No és l'antiespanyolisme, la nostra raó de ser, sinó que és el catalanisme, fer catalanisme, que vol dir defensar la identitat de Catalunya, mantenir la seva cohesió social, la seva cohesió humana, promocionar el seu progrés econòmic i social, etcètera, la convivència, la incorporació –per nosaltres és molt i molt important la incorporació de tanta gent que ve de fora de Catalunya, abans, fa poc i ara mateix, i segurament demà també, doncs, tanta gent que s'incorpora a localitats catalanes–, mirar d'aixecar el nostre sostre, etcètera, etcètera. Aquest és el nostre objectiu. I no ens deixem arrossegar a cap fenomen «anti».

Home, de vegades hem de defensar-nos d'agressions, això sí. I vostè sap perfectament que, malgrat aquesta referència que vostè ha fet de si donem vot a aquest o a l'altre o al de més enllà, si alguna versió del nacionalisme català ha estat sovint atacada dintre del conjunt d'Espanya –i ho és avui encara– és precisament la nostra, precisament, per la resolució amb la qual defensem les posicions de Catalunya.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor Pujol, però si un dels arguments que fonamentaven la col·laboració de la seva coalició, Convergència i Unió, amb el PSOE primer, i amb el PP després, era la voluntat de canviar-los el xip respecte, és clar, al seu capteniment cap al nostre país, això, per tant, donat això, haurà de convenir amb mi que, per aquesta banda, vostès han fracassat.

L'anticatalanisme és soci fundador d'Espanya, i totes les pistes indiquen que ho continuarà essent, perquè en el fons del fons res s'assembla tant a un espanyol d'esquerres com un espanyol de dretes. I ells sí, moltes vegades, busquen el recurs fàcil de la declaració o del gest anticatalà per rebre l'aplaudiment generós. I tot això sense considerar les conseqüències que comporta.

Per exemple, com es pot invocar el recurs de les armes, ni que siguin de la Guàrdia Civil, per mantenir una posició ideològica, això és, la unitat d'Espanya? Si ara, justament, per exemple, els que, per defensar una altra posició ideològica, utilitzaven la violència, i per defensar la independència, l'han deixat i estan manifestant que acataran allò que la majoria dels ciutadans de la seva nació decideixin lliurement... Els nacionalistes catalans tenim alguna cosa a fer en un estat que ens amenaça amb l'ús de la força en el cas que la majoria dels ciutadans del nostre país apostés per les nostres posicions polítiques?

Tot plegat és molt greu, si bé és cert que no és nou. La novetat, la paradoxa està en el fet que afirmacions d'aquesta mena les fan personatges que governen l'Estat amb la complicitat i amb el suport del seu Grup. La seva gestió es notaria positivament en els moments en què, en lloc de proclames ètniques i demagògiques, aquests responsables polítics diguin allò que diem els independentistes catalans: que respectem i respectarem la voluntat sobirana del poble català. I si aquest poble ens diu que som espanyols i de dretes, ho acatarem; però si els catalans, amb la mateixa llibertat, diem que ha arribat l'hora de constituir un estat propi i participar lliurement i amb personalitat pròpia dins d'Europa, que ho acatin ells amb el mateix respecte democràtic que ara ho fem nosaltres.

Mentre això no passi, poden continuar aprovant pressupostos...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Bosch i Garcia

...però el problema de fons...

El president

Acabi, acabi.

El Sr. Bosch i Garcia

...no es resoldrà.

Moltes gràcies.

8234

El president

Gràcies. Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Miri, si vostè em diu que el que s'ha progressat fins ara, que Déu n'hi do, però que és insuficient i que a vostè el deixa insatisfet, jo li diré que a mi també. De tota manera, des de molts punts de vista, el progrés ha estat evident, per part de polítics d'esquerra, per part de polítics de dreta. En tot cas, aquest és un procés a llarg termini que no podem precipitar segons i com.

Li vull fer notar que aquesta mateixa observació que vostè fa ara en aquest Parlament es podia haver fet l'any 33, per exemple, quan el president Companys i el president del Parlament van anar a ser membres d'un govern de la República a Madrid, en el qual, si vostè repassa la llista de la gent que componia aquell govern, veurà que hi havia gent que tenia un xip molt profundament anticatalanista. Però ells van creure aleshores que ho havien de fer, i van fer bé, van fer bé de fer allò en aquell moment precís, perquè, de fet, és el que si no hi hagués hagut després les alteracions que hi van haver a la guerra, si haguéssim tingut aquell Estatut del 32, tan insuficient, tan –segons alguns– traït, tan, diguem-ne, poc respectat per les forces polítiques espanyoles majoritàries, avui, nosaltres, amb l'Estatut del 32, amb continuïtat constant des de l'any 32, tindríem una Catalunya molt diferent i molt millor que no tenim avui.

Per tant, el que els vull dir és que aquesta..., bé, aquesta manera de fer, que era la que en aquell moment tenien el president Macià –atenció– i el president Companys, i la que tenim avui, amb totes les distàncies que vulgui per època, és la que hem de seguir tenint si volem anar guanyant –d'una manera que no sigui catastrofista, que les catàstrofes es giren sempre en contra nostra–, si no volem que sigui catastrofista, és el camí que hem de seguir.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre com es pensa fer front a les irregularitats produïdes en l'Administració de la Generalitat

La segona pregunta, formulada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, és com es pensa fer front a les irregularitats produïdes en l'Administració de la Generalitat. Per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup voldria conèixer de quina forma pensa el Govern que vostè presideix afrontar els distints casos d'irregularitat, escàndols i també d'abusos de poder que han estat detectats a l'Administració i en el Govern català, per exem-

ple, casos com el de la Maison de la Catalogne, a París; el cas Visatour, a Moscou, o el cas Pallerols, en el Departament de Treball.

Gràcies.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Miri, ho farem com ho hem fet, és a dir, sempre que..., a vegades pot ser una cosa de què no ens hàgim adonat prou a temps, però sempre, a partir del primer moment que ens n'hem adonat, sempre hem actuat tallant l'abús, tallant la irregularitat, de vegades, com vostè sap, amb dimissions en alguns casos i, evidentment, doncs, a vegades, recorrent també a organismes externs al mateix Govern de la Generalitat, com pugui ser, per exemple, la Sindicatura de Comptes.

Ho hem fet així i ho farem així, extremant, això sí, el zel tant com puguem.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Els tres casos que li he esmentat són objecte d'una gran preocupació en el conjunt de l'opinió pública catalana, sobretot pels sectors socials als quals afecten i als quals fan referència.

En primer lloc, en relació amb el tema del Departament de Treball, la degradació evident de les polítiques de formació ocupacional, que, malgrat algunes dimissions que s'han produït a l'interior del Departament, no oculta la gravetat de les connexions i vinculacions empresarials, ja confirmades, amb l'anomenat grup Pallerols, que ha estat en primera línia de les acusacions per irregularitats. Ningú al més alt nivell –i al més alt nivell vol dir al més alt nivell– no assumeix responsabilitats polítiques malgrat intervenir-hi, ja, l'Administració de justícia.

Pel que fa referència al cas de l'oficina de turisme a Moscou, queda clar que en aquell lloc, en aquella ciutat, el cos consular espanyol va concedir a l'empresa privada propietat de Turisme de Catalunya la capacitat de gestionar el Visatour. Des del 95 fins ara, voldríem saber exactament què és el que ha gestionat, aquest delegat a Moscou, quines altres empreses o interessos catalans representa i com és possible que no hagin aparegut, ni en el pressupost consolidat del Departament, ni de la Direcció General de Turisme, ni del Consorci de Turisme de Catalunya, els ingressos generats per aquesta.

I, finalment, hi ha el cas, encara més sorprenent, de la Maison de la Catalogne, a París, en el qual sembla ser que serà l'erari públic català qui haurà de fer-se càrrec, per un cost de 50 milions de pessetes, de la mala gestió i de la mala previsió duta a terme pel Departament d'Indústria, ja que en aquests moments no coneixem,

per exemple, si és cert o no que l'empresa destinatària, Consulting de Restauració i Hostaleria, ha pagat mai res de cànon i de lloguer des de l'entrada en vigor del seu contacte. Tampoc aquí no sembla que ningú, el seu Govern, hagi agafat cap responsabilitat en aquest àmbit.

Vostès, recentment, han felicitat el senyor Borrell per la dimissió de què ha estat objecte. Lamentablement, nosaltres no els podem felicitar, a vostès, exactament, pels mateixos motius.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

No recordo haver felicitat el senyor Borrell, sincerament; vull dir, he mirat de ser comprensiu amb el problema, però no he arribat fins a felicitar-lo.

Ara, respecte al tema, miri, Treball ha sigut un cas clar d'aquells en els quals, a la que hi va haver la sospita, per part del conseller, que hi havia una cosa que no rutllava prou bé, va actuar, i va actuar amb prou diligència, amb prou energia. I, concretament, hi ha, per exemple, concretament, un exemple, el cas més clar: la denúncia de l'empresa Méndez, posem per cas, a la qual l'empresa Méndez respon amb allò que se'n diu «una querella catalana», i aleshores hi ha tot l'embolic que vostès saben, però en el qual, evidentment, finalment el fiscal accepta precisament el plantejament que fa la Conselleria –el fiscal va acceptar el plantejament que va fer la Conselleria. Això per una banda, però és un cas clar d'intervenció així que s'ha vist que una cosa s'ha via desviat.

Després, en els altres casos, concretament el Pallerols, que vostè diu, de moment hi ha, que jo sàpiga, dos casos. Un d'ells ha estat arxivat pel jutge de Tarragona, és a dir, hi ha hagut, per una banda, l'expedient positiu de la mateixa Conselleria, però, a part d'això, el més important no és el que hagi dit la Conselleria, sinó que ha estat arxivat, el cas que s'havia denunciat, pel jutge de Tarragona. I després n'hi ha un altre de pendent, també, concretament, d'aquesta mateixa empresa, sobre el qual –i, sobretot, vist com ha acabat el primer cas– em sembla que la prudència de vostè i meva ens conviden a esperar a veure quina serà l'evolució posterior.

Amb tota sinceritat –perquè jo no tinc l'obligació de saber-ho tot– li he de dir que no m'ha arribat cap notícia que hi pogués haver situacions anormals a la Maison de la Catalogne, ni a l'oficina de Moscou. El que sí que li puc dir és que l'oficina de Moscou va molt bé, almenys des del punt de vista que jo sé. Ja me n'assabentaré, i li ho puc contestar quan vulgui, quan ho sàpiga, quan ho hagi demanat –perquè tampoc no tinc l'obligació de saber tots els detalls de totes les coses que passen a tots els departaments i a tots els nivells de la Generalitat–, però ja li ho contestaré, si cal.

Ara, en canvi, li puc dir que, realment, l'èxit que ha tingut l'oficina de turisme de la Generalitat de Catalunya

a Moscou ha estat extraordinari –extraordinari. I només cal que vostès vagin a l'estiu, o també en temporades que no són ben bé l'estiu, pels indrets d'alta aflluència turística de Catalunya, perquè vostès ho puguin advertir.

Per tant, en els tres exemples que vostè m'ha posat, jo, amb tota sinceritat, si vostè m'ho diu, un altre dia li contesto sobre aquests dos que ara no li puc... Li puc dir que van molt bé tant l'un com l'altre, i deixant de banda aquest aspecte, que ja me n'assabentaré, si cal, i...

El president

Senyor president, ha exhaurit el seu temps.

El president de la Generalitat

Perdó.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el possible transvasament del riu Ebre

La següent pregunta, formulada pel Grup de Convergència i Unió, és sobre el possible transvasament del riu Ebre. Té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Marià Curto.

El Sr. Curto i Forès

Moltes gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, darrerament, als mitjans de comunicació hem llegit que l'Estat es planteja el transvasament de l'Ebre per pal·liar els dèficits del Xúquer i del Segura. Sabent el grau d'expectació social que crea qualsevol plantejament sobre el transvasament d'aigua, el nostre Grup, i molt especialment aquest diputat, voldríem conèixer, senyor president, com es planteja el Govern de la Generalitat les accions necessàries per pal·liar el dèficit d'aigua a les comarques internes de Catalunya.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Miri, en tot cas, el que és cert és que qualsevol pla hidrològic ha de donar solució –naturalment, dintre de les possibilitats que tingui el país– als problemes que hi pugui haver de sequera o d'insuficiència d'aigua. I això és una obligació, pel que fa a Catalunya, del Govern de la Generalitat i del Govern central, de tots dos. I cal, per tant, que es trobi la manera que a Catalunya hi hagi aigua suficient –a tot Catalunya, conques interiors i conca de l'Ebre–, aigua suficient i a bon preu. En tot cas, el que ha de ser és que no sigui, això també, un preu discriminatori; que quedi clar això.

8236

El Pla hidrològic, lògicament, ha d'intentar solucionar la possible manca d'aigua que hi pugui haver a València, a Múrcia, a Andalusia, però, naturalment, també a Catalunya. I, a més, la lògica diu que el dèficit hídric de les comarques interiors de Catalunya, o de les terres de l'Ebre, doncs, s'hauria de fer, lògicament, sembla, amb aigua de l'Ebre. Ara, el que passa és que de vegades s'ha dit, com vostè sap, que l'Ebre no té excedents d'aigua. Bé, doncs, si no en té, s'haurà de buscar la solució en una altra banda, i per això nosaltres varem mirar, com a possible alternativa, de cara a no haver de dependre només de l'Ebre, de començar a estudiar, concretament, el possible transvasament d'aigües, concretament del Roine.

Ara, si realment l'Ebre, si s'arribés a la conclusió que a l'Ebre hi ha excedent d'aigua, aleshores, som-hi tots. Aleshores nosaltres hi tenim tant dret com el que més, entre altres coses perquè formem part de la conca de l'Ebre i perquè, com a mínim, un 25 o un 30% de l'aigua que desemboca al mar s'origina en territori català. Per tant, és lògic que nosaltres també reclamem la nostra participació. I no solament de les conques interiors: no oblidí que tenim pendent, per exemple, d'acabar de resoldre una cosa que el Govern de la Generalitat està molt decidit a tirar-la endavant, que és el Segarra-Garrigues, o bé –ja que vostè és de les comarques meridionals–, vostè sap que fa molts anys que estem pendents que es resolgui el tema dels regadius que hi ha d'haver entre Xerta i el riu Sénia.

Ara bé, si resultés que no tinguéssim prou aigua a l'Ebre, doncs bé, hauríem de mirar d'acudir, efectivament, al Roine. I per això nosaltres hem estudiat això; és una solució tècnicament possible. Per tant, una de dues: o de l'Ebre no en pot sortir ni una gota, i llavors cap al Roine; o bé de l'Ebre en pot sortir aigua, i aleshores nosaltres hi tenim tant dret com ningú; o bé –tercera possibilitat– l'Administració central podria demanar que l'aigua del Roine complementés la de l'Ebre, per fer una mena de volum global, i en aquest últim cas l'aigua del Roine no hauria de sortir ni un centímetre més cara que la que hauria pogut venir de l'Ebre.

El president

El senyor Marià Curto... no repregunta? (*Pausa.*) Moltes gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la repercussió dels criteris de la Unió Europea en els ajuts a les companyies elèctriques

La següent pregunta és sobre la repercussió dels criteris de la Unió Europea en els ajuts a les companyies elèctriques, formulada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula, per formular-la, el diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, d'això en parlàvem el 16 de desembre del 98, i és de l'electricitat, un tema que afecta tant el català que viu en un poble petit

com Renau, que deu tenir cinquanta habitants, o Pruit, o Rupit, com el que viu a l'àrea metropolitana de Barcelona. Vostè recordarà que jo li retreia que hem regalat 1 bilió 300.000 milions de pessetes a les elèctriques, que, a més, poden col·locar títols al mercat, i que això pot representar un increment del 4,5% per a l'usuari.

Ara la Comissió Europea informa, primer, que no poden ser ajuts públics; segon, que no hi ha causa-efecte respecte a les pèrdues per la competència –sap vostè que els darrers beneficis anuals d'aquestes companyies són de més de 100.000 milions de pessetes–, que no poden vendre actius per viabilitat. En definitiva, no ho diuen, però reblen el clau que, en negociar com han fet una quantitat global amb les elèctriques, els han donat un autèntic botí. Afegeixen que no pot ser fins al 2013. O sigui, per diversos llocs els estan deixant bastant fora de combat, quant a l'expressió d'aquesta quantitat tan global. Què en pensa el seu Govern?

El president

Té la paraula l'honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Nosaltres no en pensarem res fins que aquest document que vostè diu sigui un document real oficial, perquè, de moment, és una informació periodística que no respon a la realitat, en el sentit que aquest no és un document que hagi estat aprovat.

Aquest document és un esborrany que la Comissió ha enviat als diversos governs per tal que se l'estudiïn, previ al que haurà de ser després la seva aprovació –després, si ho vol, li donaré més detalls d'aquest esborrany, però, de moment, això és un esborrany. I nosaltres, naturalment, no cometrem la temeritat de voler judicar un document que, en aquests moments, oficialment, encara no existeix. No en parlarem a fons i seriósament fins que el tinguem i que sigui, realment, diquem-ne, fiable.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. És una bona forma de fugir d'estudi, perquè en parlarem, potser, el 30 de juny, quan ja haurà passat tot el que vostè sap que haurà passat i no haurà assumit cap compromís sobre el que es pot decidir a l'entorn de tots els consumidors.

Senyor president, una vegada més, vostè coincideix, bàsicament, amb el Partit Popular. Facin el que facin sobre els jocs de mans que estem veient, també, en aquesta cambra, i veurem a continuació, són germans bessons en les coses de menjar: protegeixen, en aquest cas, les grans elèctriques o els bancs que faran negoci amb aquesta titulació, ara en contra d'un informe de la Comissió Europea. I ho fan opacament, com ho han fet sempre.

Vostè, en la pregunta anterior, em va dir que «investiguí tot el que vulgui». Els seus portaveus de la Junta de

Portaveus, potser inconstitucionalment, han impedit que en aquest Ple es debatés la Comissió De la Rosa. Ara li preguntarà, el Partit Popular, què ha passat amb la Comissió de l'Autogovern. M'agradaria que li preguntés, també, què ha passat amb la Comissió De la Rosa, perquè són vostès i vostès, que han arribat a torpedinar la transparència al respecte.

Senyor Pujol, això afecta sis milions de ciutadans de Catalunya. Vostè em pot dir que és un esborrany, un esborrany que plana sobre el país que té el tercer cost més elevat d'Europa en l'electricitat, un bé molt primari. Vostè encara no m'ha donat una sola raó que afecti l'interès de Catalunya per fomentar aquest tipus de protocol, que s'afegeix als 750.000 milions de pessetes que ja tenien les elèctriques per raó de les nuclears, i que, a més, protegeix la producció nuclear i la hidroelèctrica sense cap capítol per a energies alternatives. No tinc temps de llegir-li la seva resposta del 16 de desembre, on posava molt l'accent que, gràcies a aquest protocol, entrariem en energies renovables i alternatives. Em pot dir en quin apartat d'aquest protocol? O sigui, no faci volar coloms en temes tan importants...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Ribó i Massó

...que afecten, molt més que l'autogovern, la majoria de la ciutadania.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per contestar la pregunta...

El president de la Generalitat

Vejam, això és un esborrany o no és un esborrany? Si és un esborrany, i ho és, ja en parlarem quan això sigui un tema oficial, quan sigui un text oficial. No ho és: és un esborrany que s'està estudiant per part dels governs.

Li vull dir que, d'una manera no oficial, també –no oficial–, el portaveu del senyor Van Miert, que és el comissari per a les qüestions de competència, ha dit que molt probablement aquest esborrany a qui no afectarà negativament és, concretament, el Govern espanyol. Per què? Ha dit el perquè. Ha dit perquè, concretament, a Espanya, hi ha hagut una acceleració molt més forta que a qualsevol altre país europeu de cara a la privatització del sector elèctric. I, naturalment, aquestes compensacions, això que en diuen les CTC –costos per la transició de cara a la competència–, bé, això, naturalment, aquests costos, o aquest, diguem-ne, perjudici que es pot posar a les companyies és tant més gran com més ràpida és la liberalització del sector. I això no ho dic jo, ho diu –tampoc no és oficial, però és tan oficial, com a mínim, com un esborrany– el portaveu del senyor Van Miert; diu: «probablement Espanya no, perquè ha accelerat molt el procés de liberalització».

Una altra cosa: no és veritat que a Espanya, en aquests moments..., fa uns anys sí que era veritat, abans que es fes una política que va iniciar el Partit Socialista, que ha

continuat el Partit Popular i que nosaltres sempre hi hem donat suport, eh?, abans que es fes aquesta política, a partir del 93-94, sí que és veritat que teníem una electricitat més cara que cap altre país d'Europa, o quasi. Però ara no és cert. Ara, per exemple, concretament, pel que fa a consumidors domèstics, la reducció real ha estat important, d'un 4% el 99, i en termes més generals nosaltres, en aquest moment, només tenim cinc països que siguin, diguem-ne, més barats, concretament, que Espanya, cinc països, i li diré quins són: França, Dinamarca, Grècia, Suècia i Noruega. Per tant, tot el procés que hi ha hagut, tant en el terreny industrial com en el terreny domèstic, durant aquests anys... Ho repeteixo: política iniciada pel Partit Socialista, continuada després pel Partit Popular, perquè, fins i tot aquest tema del CTC va ser iniciat..., pot haver-hi discussions de certes valoracions, però va ser iniciat pel mateix Partit Socialista. El resultat ha estat bo, des del punt de vista de la disminució, concretament, del cost del consum elèctric català.

Concretament, s'ha...

El president

President, ha exhaurit el seu temps.

El president de la Generalitat

Perdoni.

El president

Moltes gràcies per la seva disciplina.

El president de la Generalitat

Jo no me n'adono, senyor president, dispensi. Ja sap que sóc sord, jo, no?,...

El president

No, no...

El president de la Generalitat

...i de vegades no me n'adono. Dispensi.

El president

És un exemple de disciplina a les indicacions d'aquest president. (*Remor de veus.*)

La següent pregunta, sobre com resoldre la situació política i... Perdó. Senyor Ribó, per què em demana la paraula? Ja sap que el joc de pregunta i resposta és absolutament un joc dialèctic, i li ho he dit moltes vegades...

El Sr. Ribó i Massó

Sí, però s'han contradit xifres concretíssimes, senyor president.

El president

És igual, la pregunta i la resposta és, en si mateixa, contradictòria sempre. Per tant...

8238

El Sr. Ribó i Massó

És que les xifres europees són radicalment contràries a les que diu el senyor president...

El president

No em demani un tema de contradiccions en el procés de preguntes. Li ho he demanat moltes vegades privadament, i ho sap, vostè. (*Remor de veus.*)

— Pregunta al president de la Generalitat sobre com resoldre la situació política i parlamentària generada per la Comissió d'Estudi sobre la Millora de l'Autogovern

Pregunta sobre com resoldre la situació política i parlamentària generada per la Comissió d'Estudi sobre la Millora de l'Autogovern, presentada pel Grup Popular. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Josep Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, amb tota l'autoritat respecte a la nostra conducta, i amb tota coherència per la nostra actuació, una vegada més, i de manera consecutiva, parlem de l'autogovern i de la famosa Comissió d'Estudi per a la seva millora, per saber, senyor president, com preveu resoldre la crisi que, des de la nostra opinió, vostè ha provocat en esta Comissió, probablement per la imprudència d'una conducta..., probablement, deia, senyor president, per la imprudència d'una conducta marcada des de la seva posició per la intransigència i per la imposició. Com resoldrà esta situació?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

És que no veig que hi hagi cap problema especial, ni cap situació greu, sobre això, francament, no? Vull dir, es pot haver creat una certa confusió, perquè en un moment determinat la cambra va votar que es constituís una comissió. Després, alguns partits van canviar d'idea. I, bé, doncs, hi ha la situació qui hi ha. I això pot no haver fet bon efecte, ja li ho admeto, però em sembla que no és cap problema greu per resoldre. Si tots els problemes greus que jo pogués tenir fossin com aquests, estaria molt tranquil, entengui'm, eh? No és cap problema greu. Sobretot, no ho és des de la perspectiva del Govern de la Generalitat, que sempre hem dit, des del primer dia, que el moment de la veritat de tot aquest tema, de veure com podíem aixecar el nostre nivell i el nostre sostre d'autogovern, de fet, no seria ara, sinó que seria en la propera legislatura.

Lamento el que ha passat, penso que no és positiu, preferiria que no hagués passat, però tampoc no penso, sincerament, que això hagi ocasionat cap mena de crisi política important.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyor president, quan vostè formula aquesta afirmació que tots els problemes que tingués fossin com estos... Per nosaltres, los problemes més importants són los que passen en la primera institució de Catalunya, és a dir, al Parlament de Catalunya. Perquè la nostra opinió, senyor president –i encara que vostè digui que hi ha hagut uns partits que s'han retirat, no és lo cas de..., que han dit primer que sí i després que no, no és lo cas del Grup Popular–, la nostra opinió, senyor president, consisteix a afirmar que vostè –si em permet l'expressió– ha llançat dos *chupinazos* que han fulminat la Comissió de l'Estudi per a l'Autogovern, i que l'han fulminat, senyor president, si vostè ho recorda, fins i tot abans de constituir-se esta Comissió. És a dir, primer torpede, senyor president, quan nos nega a nosaltres la substanciació d'un debat sobre la gestió de dinou anys d'autogovern; segon obús, quan en la fase inicial de la Comissió envia vostè un document de conclusions que altera l'ordre, lo funcionament i la normalitat parlamentària d'una comissió d'estudi. Miri si hi ha responsabilitat, senyor president, per part de vostè!

I nosaltres, a partir d'aquí, diem que són dos los instints que últimament i de manera canviant afluoren en lo seu caràcter de president de la Generalitat. I, a més, per nosaltres, és preocupant, és a dir, senyor president, radicalitzar postures –terme que a vostè no li va agradar gens– i sotmetiment a la imposició. L'escàndol d'este matí, senyor president, és un exemple impecable de com se perd la compostura, similar, segons reconeix vostè, a enviar submarins per a interferir processos interns d'altres partits. Tot això, senyor president –tot això, senyor president–, surt de la mateixa casa.

En l'última pregunta oral que nosaltres li vam formular fa quinze dies, vostè me va fer l'observació..., me va recomanar que jo repassés lo significat de les meves referències al radicalisme i a la radicalitat. Doncs bé, senyor president, jo, obedient a les seues instruccions i a la seua observació, he verificat, primer, que estes expressions no són pejoratives, i en segon terme, que, aplicades amb objectivitat, són termes que s'ajusten i alimenten qüestions...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, disciplinadament, acato la seva decisió, però hi han hagut unes interrupcions que són estranyes al temps de què he disposat...

El president

He parat el rellotge en el moment de la interrupció.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president.

Punt 5

El president

Gràcies. Per contestar la repregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Miri, el primer obús –ja que ha utilitzat aquesta paraula, vostè– contra la Comissió va ser pretendre que no s'adaptés al tema per al qual havia estat creada. Va ser votada aquesta Comissió per estudiar, concretament, la manera de fer la millora de l'autogovern, i aleshores, l'endemà van dir alguns, vostès concretament –que, evidentment, han estat els més coherents, jo crec que negativament coherents, però coherents–..., però, vull dir: «No, escolti, han d'estudiar una altra cosa.» És a dir, això és un obús. Hem votat això, la majoria ha votat això, vostès no, però la majoria ha votat això; vostès diuen: «Votarem una altra cosa, hem d'estudiar una altra cosa.» Bé, això és el primer obús.

Que nosaltres enviéssim un document, home, és lògic, em sembla que s'hauria d'agrair. Nosaltres no volíem que aquesta Comissió –i no ho hauria estat, n'estic segur– hagués estat una mena de bla, bla, bla... Però, aleshores, la manera que no ho sigui és que cadascú, començant pel Govern, que té la màxima responsabilitat en aquest sentit, enviï un document que no és de conclusions; és un document perquè sobre això s'hi pugui treballar, perquè estigui obert, doncs, a la recerca, si es pot aconseguir, d'un consens més gran o més petit; és un document. Em sembla que és d'agrair que es faci un esforç seriós fet per gent acadèmicament important, respectada, realment gent amb autoritat; em sembla que és d'agrair que es faci un document d'aquest tipus, a més, mantenint-se, com vostè sap, dintre de la Constitució, encara que sigui mirant, diguem-ne, d'arribar tan enllà com es pugui dintre de la Constitució.

Crec que, de moment, de tot això que hi ha hagut, que, evidentment –ja li ho admeto–, hauria preferit que hagués anat d'una altra manera, però de tot això que hi ha hagut, de moment, una cosa positiva sí que queda, no? Queda aquest document. I a aquest document s'haurà de referir tothom –ei!– per acceptar-lo o per rebutjar-lo; no és un document, ho repeteixo, de conclusions.

Bé, vostè diu que la coherència..., vostès l'han tinguda, la coherència, evidentment, sempre han estat contraris a aquesta Comissió. Nosaltres també, perquè, amb comissió o sense –i ja li he dit que no és urgent per a nosaltres que aquesta Comissió treballi ara, encara que hauria preferit, crec que hauria sigut bo que hi hagués hagut debat sobre això–, el que nosaltres plantejarem és el següent: volem més poder polític per a Catalunya, sí o no? Jo tinc la sensació que vostès no.

El president

President, ho lamento molt, però ha acabat el seu temps. Jo he d'aplicar el reglament dels temps... Agraïxo la disciplina del diputat senyor Curto, i també del president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els criteris tècnics i els acords polítics que justifiquen el metro lleuger a Ciutat Meridiana (Barcelona)

La darrera pregunta al molt honorable president de la Generalitat és sobre els criteris tècnics i els acords polítics que justifiquen el metro lleuger a la Ciutat Meridiana, de Barcelona, formulada pel Grup Socialista. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Li prego, senyor president, que no vegi en la nostra pregunta cap intenció electoralista especial (*remor de veus*), sinó un passar comptes actual de promeses electorals fetes en el seu dia i que, al nostre entendre, no s'han resolt satisfactòriament.

Vostès van dir que farien arribar el metro al Bon Pastor, a la Zona Franca, al Carmel i, molt especialment, a Ciutat Meridiana, a Vallbona, a Torre Baró, i ara han convertit aquella promesa en un tramvia o en un metro lleuger, com vostès li vulguin dir. Un tramvia que, al nostre entendre, serà absolutament insuficient davant del creixement demogràfic que tindrà la zona, i un tramvia que relega els seus futurs usuaris, els ciutadans de segona categoria, a invertir més temps en els desplaçaments, ja que els veïns d'aquestes zones nosaltres pensem que mereixen la comoditat d'un metro convencional. A més a més, un projecte de tramvia que neix sense l'acord de l'Autoritat del Transport Metropolità, en una mostra clara d'un funcionament absolutament bilateral que pensem que no és el correcte. Ahir va haver-hi una reunió de l'ATM que ens consta que es va tancar amb un cert grau de consens polític sobre el que s'havia de fer i el que no s'havia de fer, i, per tant, en aquests moments li preguem, senyor president, vostè que sí que és un poder fàctic, que intervingui perquè hi hagi consens i puguem deixar de fer aquest tramvia i fem un metro convencional allà on toca.

Moltes gràcies.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, miri, jo crec que sí que hem complert les nostres promeses electorals. Vam dir que allagaríem la línia 3, l'estem allargant; la línia 4, l'estem allargant. Que faríem el que se'n diu el metro del Vallès; l'hem fet. Que faríem el que se'n diu el metro del Baix Llobregat; està molt avançat. I altres coses. Per cert –per cert–, sempre dèiem que el metro havia d'anar –i en això vam tenir realment una discussió forta amb vostès, amb els socialistes– allà on hi havia gent; recordin que nosaltres vam demanar que el metro, sobretot, anés a Nou Barris, en contra de l'opinió que en aquella època era l'opinió, concretament, del Partit Socialista.

8240

Però bé, dit això, a més, el que sí que li vull afegir és que sí que vam dir que fariem l'estudi... Escolti, jo mateix ho vaig dir, ho recordo bé, que vaig dir: «Farem l'estudi per tal d'allargar el metro cap aquí.» Hem fet l'estudi, n'hem parlat amb els veïns, que són els més interessats que ningú, i després de fer aquest estudi i fins de parlar-ne amb molts tècnics, fins i tot tècnics propers al Partit Socialista, sembla que aquí, com també en altres indrets de la ciutat, el millor que es pot fer, des del punt de vista econòmic, des del punt de vista de no produir més dèficit del necessari, etcètera, des de punts de vista que tècnicament es poden defensar molt bé, seria fer, concretament, aquest metro lleuger. I els veïns, a més, hi estan d'acord.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyor president, dir-li que vostès van dir que farien, amb el temps que estem ara, tretze estacions de metro, i n'han fet tres. Però jo li he plantejat una altra qüestió, li he plantejat la contradicció que tenen vostès davant el que és l'ATM, el que és l'Autoritat del Transport Metropolità. Jo li vull posar en evidència un contrast amb el que diu el seu conseller i el que diu el director general.

Miri, jo vaig fer una interpel·lació al senyor Macias i em va dir el següent respecte a l'ATM, em va dir: «Jo, segurament, durant un any clamaré en el desert, però hem d'enfortir l'ATM, hem de deixar que l'ATM es faci la planificació; no podem, no pot ser que des de plantejaments, molt respectables, però parcials, ens vulguin planificar els transports en un àmbit tan complex com és l'àmbit metropolità de Barcelona.» I ara permeti'm el contrast del senyor Ticó, que diu el següent, i veurà vostè com contrasta la cosa: «Ningú, ni menys encara un tinent d'alcalde, em pot impedir que, si arribo a acords amb els veïns, pugui començar a fer obres i encarregar projectes.» Estic segur, senyor president, que a vostè no se li escapa el gran contrast entre el discurs del conseller Macias i la postura –al nostre entendre– de dinamitació de l'ATM que té el senyor Ticó.

Miri, l'acció del Govern en el tema de Ciutat Meridiana, amb el tramvia de Ciutat Meridiana, conculca en aquests moments frontalment la Carta municipal de Barcelona i l'esperit mateix de l'ATM. Nosaltres li estem demanant, li estic demanant, amb aquesta intervenció, diàleg, li estic demanant reconeixement de l'ATM, li estic...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps. Ho lamento, però haig d'aplicar el Reglament. Té la paraula, per contestar la repregunta, el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Escolti, primera, això de les tres estacions deu ser un invent. Potser és que no ho he dit tot abans: també hem acabat la línia 2, que era un altre dels compromisos que

teníem (*veus de fons*)... No, no, perdoni, sí, des de l'any 70, aturada per l'Ajuntament de Barcelona. (*Veus de fons.*) No, sí, sí, perdoni, des de l'any 70, aturada a la plaça Universitat per l'Ajuntament de Barcelona. Ei, i no ho critico: hi devien haver altres coses més prioritàries; no ho critico, però estava aturada. Jo sempre havia dit: «Aquí, que hi hem de fer xampinyons, al final, o què?», perquè era una línia que teníem ganes d'acabar. I l'Ajuntament deia: «Ara no cal, no toca.» Molt bé, no toca. No ho critico, però va ser així.

Ara, quant a allò altre, el que li vull dir és que no hi ha cap voluntat, en absolut, de dinamitar, que diu vostè, l'ATM. El que passa és que nosaltres tenim tant dret com l'Ajuntament –i allà s'ha de discutir–, doncs, de fer propostes, concretament, a l'ATM. «L'Ajuntament no en fa. –En fa una pila –Les fa fora de temps. –Però les fa; ja està bé: encara que les faci fora de temps, val la pena que les estudieu.» Però no hi ha cap voluntat de dinamitar absolutament res. El que passa és que creiem que la proposta que es fa, com a mínim –com a mínim–, la proposta que fa amb el suport dels veïns –però repeteixo i admeto que el que s'ha de fer és discutir-ho a l'ATM–, com a mínim, doncs, és una proposta que des d'un punt de vista econòmic, des del punt de vista tècnic, des del punt de vista del que és la relació..., és a dir, de cara a l'ocupació que pot tenir aquesta línia, de cara a tots aquests punts de vista, dóna tota la sensació –i valdrà la pena que s'estudiï bé dintre el marc de l'ATM– que seria una molt bona proposta. I, en tot cas, resolndria allò que dèiem abans: «On ha d'anar el metro? –On hi ha gent.» I on hi ha gent, concretament, és en aquests barris.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Acabades les preguntes al molt honorable senyor president, iniciem les preguntes al Consell Executiu.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la creació d'una companyia estable de dansa a Catalunya

La pregunta número 7, formulada pel Grup Mixt, sobre la creació d'una companyia estable de dansa a Catalunya. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Bosch. (*Remor de veus.*)

El Sr. Bosch i Garcia

Senyor president, puc començar o espero que hi hagi l'escampada de diputats?

El president

En aquest moment no noto silenci. Si de cas, ja advertiré a les diputades i diputats que guardin silenci. Per mi, pot començar.

El Sr. Bosch i Garcia

En tot cas, agraiem que surtin en silenci. (*Remor de veus. Pausa.*)

Gràcies, senyor president...

El president

Prego que es guardi silenci. No comenci, encara; ja li marcaré el temps.

El Sr. Bosch i Garcia

Avisi'm. (*Pausa llarga.*)

El president

Guardin silenci, si us plau. Senyor diputat, pot començar.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, o senyor representant del Govern –suposo que és el senyor conseller de Cultura–, el 17 de juny de l'any 97, aviat farà dos anys, aquest Parlament, a proposta meua i del Partit per la Independència, va votar per unanimitat una moció subsegüent a una interpel·lació que diu exactament: «El Parlament de Catalunya insta el Govern a fer, abans d'acabar la present legislatura, els estudis i les previsions necessàries amb l'objectiu que Catalunya pugui comptar amb una companyia estable de dansa.»

Senyor conseller, com està el compliment de la Moció, tenint en compte, sobretot, el temps que falta o, més aviat, el poc temps que falta, segons sembla, per al final de la present legislatura? I, per cert, no cal que m'expliqui que des de fa unes setmanes s'estan començant a fer algunes gestions. En tot cas, digui'm quines previsions té per complir just en el moment que marca la Moció el compromís que aquest Parlament unànimement va prendre al seu dia.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Cultura (Sr. Joan M. Pujals i Vallvé)

Moltes gràcies, senyor president. En tot cas, espero que la recomanació del senyor diputat no ha de limitar pas la meua capacitat de resposta. De tota manera, senyor diputat, el Govern està acabant de preparar l'estudi relatiu a la possible creació d'una companyia estable de dansa que preveu la Moció 69/V, aprovada per aquest Parlament el 5 de juny de 1997, que pràcticament està finalitzat.

D'acord amb allò que establia el text d'aquesta Moció, l'estudi serà presentat abans d'acabar la present legislatura, fins i tot en el supòsit que aquesta s'acabés el mes de juny.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per pregar, té la paraula el diputat senyor Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, bé, des de l'aprovació d'aquesta Resolució, doncs, hem tingut i hem estat rebent tots els grups parlamentaris –i hi ha testimonis de tots els grups parlamentaris– la queixa de l'Associació de Professionals de la Dansa a Catalunya, la gent que va promoure d'una manera més activa aquesta Moció i la idea que cal que Catalunya compti amb una companyia estable de dansa. Recordo que aquesta associació ha estat capaç de batre rècords Guinness, en convocar més de mil participants fent la barra de ballarins més llarga del món, que cada any celebren el Dia Mundial de la Dansa. Doncs, aquest col·lectiu de persones involucrades en el sector de la dansa i interessades en la seva promoció han patit durant aquests gairebé dos anys un cert aïllament i una voluntat, o pretesa, aparent voluntat d'aïllament per part de les administracions. Han estat en contacte amb el Liceu, que ha ofert les seves instal·lacions per acollir aquesta companyia, sempre que el Govern, d'acord amb la Moció, doncs, avaluï i apadrini aquesta companyia estable de dansa, però des del moment de l'aprovació de la Moció fins ara no hi ha hagut una actuació concreta, almenys que en tinguem notícia; hi ha hagut una evident manca de diàleg.

En qualsevol cas, tant de bo el proper mes de juny tinguem notícies concretes sobre aquest tema i hi hagi l'estudi i, ja, la possibilitat de començar a treballar per crear aquesta companyia de dansa. Pensem que el sector de la dansa, malgrat ser qualificat molt sovint de sector menor en el món de les arts o de l'espectacle a Catalunya, és un sector social creixent, que reclama aquesta companyia com a element aglutinador i de promoció i que, en canvi, s'ha trobat amb una actitud...

El president

Senyor Bosch, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Bosch i Garcia

Doncs, moltes gràcies, senyor president.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, senyor president. En tot cas, només per recordar que durant aquest temps han estat consultades l'Associació de Professionals de la Dansa de Catalunya, la Taula Activa de Companyies de Dansa i els grups que ja han presentat projectes de companyia o que treballen com a residents en algun teatre públic de Catalunya –concretament hem parlat amb Arts Trànsit, Danat Dansa, Gelabert Azzopardi, la Companyia de Dansa, o l'Anònima Imperial– i que, de tota manera, hem intentat recollir l'opinió de tots els sectors que tenen un interès directe en aquesta possibilitat. Les seves propostes han estat recollides, i, en tot cas, insistir una vegada més que l'estudi està pràcticament enllestit i que serà presentat abans d'acabar la present legislatura.

8242

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

— **Pregunta al Consell Executiu sobre les pèrdues en les collites a les terres de Lleida, a causa de la pluja**

La segona pregunta, sobre les pèrdues de les collites a les terres de Lleida, a causa de la pluja. Formulada pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Antoni Aige.

El Sr. Aige i Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, a primers de maig hi va haver una tempesta a les terres de Lleida de bastant intensitat; va ser de pluja i pedra, i va causar una sèrie de destrosses a l'agricultura d'aquella zona.

Des de la preocupació per aquest problema, i també sabent que des del Departament d'Agricultura hi va haver també una seriosa preocupació per resoldre aquesta situació, des de la mateixa preocupació—si em permet vostè la redundància—, li faig la següent pregunta: quines mesures té previstes el Consell Executiu per tal de resoldre aquesta situació?

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Francesc Xavier Marimon i Sabaté)

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, de fet, les mesures previstes són les usuals en aquests casos. N'hi ha una de caràcter preventiu, que és fer una campanya intensa per al foment de les assegurances, de la qual, com vostè sap, un bon tant per cent..., exactament hi ha una participació del 50% pel Govern de l'Estat i per part del Govern de la Generalitat en l'ajuda als fructicultors. El primer que es va fer és fer una valoració de la superfície—no tant del valor, que això li correspon a Agroseguro, sinó de la superfície afectada—, i a partir d'aquest moment, doncs, es van prendre les mesures d'assessorament, a través del telèfon d'avisos, de quins tractaments s'havien de fer i, a la vegada, doncs, a través de Teletext, també informar.

A part d'això, hi ha un seguit de mesures que ha demanat el sector i que en aquest moment estem posant en marxa. Jo les hi explicaré, i probablement no tindrè torn de rèplica, però entenc que la seva pregunta està feta amb caràcter que l'informi.

Primer de tot, els afectats han demanat que les peritacions d'Agroseguro siguin ajustades a la realitat. S'ha de dir que, en la campanya anterior que va haver-hi pedregades, a Agroseguro les peritacions que van fer

van ser ben acceptades pel sector. Sí que el Departament d'Agricultura ha insistit que, quan hi hagués afectacions a l'arbre, és doncs el cent per cent de pèrdua, donat que no solament es circumscriu al fruit, sinó també a l'arbre.

El Departament, per altra banda, tenint en compte que tenim un perill a la zona de la fruita, com és el foc bacterià, i les pedregades poden propiciar el seu desenvolupament, hem contractat, tenim contractades ja, en aquest moment, dinou persones, amb caràcter extraordinari, que faran un seguiment de la zona afectada.

A part d'això, hi ha un altre tipus de mesures, com pot ser que se'ns demana, doncs, veure que els afectats no paguin la Seguretat Social durant un any, o bé que no..., o sigui, que hi hagi una exempció en l'IBI, o bé que hi hagi una rebaixa en els mòduls. En aquest moment, això ja s'ha plantejat al Govern de l'Estat, a través de la taula de *la sequía y las heladas*. I, si vostè rellegeix l'acta de l'última sessió, veurà com hi va haver diferents comunitats que vam demanar que es contemplessin aquestes mateixes mesures per a les pedregades, cosa que en principi va ser acceptada, i esperem que es pugui portar a terme.

Per nosaltres, el que ens queda és preveure algun possible ajut a la zona afectada per a les cooperatives, que, en tot cas, l'altre dia vam quedar, en una comissió de seguiment que s'ha fet, que primer faríem una valoració global de l'afectació en fruita i, després, una afectació cooperativa per cooperativa. I sí que manifesto la voluntat des del Govern de donar ajut a aquestes cooperatives en el cas que es demostrï que és necessari, segurament a través d'una política creditícia de crèdits tous o a molt baix interès.

El president

El diputat senyor Aige pot repreguntar, però el conseller només li podrà contestar en cinc segons. Endavant.

El Sr. Aige i Sánchez

Senyor president, només per agrair l'interès amb què ha contestat el senyor conseller.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

La pregunta que havíem de substanciar seguidament era la pregunta número 9, però per acord del conseller i del diputat (*veus de fons*)..., el Govern ha demanat que sigui posposada la pregunta. Queda posposada. No és per acord amb el senyor diputat, sinó a petició del Govern.

— Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals no s'ha presentat al Parlament de Catalunya l'estudi sobre el Pla de millora de la qualitat del servei a la línia ferroviària Barcelona - Puigcerdà - La Tor de Querol

Passem a la pregunta número 10, sobre els motius pels quals no s'ha presentat al Parlament de Catalunya l'estudi sobre el Pla de millora de la qualitat del servei de la línia ferroviària Barcelona - Puigcerdà - La Tor de Querol. Té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Piella.

Li vull fer un suggeriment, al diputat senyor Piella, i és que les preguntes números 10, 11, 12 i 13..., no, perdó, sense la 13: 10, 11 i 12, corresponen totes a la línia ferroviària Barcelona - Puigcerdà - La Tor de Querol. Es poden agrupar?, en el qual cas li concediria el temps doblat del que té, de dos minuts i mig.

El Sr. Piella i Vilaregut

No, senyor president. Preferiria, diguem-ne, que es substanciessin per separat.

El president

Cada una per separat?

El Sr. Piella i Vilaregut

Si pot ser, sí.

El president

D'acord. Un moment, que marco el rellotge... La primera de les preguntes, la número 10.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, des de l'any 89, en aquest Parlament, d'una manera reiterada, ha sortit la conveniència o l'interès mostrat per diferents grups d'un estudi per potenciar la línia de ferrocarrils de Barcelona - Vic - Ripoll - Puigcerdà - La Tor de Querol. Això s'ha fet, doncs, d'una manera reiterada, i, sorprenentment, el 3 de desembre de 1998 es va fer una presentació directament a la premsa, sense cap mena de comunicació al Parlament, i és a partir d'aquí, concretament, que la pregunta és la següent: per què és va presentar prioritàriament l'esmentat estudi a la premsa en comptes de fer-ho al Parlament?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Pere Macias i Arau)

Gràcies, senyor president. Bé, jo del que tinc constància en relació amb el que diu el senyor Piella és que es va tenir una reunió d'anàlisi dels treballs que teníem en aquell moment d'aquest Pla de millora de la línia Bar-

celona - Puigcerdà; a mi no em consta amb la premsa, sinó que ens consta amb tota una sèrie d'alcaldes, alcaldesses, regidors, regidores i membres dels consells comarcals.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Piella.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, és a dir, a veure, la seva resposta tan breu demostra, evidentment, que no té arguments.

Miri, desgraciadament, avui, en la sessió d'avui també hem vist una cosa similar. És a dir, un intent, diguem-ne, de menystenir el Parlament de Catalunya. És a dir, és més important la premsa, és més important TV3, que no pas el que surt aquí.

Vostè podria dir, concretament, que és un tema menor, que era un tema que no havia sortit al Parlament, però, d'aquest tema, el 18 de juny del 97 en vam estar parlant amb el seu antecessor, va dir que això seria per al setembre. Després, l'any 98, concretament el mes de març i el mes de febrer, es va tornar a actuar, es va demanar després que es personés el director general perquè ho expliqués; va ser denegat. Per tant, diguem-ne, l'interès hi és.

Jo crec que, en definitiva, aquesta situació és una situació, doncs, clarament de menyspreu del Parlament. Jo crec que l'excusa que vostè ha donat, al meu entendre, és de mal pagador. Jo crec que, si és el Parlament que s'hi interessa, s'ha de contestar al Parlament, no s'ha de contestar, diguem-ne, a uns alcaldes que, essent molt dignes o el que sigui..., però jo em penso que hauríem de fer servir l'Estatut, pel que diu, i crec que l'Estatut diu molt clar que és el Parlament el que representa el poble de Catalunya i és, en definitiva, el que té l'obligació de controlar i impulsar el Govern.

Demana que aquestes actuacions, concretament pel prestigi d'aquest Parlament, no es tornessin a produir.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Sí, gràcies, senyor president. Bé, la brevetat era en ares de la concisió, no?, i no de res més.

Senyor Piella, home, el fet que això no s'hagi lliurat al Parlament fins no estar ben estudiat no és, en cap sentit, cap mena de menysteniment d'aquest Parlament —cosa que, com pot imaginar, el Govern i el Grup polític que li dóna suport mai han tingut en el seu ànim—, sinó tot el contrari; és a dir, quan el Govern, per exemple, envia una llei aquí, un projecte de llei, abans l'ha enviat a tota una sèrie —i a més crec que això és preceptiu— de

8244

comissions –la Comissió de Govern Local, que aplega els ajuntaments, tota una sèrie de comissions assessores...–, i això mai –mai–, quan s'entra una llei algú diu: «Escolti, és que, aquesta llei, l'hem conegut abans a través de la Comissió de Govern Local», perquè això és el que, d'alguna manera, és lògic.

Per tant, el procés seguit en aquest cas ha estat exactament el mateix, en un tema que, a més a més, des del punt de vista de les aportacions del municipi, semblava positiu que així es fes, i, per tant, sàpiga, senyor Piella, que la intenció del Govern sempre –sempre– és la de poder debatre els temes importants, com sens dubte és aquest, en el si de la cambra catalana.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals la comissió parlamentària corresponent no va ser convidada a la presentació del Pla de millora de la qualitat del servei a la línia ferroviària Barcelona - Puigcerdà - La Tor de Querol

La pregunta número 11, també formulada pel diputat senyor Piella.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, bé, m'ha donat una explicació, la que sigui, no crec que sigui de rebut, però vaja... La següent pregunta és la següent. És a dir, evidentment vostè, en aquesta presentació a la premsa, també tenia una altra alternativa: convidar membres o convidar, concretament, la comissió *ad hoc* del Parlament, és a dir, la Comissió de Política Territorial i Obres Públiques que hi ha al Parlament. Per què no es va convidar aquesta Comissió, que em penso que té una funció concreta, a una presentació que es va fer a la premsa en un moment determinat?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Bé, senyor Piella, tornarem amb el mateix, i no em digui que perquè el contesti amb brevetat i concisió no pugui ser precís, no?

Aquesta era una reunió de treball, no amb la premsa, sinó amb representants municipals, i era una reunió de treball per veure què deien els municipis. I, com que l'objectiu era aquest i volíem saber què deien els municipis, vam convidar els representants dels municipis. Ni més ni menys que això. La qual cosa, a més, em sembla que és una bona mostra de respecte als municipis del nostre país.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Piella.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, si aquesta reunió era una reunió amb els municipis –que em sembla bé, potser–, jo el que no entenc, diguem-ne, és que es donés molta més importància a la premsa i sortís publicada, concretament, i després televisada a través de TV3. Miri, jo continuo dient que aquesta actuació, com altres..., si això només fos l'excepció, seria una cosa entesa, però no és cap excepció que confirmi la regla.

En definitiva, en aquest moment estem dient que estem demanant més autonomia; en aquest moment estem dient que hem de modificar l'Estatut, però penso que valdria la pena que l'Estatut que tenim el féssim servir. I, si no, hi ha dues sortides: una d'elles, que traslladem aquest Parlament concretament a TV3 –seria una solució, sense modificar l'Estatut–, i l'altra, concretament, modificar l'Estatut, l'article 30.1, i que, en lloc de dir que és el Parlament el que representa el poble de Catalunya, diguéssim que és la televisió la que representa el poble de Catalunya. Almenys d'aquesta manera seríem conseqüents amb el que estem fent.

Jo crec que aquesta manera d'actuar darrerament –avui se n'ha vist una mostra palmària, que l'ha denunciat el Grup Popular–, concretament, aquesta manera d'actuar al marge del Parlament no crec pas que sigui la millor, diguem-ne, mostra de pedagogia que estem fent envers els catalans. En definitiva, els estem dient: «El Parlament és una cosa marginal, no en feu cas», etcètera. Si a partir d'aquí els ciutadans actuen en conseqüència, jo crec que en aquest cas l'actitud o la tasca pedagògica que ha de fer el Govern queda d'una manera bastant malparada.

Res més. Crec que, en definitiva, actituds com aquesta, continuo dient, no s'haurien de repetir.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Bé, senyor Piella, vostè em parla d'un tema de premsa i jo li parlo d'una reunió de treball amb ajuntaments, i la prova és una acta en la qual, doncs, diu: «Assistents: tres representants de la Generalitat; la senyora alcaldessa de l'Ajuntament de Mollet; el senyor regidor de l'Ajuntament de Mollet; el senyor regidor de l'Ajuntament de Vic; el senyor cap de serveis d'Urbanisme de l'Ajuntament de Granollers; el senyor alcalde de l'Ajuntament de Figaró-Montmany; el senyor alcalde de Canovelles; el senyor gerent del Consell Comarcal de la Cerdanya; el senyor vicepresident del Consell Comarcal d'Osona; el senyor Pere Jordi Piella, diputat al Parlament» –que, com que va manifestar el seu interès, doncs, francament, se li va dir que vingué–; «el

senyor Sitjà, alcalde de l'Ajuntament de Manlleu; el senyor Palmarola, alcalde de l'Ajuntament de Seva; el senyor Casadesús, alcalde de Ripoll; el senyor Pere Bufí, alcalde de Santa Perpètua de Mogoda; un tinent d'alcalde d'aquí», etcètera, no?

I va ser una reunió de treball... Per exemple, aquí s'explica que el gerent del Consell Comarcal de la Cerdanya fa notar que no hi ha connexió entre Renfe i els serveis, com són el cremallera de Núria; per tant, que l'estudi miri això... L'alcalde de Manlleu proposa que la via doble arribi fins a Ripoll o, si més no, fins a Torelló, ja que s'ha de fer un servei entre Vic-Manlleu-Torelló. L'alcaldesa de Mollet del Vallès remarca que la via passa pel mig del teixit urbà del seu casc i que caldria un canvi d'ubicació en l'estació. L'alcalde de Figaró-Montmany explica, a sobre, quin traçat serà per al seu terme. El regidor de Santa Perpètua de Mogoda diu que cal un estudi integral de mobilitat, i no només una sola línia, i diu que s'ha de fer una connexió per poder arribar fins a la Universitat Autònoma de Barcelona. L'alcalde de Ripoll també diu que el que s'ha de fer és aconseguir que hi hagi més inversió, tota vegada que la que s'ha de fer fins a Puigcerdà és realment molt petita.

Bé, jo crec que això recull perfectament el sentit del que es va fer. D'altra banda, també li he de dir que tinc la convicció que, aquesta feina encarregada pel Parlament, el que sí que va aconseguir és que aquest tema que estava aturat es mogués, i en aquests moments el que és més important –i crec que és el seu objectiu en plantejar aquest tema– és que, bé, sembla que hi ha bones notícies per part de l'Administració de l'Estat...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president.

— Pregunta al Consell Executiu sobre si es va lliurar al Parlament de Catalunya un exemplar de l'estudi sobre el Pla de millora de la qualitat del servei a la línia ferroviària Barcelona - Puigcerdà - La Tor de Querol

El president

La darrera pregunta al Consell Executiu que substanciam en aquest Ple és la pregunta número 12, també formulada pel diputat senyor Pere Jordi Piella. Per exposar la pregunta, té la paraula el diputat senyor Piella.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. Suposo que entendrà per què he demanat que les preguntes fossin separades. Evidentment, el conseller està fent un solo, doncs, fenomenal. Jo no sabia, pel que m'està contestant vostè, que hi havia hagut eleccions i, per tant, diguem-ne, que ja hi

havia un nou Parlament en aquest país, constituït d'un conjunt de gent que deuen ser molt respectables, però que no crec, diguem-ne, que representin el conjunt del poble de Catalunya, com diu l'Estatut, evidentment.

Després, clar, la pregunta que li estic fent és la següent... A veure, no es va presentar al Parlament, no es va convocar, concretament, a la Comissió, diguem-ne, corresponent, i, després, la pregunta és la següent: per què no es va lliurar un document d'aquests que vostè presentava a la premsa, immediatament, al Parlament? La pregunta és aquesta. Com a mínim, digui'm per quina raó; és a dir, el Parlament se'n va assabentar al cap de cinc mesos, d'aquest tema.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, per contestar la pregunta, l'honorable senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Sí, li torno a reiterar una mica l'objectiu de la seva ocupació, perquè aquest era un document de treball que volíem –com se sol fer i fa sempre el Govern, abans d'entrar alguna cosa al Parlament– que estigués ben ponderat a través de les opinions dels responsables, doncs, de l'entorn econòmic, territorial, polític, sectorial, etcètera, i em sembla que els alcaldes, els regidors, els consells comarcals representen prou bé això. En aquest sentit, nosaltres, el que vam fer va ser sotmetre'l a aquest, diguem-ne, treball per part dels municipis i, després, entrar-lo al Parlament.

El president

Moltes gràcies. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Piella.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. Sí, evidentment, senyor conseller, aquest document va arribar al Parlament el 21 d'abril, és a dir, cinc mesos després. És a dir que, en aquest moment en què estem parlant de trens d'alta velocitat, aquest document devia venir aquí, concretament, amb una tortuga o amb algun altre sistema, diguem-ne, més històric.

I, després, la pregunta, també és la següent. Vostès sempre han parlat d'un estudi que faria l'Institut Català de Desenvolupament per al Transport, que el faria dintre el marc de l'Euroregió, en col·laboració, concretament, amb les regions del Llenguadoc, Roussillon i Midi-Pyrénées, i el document que arriba concretament al Parlament és un document que només fa la Generalitat de Catalunya, sense aquest entorn de l'Euroregió. I a partir d'aquí la pregunta és la següent: quin és el bo?, el que ens havia dit, concretament, que farien amb l'Euroregió per intentar coordinar les polítiques de transport amb França, o aquest que va arribar al Parlament, que només va fer, concretament, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques?

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

8246

El president

Moltes gràcies. Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

El document lliurat al Parlament és el document lliurat al Parlament, registrat per l'oficina d'entrades de registre del Parlament, que recull els estudis efectuats pel Govern de Catalunya fins aquell moment. Òbviament, aquests estudis, doncs, poden ser enriquits en qualsevol moment, i més si hi ha aportacions per part dels representants de les regions del sud de França. Però, en qualsevol cas, nosaltres donem compliment al que ens mana el Parlament, entrant un document al Registre del Parlament.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Acabat el capítol de preguntes, iniciem el capítol d'interpel·lacions.

— **Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de telecomunicacions, especialment en relació amb les concessions per a la prestació dels serveis de radiodifusió**

Correspon substanciar en aquest moment les interpel·lacions d'urgència, que són el sisè, setè i vuitè punt de l'ordre del dia. Aquesta presidència té la informació que demana confirmació de la voluntat dels grups i del conseller de tramitar conjuntament les tres interpel·lacions d'urgència, perquè la temàtica d'aquestes és la mateixa: sobre la política general de telecomunicacions, especialment amb relació a les concessions per a la prestació dels serveis de la radiodifusió. Són presentades pel Grup Popular, pel Grup socialista i pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té, per tant, en primer lloc, la paraula el diputat senyor Daniel Sirera per exposar la seva interpel·lació, en nom del Grup Popular, per un temps màxim de deu minuts. Successivament, parlaran, després, el diputat Josep Maria Carbonell i, després, el diputat senyor Guillot. *(Pausa.)* Algun problema? Perdó, el senyor Guillot em demana la paraula.

El Sr. Guillot i Miravet

Sí, senyor president. Per dir que nosaltres estaríem d'acord que el primer torn de respostes del conseller fos conjunt, però, el segon torn, demanaríem que fos per separat.

El president

A les respostes?

El Sr. Guillot i Miravet

A la segona.

El president

En el segon torn. Per part del conseller hi ha acord? *(Pausa.)* D'acord; perfectament.

Doncs, iniciem la primera tramitació, que és conjunta, i, per tant, té, en primer lloc, la paraula el diputat senyor Daniel Sirera, pel Grup Popular, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., honorable conseller, el Govern de la Generalitat, el Govern de Convergència i Unió, va decidir, no fa gaires dies, no renovar tres de les llicències radiofòniques que la cadena COPE té a Catalunya, un fet del tot insòlit que ha generat una gran inseguretat en el sector i una gran confusió i indignació en el si de la societat catalana. Retirar una llicència vol dir, simplement i planament, tancar una emissora.

Aquesta decisió del Govern de la Generalitat castiga fortament una empresa que no s'ha caracteritzat per la seva indiferència davant dels excessos nacionalistes de Convergència i Unió. Però hi ha, al nostre entendre, un càstig pitjor. El Govern de la Generalitat, amb aquesta decisió, ha castigat els més de cent vint mil catalanes i catalans que cada dia, de manera lliure i responsable, com correspon en democràcia, escullen sentir i escoltar la COPE. El que ha fet el seu Govern, honorable conseller, és limitar la llibertat i el dret d'escol·lir.

Vostès, honorable conseller, han tancat tres emissores, mitjançant un simple acte administratiu, sense el concurs de cap expedient sancionador ni cap mena de decisió judicial. I aquest fet xoca frontalment amb la doctrina fixada pel Tribunal Constitucional per a la protecció de la llibertat d'expressió com a pilar bàsic de la nostra democràcia.

Certament, caldrà revisar el sistema de concessió administrativa que regeix per a les ràdios i les televisions i que deixa als poders públics massa marge de discrecionalitat pel que fa a la concessió de les llicències. En aquest sentit, el nostre Grup aplaudeix la decisió del president de la Generalitat valenciana, Eduardo Zaplana, que ha proposat la renovació automàtica de les llicències de ràdio, sempre que no es detectin irregularitats tècniques o violacions flagrants de les condicions en què es van basar per donar el permís inicial d'emissió.

Honorable conseller, es pot acusar el seu Govern, com s'ha acusat altres governs autonòmics, de cert marge de discrecionalitat pel que fa a la concessió de noves llicències. Nosaltres pensem que ha existit tracte de favor, però no podem provar-ho. El que sí que podem provar i constatar és que, vostès, el que han fet és fer baixar la persiana a la COPE. I li dic més, senyor conseller: ni en els moments més foscos de la nostra història recent, cap govern ni cap governant va actuar com ha actuat el Govern de Convergència i Unió, vulnerant els principis més elementals de llibertat d'informació, i també d'expressió.

I va ser el mateix president de la Generalitat qui va donar la confirmació a les sospites que tots els ciutadans

dans i ciutadanes de Catalunya teníem de les raons que motivaven la retirada de les tres llicències a la COPE. Tots vostès saben que el president de la Generalitat va dir, fa pocs dies, amb referència a l'acusació feta contra el seu Govern per la vulneració de la llibertat d'expressió —el senyor Pujol—, en una demostració clara del seu tarannà polític, que la llibertat d'expressió s'ha d'emprar bé per a la gent i no per explicar mentides. I jo li pregunto, honorable conseller: qui és el president de la Generalitat per pontificar o per dirimir qui diu o qui deixa de dir la veritat o dir mentides? Quin és el poder diví que faculta el president de la Generalitat per retirar una llicència a una emissora de ràdio perquè critica la gestió del Govern que presideix? En quin país vivim, honorable conseller? És aquesta la Catalunya que vostè vol per als seus fills? És aquesta la Catalunya més plural de la qual vostè parlava després de retirar les llicències a la COPE?

Sé, honorable conseller, que vostè parlarà, en la seva rèplica, del concurs i dels criteris, que, segons vostè, són exclusivament tècnics. Dels dinou criteris establerts, deu són de caràcter tècnic, i tenien una puntuació de deu punts cadascun. Els altres nou corresponen, fonamentalment, als continguts i a les programacions, atenent fonamentalment els criteris derivats de la Llei de política lingüística, amb una puntuació de vint punts per cada criteri. És a dir, la puntuació dels criteris polítics primava sobre la puntuació dels criteris tècnics. Per tant, criteris de valoració política, absolutament partidistes i contraris a dret, honorable conseller.

I miri, senyor conseller; li deia: ja sé que vostè sortirà avui, com ho porta fent des de fa dues setmanes, a defensar la imparcialitat i el concurs i els criteris. I m'agradaria, també, que m'expliquéu, en el seu torn de rèplica, què és el que volia dir el director general de Radiodifusió i Televisió del seu Govern, del Govern de Convergència i Unió, el senyor Jordi Alvinà, quan, l'altre dia, manifestava públicament —ho deia públicament— que la ideologia ha influït en la distribució de les freqüències perquè és legítim influir.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Què està passant, honorable conseller, amb la democràcia i amb la llibertat al nostre país? Què vol dir que el seu Govern, el Govern de Convergència i Unió, està preparant un nou decret per crear un cos d'inspectors per vigilar i controlar les ràdios i les televisions a Catalunya? Fins on serà capaç d'arribar el seu Govern per mantenir el control sobre els mitjans de comunicació?

Acabo, senyor president, aprofitant aquesta primera intervenció, per felicitar també el Govern. No es pensi, senyor conseller, que tot són crítiques; no ho pensi. Volem felicitar el seu Govern per haver retirat el projecte de decret amb què vostès volien acabar amb COM Ràdio, en un intent desesperat per reduir el pluralisme mediàtic a casa nostra. Sembla ser que vostès també fan bona aquella dita que només encerten quan rectifiquen.

Per tot això, honorable conseller, nosaltres li demanem, no només en nom del Grup Popular, ni en nom de les trenta famílies que es quedaran sense feina gràcies a

aquesta actuació discrecional del seu Govern, sinó en nom de la llibertat d'expressió i d'informació, que el seu Govern deixi sense efectes aquest decret del 4 de maig, de concessió i no-renovació d'emissores de freqüència modulada a Catalunya.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de telecomunicacions, especialment sobre les freqüències de ràdio

Interpellació al Consell Executiu, pel procediment d'urgència, sobre la política general de telecomunicacions, especialment sobre les freqüències de ràdio. Té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, senyores, senyors diputats, bona tarda. Senyor conseller, ens tornem a trobar quinze dies més tard, quinze dies que han estat molt intensos, i molt intensos, especialment en el món audiovisual. En aquests quinze dies, després de l'última intervenció, hem viscut tres fets importants, molt rellevants, en el panorama audiovisual a Catalunya: el fet de l'adjudicació de les vint-i-una freqüències de ràdio i la renovació de dotze més —de fet, s'havia produït el mateix dia que fèiem la interpellació i coneixíem la notícia—; en segon lloc, s'ha produït, primer, la presentació del projecte de decret per controlar les ràdios locals, conegut popularment com a decret «antiCOM Ràdio», feliçment retirat, i en tercer lloc, s'ha produït, fa quaranta-vuit hores, el coneixement d'un nou decret, que és el decret per tal d'inspeccionar les ràdios locals i crear un cos d'inspectors a les ràdios locals. Tres fets que —em sembla que n'hem de ser conscients— tenen unes vinculacions molt clares.

Ara bé, l'objecte de la sessió d'avui, senyor conseller, és l'adjudicació de les freqüències; l'hem cridat perquè crec que cal que ens justifiqui la decisió de l'Executiu. Jo crec que en un país, potser més..., amb una major tradició democràtica, vostè mateix hauria demanat al Parlament personar-se per explicar-ho; s'hauria avançat. Bé, no ha estat possible, ha estat l'objecte, doncs, de les interpellacions de tres grups, i, bé, ho fem a petició dels grups de l'oposició, ja està bé. Ara, jo crec que en un país amb una trajectòria democràtica més sòlida, vostè hauria demanat venir aquí i explicar-ho al Parlament.

Vagi per endavant, conseller, que nosaltres volem ser molt clars en un punt, i és que nosaltres no posem en dubte, en cap moment, ni la capacitat ni la legitimitat de la Generalitat en el procés d'adjudicació. Hem sentit veus de tot tipus; nosaltres ens mantenim clars davant d'aquest punt.

El que sí que el nostre Grup ha manifestat i sosté és que en aquests moments en què la nostra democràcia por-

8248

ta vint anys, i en què intuïm que cal fer un pas més per consolidar el nostre model democràtic, hi han aspectes que, per la seva importància, haurien de trobar vies diferents per tal de prendre decisions d'aquesta envergadura. Nosaltres hem dit en aquest procés d'adjudicació que caldria prendre altres mitjans de decisió, altres vies de decisió, per acabar amb possibles interpretacions de jocs rars, d'intermediacions fosques, d'intercanvis precaris, que podrien limitar el que suposa l'adjudicació d'aquestes freqüències.

Avui, però, ens ha d'explicar els criteris d'aquesta adjudicació i, prèviament, ens haurà d'explicar per què un grup important, un grup format pels principals diaris de la premsa comarcal en català, no va ser admès en el procés d'adjudicació; no va ser ni contemplada la seva proposta de model radiofònic. Ens ho haurà d'explicar, ens haurà d'explicar els barems i els criteris, i ens haurà d'explicar que, certament, s'ha produït en un marc d'imparcialitat.

Però jo crec, conseller Trias, que hi ha dues preguntes que són les essencials i que molta gent s'ha fet durant aquests dies, de les quals esperem que avui ens doni una resposta clara. La primera és la següent: s'ha produït o no s'ha produït una intermediació del senyor Carles Vilarrubí en el procés d'adjudicació de les freqüències de ràdio? Un mitjà de comunicació ho deia amb contundència: «El senyor Vilarrubí ha tingut un paper decisiu en l'adjudicació d'aquestes freqüències.» No hi ha hagut cap resposta del Consell Executiu. Jo crec que vostè està obligat a donar una resposta.

El nom de Vilarrubí, els diputats que porten molts anys, estic convençut que durant aquests vint anys del Parlament l'han sentit; quan era secretari del Consell de la Corporació, després com a home clau de Lluís Prenafeta, en el món del joc de la Generalitat, i després –ho recordo–, l'home clau, en certa manera, del pacte del Majestic, perquè, com a conseqüència dels acords Aznar-Pujol, Carles Vilarrubí entrava en el Consell d'Administració de Telefónica. De tot això, senyores i senyors diputats, n'hem de ser conscients. Quin és el paper d'intermediació del senyor Vilarrubí? Avui esperem una resposta clara de vostè.

La segona, la segona pregunta que ens ha de respondre és l'afirmació explícita de Jordi Pujol el dia després –i en calent, suposem– de l'adjudicació, quan va dir que la llibertat d'expressió no és per dir mentides. Miri, senyor conseller, la calúmnia i la difamació són un delictes. Si algú creu que diu mentides ha d'anar als tribunals. Digui'm, conseller, qui és un govern per decidir què és mentida i què és veritat? Enlloc no consta que un govern tingui aquestes atribucions. De cop, el president de la Generalitat es converteix en un censor i, a més, en un censor executiu: avui és la COPE, demà pot ser qualsevol altra emissora que no agradi. Aquestes afirmacions canvien la lògica del nostre sistema democràtic, en barrejar la condició de governant amb la de jutge, en introduir una forma de censura que no està prevista ni en la Constitució ni en cap de les nostres lleis. Aquesta és la segona resposta que avui ens ha de donar.

L'afirmació de Jordi Pujol ens porta a la convicció que s'han primat criteris d'afinitat ideològica. Jo, certa-

ment, desconeixia les declaracions del senyor Alvinà que vostè m'ha recordat ara, les desconeixia; m'he quedat molt sorprès que el director general hagués reconegut que, efectivament, havien primat la proximitat ideològica. Jo, francament, no dubto de la seva paraula, eh?, però si això es corrobora és que és molt fort! És objecte d'anul·lació de la decisió, perquè és un acte clar de desviació de poder –un acte clar de desviació de poder– per part de l'Executiu. Avui ens haurien de dir i explicar molt clarament, certament, amb quins criteris van adjudicar i van afavorir alguns grups, i van anar en contra d'uns altres.

El segon fet és el fet de COM Ràdio. Felicement, vostès han tret el Decret; ara bé, li he de dir que no ens treuen la preocupació, no ens treuen el neguit, perquè han ensenyat les cartes que volen jugar, i això ens preocupa molt.

Senyor conseller –se m'acaba el temps–, li voldria demanar, en nom del Grup Socialista, que reconeguim que s'han equivocat, que ho corregeixin, que això seria el millor; que el país no es pot permetre una trencadissa com aquesta. A Catalunya li cal més llibertat, més pluralitat, li cal més llibertat i pluralitat en els mitjans públics i privats. Hem de trencar silencis i favors que podrien podrir les aigües de l'oasi. Nosaltres volem un país de portes obertes, un país que vol ser més lliure i airejat, i per ser-ho ens cal més llibertat i més pluralisme en els mitjans de comunicació. Això, conseller, és el que està en joc.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de telecomunicacions i especialment sobre la concessió de serveis de radiodifusió sonora en ones mètriques amb modulació de freqüència comercial

Vuitè punt de l'ordre del dia: interpel·lació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política general de telecomunicacions, i especialment sobre la concessió de serveis de radiodifusió sonora en ones mètriques amb modulació de freqüència comercial, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, el motiu d'aquesta interpel·lació per part del nostre Grup és parlar de les concessions realitzades pel Govern de la Generalitat de llicències a emissores d'FM comercials, d'opinar sobre el projecte de decret per a la concessió de les freqüències per a les emissores comercials, en el marc d'una reflexió sobre l'ús d'aquest Govern del seu poder polític.

Ja els avanço que en la meua intervenció obviaré referències al marc jurídic i reglamentari regulador d'aquests processos, per centrar-me, hi insisteixo, en el que per a mi ara és més important i esclaridor: denunciar el tarannà del Govern de Jordi Pujol en el seu ús i abús de poder de què gaudeix, del seu intervencionisme, quan no manipulació.

L'ocupació partidista de l'Administració de la Generalitat, les reiterades pràctiques clientelars dutes a terme per la coalició governant i reiteradament denunciades, adquireixen una dimensió de major gravetat i preocupació quan afecten els mitjans de comunicació social. Ara parlem de les ràdios; en un proper punt de l'ordre del dia, a instàncies del senyor Carbonell, parlarem de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió; podríem parlar d'ajuts, d'aval, publicitat, política informativa i un llarg etcètera.

Pel nostre Grup, el Govern de Jordi Pujol pren decisions i manté actituds en relació amb els mitjans de comunicació intervencionistes i clientelars, i un bon exemple d'això han estat les concessions atorgades. Aquestes pràctiques tenen efectes negatius: redueixen i hipotequen, a partir de les necessitats particulars del Govern i de la seva coalició, elements cabdals per a la qualitat democràtica i cultural de la nostra societat.

Les ràdios, com els altres mitjans de comunicació, tenen una funció social fonamental per al real exercici de la llibertat d'informació i d'expressió, de la llibertat de pensament; són instruments indispensables per a l'exercici de la llibertat, per a l'expressió de la pluralitat, per a la formació de valors i per desenvolupar el sentit crític del ciutadà. És per això que són considerades com un servei públic essencial, amb titularitat de l'Estat i amb competències compartides amb la Generalitat, que nosaltres defendem. Nosaltres no estem d'acord a sostreure del Govern català la capacitat de desenvolupament legislatiu i d'execució; una activitat, però, fortament controlada pels poders públics –necessàriament, escriu el legislador, ja que són un servei públic essencial–, i la realitat ens diu que també fortament manipulada pels governants.

En què em baso per fer aquestes afirmacions? En primer lloc, per reiterats escàndols que han acompanyat cada una de les concessions realitzades per la Generalitat. Jo creia, ingènuament, que després de l'experiència Prenafeta, potser enguany seria diferent, però, vaja, santa innocència! He vist que encara que els protagonistes es modifiquin, la lògica segueix essent la mateixa: administrar, gaudir d'aquest poder, que vol dir concedir aquestes llicències a partir dels interessos o dels criteris particulars que un creu.

I així ens trobem que un grup, Ona Catalana, avui mateix té el 20% de les FM comercials d'aquest país, que de cop i volta un altre grup, el grup Godó, passa del 0 al 12%; que a un senyor, com el senyor Justo Molinero, se li adjudica una altra freqüència, segurament perquè la seva aportació al procés de normalització lingüística és que connecta els seus serveis informatius... saben vostès amb qui? Amb Catalunya Ràdio; amb qui seria, si no? I així podríem anar afegint... I tot aquest paquet sempre té una mateixa lògica: allò que m'interessa, allà

on hi ha gent que o és amiga o és propera a Convergència, o ha estat o ha tingut algun càrrec relacionat amb la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Jo, de veritat, crec que aquest sistema, aquests criteris i aquest ús que vostès fan d'un poder tan important i decisiu, no són bons ni són positius per al país.

Per altra part, hi ha un aspecte que també voldria aclarir. La meua intervenció, el motiu d'aquesta interpellació no és parlar de la COPE. Vostès comprendran que per a nosaltres, per la nostra ideologia, per la nostra actitud política, la COPE ens queda molt lluny; però per això no la connecto, canvio el dial. El que mai se m'acudiria, el que mai ens passaria pel cap és justificar la no-renovació de la COPE perquè diuen mentides. I aquí aniria als mateixos arguments que ha donat el senyor Carbonell. Qui decideix qui diu mentides? Qui diu la veritat? Vostès?, Pujol? Qui diu la veritat o qui diu la mentida? Cada u ho sabrà. (*Veus de fons.*) No, això, segurament..., el que he dit jo, aquell, segur. Però és que, clar, és que vostès es creuen que això..., són això, que vostès són la veritat, que vostès són el país, que vostès ho resumeixen tot. Doncs no, malauradament, no. Ho són molt, són molt importants, però, malauradament, vostès no redueixen en si mateixos aquest país. I vostès no poden argumentar això, perquè, per exemple, a Via Digital estan tan còmodes pactant amb altres que, segons vostès mateixos, també han dit mentides. I què passa?, que el que per a Via Digital és bo, no és bo per a les concessions o per a les renovacions? No siguin cíncics –no siguin cíncics. O són coherents, o callin.

Jo, senyor conseller, li vull dir que per nosaltres l'actitud que vostès han tingut amb aquestes concessions de les FM comercials és molt preocupant. Li demanem que reconsideri com a Govern aquesta decisió, que obrin un procés que permeti sortir d'aquest conflicte i, realment, que l'ús que té el Govern de la Generalitat d'administrar aquesta competència sigui amb finalitats més raonables.

Per altra part, ens tornem a trobar un cop més, a partir del projecte de llei presentat per regular les emissores municipals –afortunadament retirat–, però que sí que aquest projecte de llei expressa quines són les intencions d'aquest Govern, i ens trobem amb un govern que expressa en aquest projecte de llei una clara voluntat antimunicipalista. Vostès, que han passat olímpicament de les emissores municipals, però olímpicament durant tots aquests anys, que no han donat cap tipus d'ajut a aquestes emissores, s'atreveixen a fer, a presentar un projecte com aquest: intervencionista, que anul·la la real autonomia organitzativa dels ajuntaments, que la limita; que els proposen i els exigeixen coses que no exigeixen als seus mitjans propis. I, per altra part, amb aquest projecte de decret vostès volen liquidar COM Ràdio, i això és greu; no tan sols perquè la COM Ràdio és una realitat, no tan sols perquè la COM Ràdio surt i expressa la voluntat d'un ens municipal, sinó també perquè la COM Ràdio forma part de la nostra pluralitat i forma part d'un servei que és real, que s'ofereix a les emissores municipals.

Han violentat el sector; amb totes aquestes decisions estan violentant el sector radiofònic. Ho fan tan sols per interessos propis, i per això insisteixo que cal que vos-

8250

tès reconsiderin aquesta actitud. Segurament no val dir que nosaltres ho faríem diferent o ho faríem millor; segurament no ho faríem de manera tan barroera com ho fan vostès, però jo crec que aquí hi ha un element que ens hem de plantejar tots: cal sostreure de la decisió política l'execució d'aquest tipus d'acords, cal saber delegar en altre tipus d'òrgans –hi ha una amplíssima experiència europea en aquest sentit– qui pot fer l'adjudicació de qüestions tan sensibles, des d'un punt de vista empresarial i des d'un punt de vista de llibertats, com són les concessions.

Nosaltres creiem que el món polític està excessivament interessat i condicionat per poder prendre aquestes decisions amb rigor i amb seriositat, i donant confiança a les parts. I és per això que creiem que caldria anar a una modificació de la Llei de creació del Consell de l'Audiovisual a Catalunya, per tal que fos a aquest organisme –evidentment, reformulat en la seva composició– a qui pertoqués estudiar i concedir aquestes freqüències i, a partir d'aquí, poder donar aquesta tranquil·litat que això no es farà a partir de les vivències, dels subjectivismes o de les necessitats pròpies que pugui tindre tal o tal partit, o tal o tal govern.

Estem també molt necessitats que aquest Govern reconsideri no tan sols les decisions en les adjudicacions, sinó el seu tarannà en la relació amb el món municipal. Aquesta hostilitat manifesta amb el món local, aquesta desconfiança del món local, especialment de tot aquell que no forma part del mateix color del seu partit, no pot seguir així. I molt menys pel que afecta a una qüestió tan important com és les emissores municipals, que conformen tot un espai de comunicació local del tot necessari per al país.

Vostès han de tenir una actitud positiva, de col·laboració, no d'hostilitat. I vostès també han d'acceptar que la COM Ràdio existeix, els agradi o no els agradi. I com que existeix també, i forma part també d'aquesta realitat comunicativa del país, vostès l'han d'ajudar i no agradir.

És per això, senyor president, que acabo la meva intervenció i demano al senyor conseller una total reconsideració de la seva política.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per contestar les tres interpellacions, té la paraula l'honorable conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la meua primera intervenció no serà de respostes puntuals, sinó que serà una resposta global a tots vostès. I després em reservaré, per a la segona, les referències més puntuals. Intentaré, a més, fer una resposta al màxim de freda possible i al menys apassionada possible, malgrat que ja s'han dit algunes paraules amb les quals no estic d'acord. No hi han cinismes, no hi han actituds

d'aquest tipus, sinó que hi ha un intent de fer les coses ben fetes i fer-les dintre la legalitat i dintre la correcció.

Crec que, per tal d'avaluar correctament la política de telecomunicacions del Govern de la Generalitat, és gairebé imprescindible efectuar una ràpida pinzellada, a tall de recordatori, sobre el marc competencial de l'Estat i de la Generalitat de Catalunya en aquesta matèria.

La Constitució espanyola, en l'apartat primer de l'article 149, estableix que l'Estat té competència exclusiva sobre les següents matèries: vint-i-unena, correus i telecomunicacions, cables aeris, submarins i radiocomunicació; la vint-i-setena, normes bàsiques de règim de premsa, ràdio i televisió i en general de tots els mitjans de comunicació social, sens perjudici de les facultats que en el seu desplegament i execució corresponguin a les comunitats autònomes. Per la seva part, l'Estatut d'autonomia de Catalunya, a l'apartat 1 del seu article 16, disposa: «En el marc de les normes bàsiques de l'Estat, correspon a la Generalitat el desplegament legislatiu i l'execució del règim de radiodifusió i televisió en els termes i casos establerts en la llei que reguli l'Estatut jurídic de la ràdio i la televisió.» Aquest marc competencial general va tenir la seva concreció l'any 1982 mitjançant dos instruments jurídics diferents.

En primer lloc, la Sentència 26/1982, del 24 de maig, del Tribunal Constitucional, va reconèixer la competència de la Generalitat sobre resolució de les sol·licituds de concessió d'emissores de radiodifusió en freqüència modulada i l'atorgament de concessions d'instal·lació i funcionament d'aquestes, així com la regulació dels procediments d'adjudicació. La mateixa Sentència reconeix que la competència de l'Estat en aquesta matèria s'estén a les normes delimitadores de la utilització de l'espectre radioelèctric reservat a la radiodifusió sonora en aquesta freqüència i a les que regulen les condicions bàsiques o requisits generals per a la prestació del servei, així com l'elaboració dels plans nacionals, la fixació de les condicions tècniques i la inspecció i control d'aquestes.

I en segon lloc, el Reial decret 2625/1982, del 24 de setembre, que aprovà el traspàs de l'Estat a la Generalitat de Catalunya dels següents serveis en matèria de radiodifusió i televisió: registres d'empreses radiodifusores, registre de professionals de ràdio i televisió, les antenes col·lectives i televisió en circuit tancat.

Finalment, la Llei 42/1995, del 22 de desembre, de les telecomunicacions per cable, atribueix a les comunitats autònomes un cert grau de participació, tant en l'establiment de les demarcacions territorials de prestació de servei, com en el concurs per a la concessió d'aquest. També atorga a les comunitats autònomes competències sobre la programació audiovisual distribuïda per cable.

Queda clara, doncs, l'evident limitació de les competències de la Generalitat en matèria de telecomunicacions, sector que, si bé l'any 1978 no tenia una especial rellevància, avui, a les portes del segle XXI, s'està configurant com el sector econòmic més dinàmic i de major transcendència social a tot el món, i que impactarà –i ho està fent ja, ara– d'una manera molt profunda en

la preservació i difusió de les llengües i de les cultures minoritàries.

Per encarar adequadament aquest repte, el Govern de la Generalitat va crear el Comissionat per a la Societat de la Informació, amb la finalitat d'aprofitar al màxim les possibilitats de Catalunya, tant des de les administracions públiques com des del sector privat, en aquest sector, a fi d'aconseguir que el nostre país no perdés la cursa d'aquelles noves tecnologies i, alhora, procurar que la llengua i la cultura catalanes no fossin bandejades de la societat de la informació.

Dit això, penso que és de justícia reconèixer la voluntat decidida i l'esforç que el Govern de la Generalitat ha desplegat des de l'assumpció de les competències sobre ràdio i televisió per tal d'articular, dins el marc de la legislació bàsica estatal, una política pròpia i pensada per a les necessitats específiques de Catalunya, amb la finalitat de bastir un espai comunicatiu català, que no és sinó l'expressió de la normalitat en aquest sector en qualsevol país desenvolupat.

Aquesta acció del Govern, com he dit, ha estat delimitada per un reguitzell de lleis que els successius governs de l'Estat han anat impulsant. El Govern de la UCD va impulsar la Llei 4/1980, del 10 de gener, de l'Estatut de la ràdio i la televisió, norma bàsica que va configurar tot el sector i que les successives lleis estatals han respectat escrupolosament. Aquesta Llei va redefinir la radiodifusió i la televisió com a serveis públics essencials, situació de la qual deriva el règim concessional que avui encara s'aplica a les ràdios i televisions de gestió indirecta, és a dir, aquelles que no són ni de l'Estat ni de les comunitats autònomes, i també va configurar un sistema molt uniforme per a tot l'Estat espanyol.

Aquella Llei la van succeir, ja amb governs del PSOE, la Llei 46/1983, de 18 de desembre, reguladora del tercer canal de televisió; la Llei 31/1987, de 18 de desembre, d'ordenació de les telecomunicacions; la Llei 10/1988, de 3 de maig, de televisió privada; la Llei 11/1991, de 8 d'abril, d'organització i control de les emissores municipals de radiodifusió sonora; la Llei 35/1992, de 22 de desembre, de televisió per satèl·lit; la Llei 25/1994, de 12 de juliol, d'incorporació de l'ordenament jurídic espanyol de la Directiva 89/552 de la Comunitat Econòmica Europea, sobre la coordinació de disposicions legals reglamentàries i administratives dels estats membres relatives a l'exercici d'activitats de radiodifusió televisiva; la Llei 37/1995, de 12 de desembre, de telecomunicacions per satèl·lit, que derogà la Llei 35/1992, abans citada; la Llei 41/1995, de 22 de desembre, de televisió local per ones terrestres, i la Llei 42/1995, de 22 de desembre, de telecomunicacions per cable.

I, finalment, amb l'accés del PP al Govern de l'Estat, s'han impulsat les darreres lleis d'aquest sector, que són la Llei 12/1997, de 24 d'abril, de liberalització de les telecomunicacions; la Llei 17/97, de 3 de maig, per la qual s'incorpora al dret espanyol la Directiva 95/47 de la Comunitat Econòmica, de 24 d'octubre, del Parlament Europeu i del Consell, sobre l'ús de les normes per a la transmissió de senyals de televisió i s'aproven mesures addicionals per a la liberalització del sector; la

Llei 21/1997, de 3 de juliol, reguladora de les emissions i retransmissions de competicions i esdeveniments esportius; la Llei 66/1997, de 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i d'ordre social, que en la seva disposició addicional 44 regula el règim jurídic de la ràdio i televisió digital terrenal, i la Llei 11/1998, de 24 d'abril, general de telecomunicacions. Vull destacar que aquesta Llei ha habilitat el Govern de l'Estat per dictar un text refós de les disposicions sobre televisió i radiodifusió que no han estat derogades per la mateixa Llei, facultat que encara no ha exercit.

Amb aquesta llarga i potser farragosa relació de normativa bàsica de l'Estat he volgut il·lustrar, amb aquesta llarga llista he volgut il·lustrar els senyors i les senyores diputades com ha estat de prolífic el legislador espanyol amb relació al sector de les telecomunicacions en general, i de la radiodifusió i la televisió en particular, així com de l'escàs marge de maniobra que ha quedat al Govern de la Generalitat.

Però abans d'acabar aquest capítol, no puc deixar de fer esment d'una altra llei bàsica que impacta directament en la qüestió objecte de les interpellacions. Em refereixo a la Llei 13/1995, de 18 de maig, de contractes de les administracions públiques. Aquesta Llei defineix la concessió administrativa com un contracte de gestió de serveis públics, del qual es regula a bastament el caràcter, l'objecte i el procediment de l'adjudicació.

Amb la finalitat d'incorporar les lleis que s'havien aprovat entre l'any 1989, en què el Govern dictà el Decret 80/1989, de 4 d'abril, que regulava el servei de radiodifusió en freqüència modulada a Catalunya, i l'any 1998, en què es va convocar el concurs públic per a l'adjudicació de noves emissores de caràcter comercial, recentment resolt, el Govern va aprovar el Decret 269/1998, de 21 d'octubre, en què també s'incorporà les previsions de la Llei 1/1998, de 7 de gener, de política lingüística. Aquest Decret –ho vull remarcar amb satisfacció– fou resultat d'un ampli consens amb els sectors afectats, tant a nivell català com a nivell de l'Estat.

Arribats a aquest punt, voldria explicar a les senyores i als senyors diputats quin ha estat el capteniment del Govern en relació amb les concessions que caducaven durant l'any 1998 i en relació amb el concurs públic que es va convocar el passat mes de novembre.

Durant l'any 1998, va sol·licitar-se la renovació de disset concessions d'emissores de freqüència modulada de caràcter comercial, la majoria de les quals havien estat atorgades per primer cop deu anys abans. La Llei permetia al Govern, de forma discrecional, optar entre la renovació automàtica i la no-renovació. Per totes aquelles sol·licituds, la decisió fou la mateixa: la no-renovació. El Govern va entendre que el panorama legislatiu havia canviat prou i que, més concretament, la Llei de contractes imposava un major rigor en els procediments i en la concreció dels drets i de les obligacions de les parts, especialment d'aquelles que fossin voluntàriament assumides pels adjudicataris a través de les seves ofertes en el corresponent concurs públic.

Com els he dit, per aquests motius, el Govern va considerar que era del tot justificat procedir de la forma

8252

esmentada. A continuació es va redactar el plec de clàusules d'exploració que havia de regir el concurs públic. Aquest plec, que va ser àmpliament difós, no tan sols s'ajusta escrupolosament al marc jurídic vigent, sinó que és extraordinàriament exhaustiu, i conté tots els elements necessaris per avaluar la viabilitat dels projectes que s'hi volguessin presentar. A més a més, incorpora de forma detallada el barem que havia de ser utilitzat en el moment de la valoració de totes les propostes que s'hi presentessin, amb especificació de les puntuacions màximes que s'havien d'atorgar a cadascun dels dinou conceptes objecte d'avaluació. He de remarcar que aquest plec no va ser impugnat per ningú i que, segons disposa la Llei, participar en el concurs comporta l'acceptació expressa de tot el plec.

Al concurs públic s'hi presentaren seixanta-dos licitadors, dels quals nou en quedaran exclosos. Els cinquanta-un licitadors admesos varen formular un total de cinc-centes sol·licituds. És de destacar que alguns mitjans de comunicació dels que més s'han exclamat aquests dies per la pèrdua de les emissores de la COPE havien sol·licitat que aquestes mateixes freqüències els fossin adjudicades; en aquest sentit, ignoro quin hauria estat el seu capteniment en el supòsit que els haguessin estat atribuïdes.

Les sol·licituds han estat objecte d'anàlisi i d'estudi –de fet, les corresponents a sis lots encara ho són– per part dels funcionaris tècnics de la Direcció General de Radiodifusió i Televisió. La mesa de contractació va procedir a valorar els trenta-tres lots a hores d'ara adjudicats.

El Govern, en la seva sessió del passat 4 de maig, va prendre en consideració la proposta d'adjudicació que li havia elevat la mesa de contractació, referent a trenta-tres emissores de les que són objecte de concurs públic. El Govern va acordar aprovar les propostes que li havien estat trameses, sense efectuar-hi cap modificació ni introduir-hi cap esmena ni cap objecció, per la qual cosa la decisió presa obeeix a raons estrictament tècniques.

M'agradaria ara repassar, ni que sigui breument, els criteris de valoració que s'han aplicat al concurs.

El plec de clàusules d'exploració incorpora, com ja he dit, els criteris d'adjudicació, al seu annex 4. Aquests criteris s'agrupen en dos blocs: el bloc A és compost per deu criteris diferents, que poden rebre cadascun d'ells fins a un màxim de deu punts, i el bloc B, compost per nou criteris diferents, que poden rebre cadascun d'ells fins a un màxim de vint punts. En el bloc A figuren, entre altres, els criteris de caràcter més tecnològic; en aquest apartat també es valoren la viabilitat i la solidesa de l'oferta radiofònica de què es tracti. En el bloc B es tenen en compte més específicament, no els aspectes polítics, sinó aquells aspectes que deriven del mandat d'aquest Parlament, continguts en la Llei de política lingüística, així com aquells referents a la proposta general de programació de cada licitador. Vull remarcar que tant al bloc A com al bloc B alguns dels criteris premien la condició d'anterior concessionari, quan aquesta circumstància concorregués en un o altre licitador.

Sincerament, crec que tots i cadascun dels criteris d'adjudicació responen a conceptes objectius, transparents i del tot ajustats a la normativa vigent a Catalunya, alhora que molts d'ells deriven directament de la voluntat d'aquesta cambra, expressada en la Llei de política lingüística, que he citat anteriorment.

També és de destacar que les empreses que no han revalidat la concessió que havien gestionat anteriorment s'han situat en les valoracions dels respectius lots amb una posició molt allunyada de l'empresa guanyadora, tant pel que fa a la puntuació total obtinguda com pel que fa a llur posició relativa en el llistat decreixent de les valoracions de cada lot. Així, al lot 2, corresponent a l'emissora 100 megahertz de Barcelona, mentre l'empresa guanyadora ha obtingut 190 punts, l'anterior concessionària, la Ràdio 13 de Catalunya, societat anònima, COPE, n'ha obtingut 112 i figura en setena posició. Al lot 13, corresponent a l'emissora 89.9 megahertz de Girona, mentre l'empresa guanyadora ha obtingut 178 punts, l'anterior concessionària, Geieg, n'ha obtingut 137 i figura en setena posició. Al lot 20, corresponent a l'emissora 92.7 megahertz de Manresa, mentre l'empresa guanyadora ha obtingut 190 punts, l'anterior concessionària, Ràdio 13 de Catalunya, societat anònima, COPE, n'ha obtingut 101 i figura en vuitena posició. Al lot 32, corresponent a l'emissora 93.5 megahertz de Tarragona, mentre l'empresa guanyadora ha obtingut 168 punts, l'anterior concessionària, Ràdio 13 de Catalunya, societat anònima, COPE, n'ha obtingut 96 i figura en desena posició. I finalment, al lot 34, corresponent a l'emissora 98.0 megahertz de Tortosa, mentre l'empresa guanyadora ha obtingut 173 punts, l'anterior concessionària, Uniprex, societat anònima, n'ha obtingut 142 i figura en setena posició.

Es podrà estar o no d'acord amb el sistema de distribució de competències sobre les adjudicacions de les concessions de ràdio i de televisió vigent a Espanya i a Catalunya; així mateix, es podrà proposar que aquesta competència correspongui a un altre organisme –i recordo que és pràcticament l'única competència que té la Generalitat en l'àmbit de les telecomunicacions–, però, en qualsevol cas, qui ho hagués de fer no podria sinó actuar amb la claredat, l'objectivitat i el respecte a la llei amb què ho han fet la mesa de contractació i el Govern, si no és que es vol implantar un mecanisme de subhasta pura i dura, que, com no s'escapa, jo crec, a ningú, podria comportar uns canvis molt més radicals i potser no sempre convenients a les necessitats informatives de Catalunya.

Finalment, no cal afegir que no em pertoca a mi explicar per què les diferents empreses han presentat les seves sol·licituds de la forma i amb les ofertes amb què ho han fet; haurien de ser elles les que ho expliquessin, no? Totes aquestes empreses, com he dit i repetit durant el meu parlament, coneixien perfectament les bases del concurs. Però sí que voldria, per acabar, donar-los a conèixer quina és la meua valoració de l'oferta radiodifusora que existirà a Catalunya després d'aquest concurs.

Per una banda, les tres grans cadenes espanyoles presents a Catalunya mantenen la seva oferta radiofònica, informativa i d'opinió, tant amb la seva xarxa d'emis-

sores de freqüència modulada com l'ona mitjana. També han quedat reforçades les ofertes de ràdio catalanes ja existents, com Onda Rambla, Flash i Ràdio Estel. I finalment, apareixen tres noves cadenes de ràdio, de la mà dels projectes de Radio Cat 21, Ona Catalana, fins ara circumscrita a les comarques gironines, i Grup Zeta de ràdio.

Per tant, no solament no es bandeja cap mitjà de comunicació radiofònic existent –que no és cert que es bandegi, perquè la COPE continua actuant a Catalunya–, sinó que n'apareixen de nous, amb la qual cosa s'amplia i es diversifica de forma notable la pluralitat de l'oferta informativa en el món de la ràdio a Catalunya.

Per tot això, el Govern de la Generalitat considera fora de lloc les acusacions que se li estan fent en el sentit que la decisió presa sigui un atac a la llibertat d'expressió o a la llibertat de la informació. Això no és cert, en absolut. En tot cas, és evident que tota adjudicació pot tenir els seus punts, les seves discussions, hi poden haver punts i gent que no hi estiguin d'acord, no?, i és evident que les empreses que han perdut les concessions tenen sempre els tribunals de justícia, que determinaran si aquesta decisió és o no és ajustada a dret. Però el que sí que és cert és que nosaltres hem intentat fer un concurs amb la màxima transparència, amb la màxima claredat. I em sap greu que en ocasions es plantejessin plantejaments que..., com si féssim les coses barroerament, com si es volgués trencar la llibertat i la pluralitat, quan se sap –i les persones que diuen això ho saben– que això no és cert –saben que no és cert, no és cert. La COPE continua emetent, i continua emetent a nivell de tot Catalunya. I, evidentment, queda una freqüència per resoldre, que es resoldrà, jo espero, pròximament, quan tinguem tota la situació aclarida, però és evident que nosaltres el que hem d'aconseguir és un sistema d'adjudicació al més transparent possible, no?

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Jo crec que aquest és un procés, com tots els processos, complex. Aquí hi han hagut persones que han dit que es poden buscar uns mecanismes diferents per adjudicar les freqüències. En això vostès sempre es trobaran una actitud positiva per part d'aquest conseller, però els dic una cosa, sincerament: una actitud positiva, però fent complir la normativa, la llei, i aplicant els barems d'una manera estricta i amb justícia.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula, en primer lloc, el diputat senyor Sirera, per un temps de cinc minuts. Hem quedat que, els torns de rèplica, el conseller els contestaria successivament a cada un dels tres diputats que presenten les rèpliques.

Té la paraula el diputat senyor Sirera, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, la veritat és que, com ha

dit el diputat del Grup Socialista, jo també em vaig quedar molt parat quan vaig llegir aquestes declaracions del senyor director general de Radiodifusió i Televisió de Catalunya, el senyor Jordi Alvinyà. Jo li ho dic, i li ho dic clarament: el dia 12 de maig a la premsa, a tota la premsa catalana, el senyor Alvinyà va dir textualment que «la ideologia ha influït en la distribució de les freqüències, perquè és legítim influir». Per tant, honorable conseller, la gravetat d'aquestes afirmacions posa de manifest i demostra clarament quins han estat els criteris que ha emprat el Govern de Convergència i Unió pel que fa a la distribució i no-renovació de les llicències de freqüència modulada a Catalunya.

I quan el president de la Generalitat es permet el luxe de dir que el Govern de la Generalitat va portar a terme un concurs –i vostè avui ho ha reiterat– obert a tothom, que ningú va impugnar, i que si la cadena COPE no va obtenir uns bons resultats és perquè va actuar «amb un punt de prepotència» –deia el senyor president de la Generalitat–, quan s'arriba a fer aquest tipus de manifestacions per justificar l'actuació de la Generalitat de Catalunya, crec sincerament que el seu Govern, honorable conseller, perd tota legitimitat.

Vostè ha dit avui que la concessió i la renovació de llicències es realitza mitjançant concursos en què s'exposen unes bases i uns criteris que han de primar a l'hora de concedir aquestes concessions. Malgrat això, darrere d'aquests criteris generals, purament administratius, el Govern de Convergència i Unió, en l'annex cinquè del plec de clàusules generals, fixa els criteris d'adjudicació, en què es prima, per exemple, la programació en llengua catalana, el mateix contingut cultural. I això, honorable conseller –vostè ho sap–, provoca que criteris que han de ser objectius es converteixin en criteris tan subjectius, que acaben sent purament discrecionals.

I és cert, com ha dit vostè mateix, que la Llei de contractes de les administracions públiques estableix que la discrecionalitat és una de les característiques bàsiques de l'adjudicació de contractes públics mitjançant concurs. Però no és menys cert –i vostè també ho sap– que aquesta discrecionalitat no pot ser absoluta, sinó que, tal com estableix el mateix Tribunal Suprem, aquesta discrecionalitat ha de ser raonable i raonada i ha d'estar subjecta a limitacions i controls per part del nostre ordenament jurídic, aquest ordenament jurídic que vostè tan a bastament ha exposat avui.

El Govern, per tant, ha actuat amb abús de dret, honorable conseller, utilitzant aquest grau de discrecionalitat de què gaudeix de manera arbitrària. Escudant-se en criteris purament administratius, el seu Govern ha emprat criteris polítics per ordenar el mapa radiofònic català, en no renovar tres emissores que a hores d'ara li són crítiques.

Senyor conseller, les administracions públiques, també la Generalitat de Catalunya, no poden deixar de banda un dels principis fonamentals que han d'inspirar la seva actuació, que és la seguretat jurídica; seguretat jurídica que es concreta en el principi de la bona fe, aplicat de manera reiterada per la jurisprudència contenciosa administrativa, i el principi de la confiança legítima dels

8254

ciutadans –confiança legítima, honorable conseller, no prepotència– en el fet que les actuacions de les administracions públiques no variaran ni seran alterades discrecionalment ni arbitràriament, principi que ha quedat consagrat en la modificació de la Llei 30/92, del règim jurídic de les administracions públiques. El Govern de la Generalitat té també l'obligació d'actuar d'acord amb aquests criteris, i, per tant, qualsevol canvi hauria d'haver estat, doncs, suficientment justificat.

Per aquest motiu, honorable conseller, si des de l'any 1924 l'Administració, totes les administracions, també la dictadura franquista, van i han renovat automàticament totes les llicències d'emissores radiofòniques, res feia pensar que el seu Govern, que el Govern de Convergència i Unió deixaria de banda aquests criteris generals, per limitar, sota argücies de caràcter tècnic, el dret a la llibertat d'empresa, el dret a la llibertat d'expressió i el dret a la informació de cent vint mil catalans que viuen i treballen a Catalunya i que, sentint-se catalans, optaven lliurement per sentir una emissora que a vostès no els és còmoda.

Ja li avanço que a la moció subsegüent, honorable conseller, demanarem al Govern que deixi sense efectes l'acord del 4 de maig, per tal que sigui el Consell de l'Audiovisual de Catalunya qui determini les concessions i les renovacions d'emissores radiofòniques, en el mateix sentit impulsat pel president de la Generalitat valenciana, Eduardo Zaplana.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

D'acord amb el que hem convingut, té la paraula, per contestar la rèplica, l'honorable senyor conseller.

El conseller de la Presidència

Jo veig que vostè està molt entusiasmat amb el que ha fet el senyor Zaplana; jo li aconsello que llegeixi un article que va sortir a *Levante*, i es quedarà parat del que opinen del que ha fet el senyor Zaplana. No, jo li ho dic perquè a totes parts..., és a dir, quan s'adjudiquen... Jo li puc donar un munt de resums de premsa amb les opinions sobre cada govern que adjudica freqüències, el que li succeeix i el que li diuen, no?

Escolti'm, el que és evident és que nosaltres hem fet unes adjudicacions, i les hem adjudicat basant-nos en un plantejament que jo crec que és molt important. Es configura el concurs com un procediment o forma d'adjudicació normal dels contractes, ja que en els contractes que tenen per objecte un servei qualificat com a públic cal valorar més les qualitats específiques, objectives, dels licitadors. En el règim anterior de concessió no es determinava amb exactitud quin era el sistema utilitzat per a l'adjudicació del servei ni els criteris utilitzats per a l'adjudicació; el règim anterior distingia entre una autorització provisional i una definitiva de la concessió, diferenciació que no està prevista per la nova Llei de contractes, que únicament regula l'adjudicació definitiva.

El règim anterior contingut en els decrets que regien en aquell moment era excessivament discrecional, ja que no indicava en quins criteris es fonamentava el Govern per atorgar la concessió. Amb el nou sistema derivat de l'adequació a la Llei de contractes, es converteix en una obligació legal que el plec de clàusules reculli aquests criteris, de forma que, un cop establerts, l'Administració els ha de respectar en tot cas, la qual cosa suposa una garantia per als licitadors, els quals poden conèixer, prèviament, quins seran els criteris que presidiran l'adjudicació, reforçant així el principi de seguretat jurídica, garantit a l'article 9.3 de la Constitució, i una autoobligació de l'Administració, que ja no pot adoptar un altre criteri.

I, per últim, cal posar de manifest que, a diferència de la normativa anterior, en la qual l'acord del Govern que adjudicava la concessió es convertia en l'únic document o títol habilitador per prestar servei, amb la nova normativa es preveu la signatura d'un contracte entre l'Administració i l'adjudicatari, en el qual es regulen els drets i obligacions específiques derivats de la concessió.

Per tant, sincerament, crec que el nou sistema d'adjudicació de freqüències garanteix l'aplicació efectiva dels principis d'igualtat, publicitat, concurrència i de la interdicció de l'arbitrarietat garantits per la Constitució i per la Llei de contractes i, per tant, garanteix la igualtat d'accés a les emissores de ràdio, que, hi insisteixo, són un recurs tecnològic escàs i que, a més, garanteix la pluralitat informativa a través d'aquest mitjà de comunicació social.

També li vull dir una cosa: no són certes les declaracions que diuen del senyor Alvinà. Jo no sé què diran els diaris, però el senyor Alvinà el que va dir és que la resolució del concurs era tècnica i que, en tot cas, la manifestació de la política sobre mitjans de comunicació social es podria articular en les bases de la convocatòria del concurs fetes públiques. I aquestes són les declaracions que va fer al seu dia el senyor Alvinà.

Sí que és cert que el president va estar desafortunat en unes declaracions que va fer en el carrer, a l'Hospitallet, a una senyora que l'increpava. I ell mateix ha reconegut que ha sigut una frase desafortunada. I ho repetixo aquí: va ser una frase desafortunada que lamento que es produís, però no té re a veure, absolutament, ni amb les bases ni amb el concurs ni amb res de tot això.

No és cert el plantejament que es vol fer i en què es vol insistir, que es quedaran trenta famílies sense feina. Sincerament, crec que no és cert –no és cert. I, a més, m'he ofert als sindicats, per si es produeix això, de buscar una solució perquè totes aquestes persones estiguin recollocades i no tinguin aquest tipus de problemes. No és cert, jo sincerament crec que no és cert.

I li vull dir una altra cosa. Diu: «Escolti'm, és que el president ha dit que la COPE tenia prepotència.» Jo no sé si d'això se'n pot dir prepotència, però sincerament sí que li puc dir que a mi em sorprèn una presentació tan dolenta sabent les valoracions i els barems que hi havien per valorar aquest concurs, que fessin una presentació tan absolutament dolenta. Jo, sincerament,

crec que, quan un es presenta a un examen, es porta l'assignatura ben apresada, i em sembla que no la portava.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per a torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Carbonell, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor conseller, jo he de dir-li, honestament, que em sento molt defraudat, fins a un cert punt una mica estafat. He vingut aquí, hem vingut aquí a fer un debat polític, i hem sentit una intervenció administrativista que, en certa manera, era com un blindatge, un laberint administratiu per encara afegir, tal vegada, més opacitat en l'adjudicació de freqüències.

M'he quedat francament molt parat. Ha estat, no sé si divuit dels vint minuts, fent una dissertació aranzadiana que, bé, que dista molt de..., que s'entén, però que realment m'ha desconcertat molt i m'ha decebut molt –molt. Jo hauria esperat una resposta més sòlida, més contundent, més clara.

I em sembla que em pertoca, senyor conseller, recordar-li les dues preguntes que jo li havia formulat. Primera pregunta: quin és el paper d'en Carles Vilarrubí? Crec que ens mereixem una resposta. I, en segon lloc, quina és la visió del Consell Executiu sobre les declaracions de Jordi Pujol?, i si les seves declaracions –fetes *a posteriori*, però certament que es trobaven en el seu esperit– han influït en la decisió del Consell Executiu.

Ens ha de respondre, perquè existeix una legítima i lògica ombra de sospita. Jo crec, conseller, que hi ha un camí per solucionar-ho: que revoquin la decisió, que la suspenguin, que la suspenguin abans que el Ple..., perquè, si ens posem d'acord, podria produir-se una majoria que demanés a l'Executiu de suspendre la decisió, o que la suspengui per una possible desviació de poder, l'Audiència. Millor que vostès s'avancin, que diguin «ens hem equivocat» i que arbitrem un mecanisme de sortida.

Mirin, avui, aquest matí hem vist la rapidesa amb què es poden fer les coses si hi ha voluntat política. Doncs, si hi ha voluntat política, al Ple del 25 de juny podem acordar que, en la Comissió de Control de TV3, que cada cop més és una comissió de l'audiovisual –que és el que ha de ser–, doncs, pugui trametre una modificació de la Llei del CAC i, en la modificació de la Llei del CAC, fer dues coses, que haurien de ser els dos canvis estratègics en la modificació del CAC: primer, canviar la dependència del CAC perquè sigui efectivament un òrgan independent de l'Executiu, i en segon lloc, que tingui capacitat reguladora del món audiovisual. Els invitem que, al Ple del 25 de juny, els grups, per la via més ràpida, puguem fer aquesta modificació; és possible si hi ha voluntat política. I que després sigui aquest Consell de l'Audiovisual, independent i amb autoritat reguladora, que pugui atorgar les llicències. Cregui'm, conseller, pensem nosaltres que aquest seria el camí més sensat.

Existeix, creguin-me, una preocupació, i no únicament en l'elit política, també en el carrer; creguin-me. El paquet d'adjudicació de freqüències, el decret anti-COM, el decret de la inspecció –i ara, molt més recentment, hem conegut que fins i tot el president de la Generalitat va donar ordres per interferir el procés de primàries de Pasqual Maragall–, creen un cert clima d'intolerància en aquest país, de regles d'un cert joc brut en les regles democràtiques. I jo crec que això ha de canviar. Cregui'm, conseller, rectifiquin. Catalunya ho necessita. Perquè cregui que Catalunya no és –no ho ha estat mai i espero que no ho esdevingui mai– un país de talibans.

Senyor president, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de la Presidència

Entenc que estigui decebut, entenc que estigui desconcertat, espero que cada dia el decebi una mica més i el desconcerti una mica més, perquè algunes parts del seu estil i algunes de les paraules que vostè utilitza realment no les comparteixo i crec que són d'aquest tipus de paraules que, en política, hauríem d'intentar evitar de totes totes. Per tant, a mi em satisfà, m'emplena d'il·lusió decebre'l i desconcertar-lo.

Vostè diu que la meua intervenció ha estat administrativa. És evident que, si vostè em pregunta com s'ha fet un concurs i com s'ha fallat, li ho expliqui exhaustivament. I, a més, no tan sols li ho explico exhaustivament, sinó que tenen a la seva disposició totes les puntuacions i tot per poder valorar si les coses s'han fet amb la màxima justícia i amb la màxima exactitud.

Una altra cosa és si li agrada o no, el resultat. Però el resultat és el que és i, per tant, evidentment, el resultat no es pot tirar enrere si no és a través d'un procés judicial a través dels tribunals.

Per tant, escolti, jo crec que aquí s'han pres unes decisions, que jo crec que són unes decisions correctes, que s'han fet absolutament dintre la legalitat, que les ha pres la Mesa, que les ha referendat el Govern, i, per tant, són unes decisions que estan, doncs..., i veurem els recursos que presentin, i veurem si estan justificats, si no ho estan... I, per tant, això segueix la seva via administrativa, que vostè diu, correctament ho diu. Perquè, és a dir, no tot es pot fer a base d'interpretacions polítiques, sinó que hi ha unes vies administratives, i, per tant, això és el que fa que s'apliquin uns barems, i uns barems donen uns resultats i dóna una situació o en dóna una altra.

Per tant, escolti, vostè diu que no hem contestat. Home, jo li he contestat exactament quins són els processos que justifiquen la nostra decisió, que jo crec que les coses s'han fet, a més, d'una manera correcta, que els criteris són molt clars, d'adjudicació, i els barems són molt clars. I escolti'm, el senyor Carles Vilarrubí, que vostè hi insisteix tant, doncs, escolti'm, no està ni a la Mesa ni a cap lloc i, per tant, no intervé per res en

8256

aquest concurs. Si el senyor Carles Vilarrubí és soci o no-soci d'una de les emissores, aquest no és el meu problema en absolut.

Vostè, a més, em demana i m'insisteix –i m'hi ha insistint abans– en un conjunt de temes que jo li contestaré encantat. Vostè acaba explicant com si hi hagués tot un conjunt de coses que porta al trencament de les llibertats, i que es creen uns problemes molt estranys i un ambient que vostè considera molt complicat. Que hi hagués el dia de demà un cos d'inspectors per inspeccionar si es compleixen les coses, a mi em semblaria fins i tot lògic; per tant, no veig que això generi una problemàtica tan grossa, que hi hagi un agent que inspeccioni. Que s'intenti fer un decret sobre les freqüències municipals, bé, és un altre aspecte que jo he dit, repetides vegades –i hi he insistit–, que no es farà mai sense l'acord de la Federació i de l'Associació de Municipis, i no m'he cansat de dir-ho. Això no és una cosa que s'hagi enviat ara –s'ha enviat fa temps–, però que surt en el moment actual perquè entenc que interessa, doncs, fer al moment la imatge que a vostè li interessa.

En el tema de la COM, jo els demanaria que no m'hi insisteixin massa. Tinc un gran interès que es legalitzi la COM, però la COM està en una situació –vostès ho saben– a precari, i la Generalitat no hi actua, i no hi actua sabent que és una bomba explosiva. Per tant, jo demano, si us plau, que en aquest tema busquem el màxim consens per donar-hi una solució; però, escoltin, no em facin més difícil del necessari el tema de la COM, perquè crec que, sincerament, ho és.

I, a més, demanaria una cosa. Diu: «Escolti'm, seria important que hi hagués un consell de l'audiovisual de Catalunya que tingués més poder i més tal.» Jo dic: escolti'm, sí, sempre que les persones que en formin part siguin lleials a com ha de funcionar el Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

Perquè vostè sap perfectament que hi ha persones, dintre aquest Consell de l'Audiovisual, que han rebut uns informes i uns papers, i se n'han anat a explicar-los, trencant la confidencialitat que hi ha dintre d'aquest Consell de l'Audiovisual. I vostè sap perfectament qui són aquestes persones. I això jo crec que és molt breu i molt lamentable.

El president

El diputat senyor Carbonell em demana la paraula. Per què me la demana? (*Pausa.*) Mig minut.

El Sr. Carbonell i Abelló

...per contradiccions i moltes coses. La primera, que voldria...

El president

Per al·lusions i contradiccions.

El Sr. Carbonell i Abelló

D'acord, d'acord, senyor president. Primer, conseller, digui'm, si us plau, quines paraules s'haurien d'eradi-

car del meu discurs. Vostè ho ha dit, però no ha dit quines.

I en segon lloc, conseller, si vostè coneix els noms d'aquestes persones que jo desconec, la seva obligació és dir-les avui aquí al Ple.

El president

A continuació, per al torn de rèplica, té la paraula... El senyor conseller em demana la paraula...

El conseller de la Presidència

Pel que fa a la pregunta, li diré dos punts puntuals: el primer és que se sent estafat; el següent és de talibans. I després li contestaré una altra part, i és que li passaré una carta que m'ha passat el president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, el senyor Lluís de Carreras, el qual li podrà informar exactament de quines són les persones que s'han escapat de la llengua.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Guillot, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Miri, el resultat és el que és? No, no, el resultat és el que vostès volen que sigui. Perquè aquí no ens faran creure que estem en un procés tècnic, que hi ha tot un seguit de criteris a partir de conclusions lògiques i matemàtiques d'aquests criteris. No, home, no, això és inversemblant, perquè..., i a més, el que més em preocupa és que estem en un diàleg de sords, i tot diàleg de sords irrita i crispa. Quan es nega l'obvietat, es nega l'elemental, es nega el mínim sentit comú, entrem en aquest tipus de polèmiques.

Li donaré dos arguments. En primer lloc, els precedents que desmenteixen les seves afirmacions. Vostè sap per què es diu Ràdio 13 COPE? Perquè abans hi havia Cadena 13, que va ser una cacicada del 89. I, com que no va sortir, la COPE se'n va fer càrrec. Per això es diu Ràdio 13 COPE. I el que abans anava bé ara no va bé. I per què? Doncs, perquè canvien els interessos, canvien els temps, canvien les necessitats que pugui tenir aquest Govern. Però abans sí, eh? Vostès han fet tot el muntatge de Cadena 13, els va sortir malament; després la COPE, i ara se l'ha carregat la COPE. I aquí no estem discutint dels interessos empresarials, aquí estem discutint quin és el capteniment d'aquest Govern.

En segon lloc, els criteris tècnics. Home, doncs, són criteris tècnics bastants peculiars. L'ús del català a la programació per les llicències està molt considerat i molt ben valorat atenent la llei. Però és que en el Decret es diu que, un cop concedides aquestes llicències, les emissores que ho sol·licitin i que ho justifiquin es podran acollir a períodes de transició en l'aplicació dels percentatges que marca el mateix Decret. Home, vull dir, no fem massa comèdia? Diguéssim, com a mínim, no allarguem la comèdia més enllà de l'important.

Jo, senyor conseller –i em sap greu haver-li-ho de dir a vostè–, crec que cal renovar tot aquest procés, de la

mateixa manera que cal renovar la política. Hi ha un aspecte de la renovació de la política que passa pels ciutadans, i ells diran, quan correspongui, si es duu a terme o no. Però hi ha elements que hauríem de ser capaços, entre tots nosaltres, de trobar, per tal de racionalitzar aquestes qüestions, i especialment perquè són qüestions delicades –hi insisteixo, com deia en la meua intervenció anterior– que afecten la qualitat democràtica i cultural d'aquest país.

Vostè no pot minimitzar el que representa la proposta de delegar aquest seguit de competències en un organisme reformulat, com pot ser el Consell de l'Audiovisual de Catalunya. No ho pot minimitzar, perquè –hi insisteixo– el que fins ara s'ha fet des d'un punt de vista de decisió pura i dura del Govern ha portat la polèmica. Perquè creiem, i crec, que donaria més confiança que això estigués en organismes lliures i independents del món polític, aquest tipus de concessions.

I en segon lloc, perquè vostès no ens negaran que, ens agradi o no ens agradi, tenim la servitud de les necessitats, dels imperatius, de les conjuntures, etcètera, de la ideologia, dels criteris, del nostre subjectivisme, i difícilment podem fer un bon servei amb aquest tipus de processos. I evidentment, hi insisteixo, no fa falta arribar a l'extrem a què estan arribant vostès. Però fins i tot jo em poso també com a presoner a l'hora de poder jutjar amb rigor i imparcialitat aquest tipus de processos.

Però, amb tot, el que més em preocupa de com estan anant les coses és que els veig desbocats, veig aquesta majoria desbocada. Van a totes. Fan el que calgui, caigui qui caigui aquí, és indistint si són tres o quatre. I ho fan..., sí, sí, vint anys de desbocament, però, sobretot, en aquesta última temporada, van absolutament desbocats. Amb les adjudicacions.... Ara, abans ho deia el senyor Carbonell, els deu fer gràcia que el senyor Pujol, a Catalunya Ràdio, digui: «No, vaig enviar uns joves a votar en unes primàries.» Doncs, vinga: embolica que fa fort! O avui, allò del canvi de l'ordre del dia. És a dir, estan perdent, de veritat –i els ho dic sincerament–, estan perdent el més elemental respecte a les formes, a les actituds, a mantenir un cert nivell, diguéssim, de diàleg, d'actitud política constructiva i positiva. I vostès tenen en això major responsabilitat, perquè vostès són qui governen, són qui tenen la majoria.

Senyor conseller, revoqui, reconsideri aquestes decisions, intenti avançar i consensuar amb la resta de grups parlamentaris d'aquesta cambra una redefinició de quines poden ser les funcions del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, per tal de poder avançar amb una lògica més despolititzada, més despartiditzada, no política despolititzada, més despartiditzada, d'aquest tipus de processos. I, sobretot, tranquil·litzi's i torni a la política en nom de la..., com a majoria governant d'aquest país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor diputat, moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de la Presidència

No em sento gens desbocat, li ho dic de debò. És a dir, mentre vostè anava dient que estàvem desbocats..., em sento molt poc desbocat. Sí que jo crec que succeeix una cosa: la gent de Convergència i Unió tenim projectes, tenim les idees clares, tenim uns plantejaments, jo crec, concrets de com ha de funcionar el país i, evidentment, intentem portar-los a la pràctica i, a més, procurem explicar-ho. I això, en ocasions, entenc que incomoda i posa en dificultats. I quan altres no acaben de trobar el to, no acaben de tenir aquests projectes o es troben que els seus projectes trontollen, això els neguiteja, que hi hagi gent que tingui les idees clares i sàpiguen on volen portar les coses, no?

Vostè diu que això és un diàleg de sords. Em sap greu que digui això, perquè jo dos cops he tirat un guant, en el sentit que estic d'acord que cal racionalitzar les coses i val la pena intentar veure si les coses en les adjudicacions o en temes d'aquests poden funcionar diferent. En això, hi estic d'acord. I, per tant, la voluntat d'aquest conseller serà intentar buscar fórmules d'entesa en aquest sentit.

Ara, també li dic igual de clar –li ho dic igual de clar– que les fórmules d'entesa han de néixer d'una voluntat clara d'entendre's, no?, i no de plantejaments absolutament equivocats, que normalment es fan –es fan. I en això és en el que he sigut especialment crític abans, perquè no es pot dir això, de dir i parlar molt bé del CAC i, dintre del CAC, intentar polititzar el CAC. I això és el que ha passat els últims dies. I ha passat intentant donar informació als diaris, a fi i efecte de crear un ambient absolutament il·lògic i que jo crec que perjudica tremendament el CAC.

En ocasions nosaltres no valorem el que tenim, i el CAC és una peça important, i el CAC és una peça que val la pena cuidar i que probablement s'ha de modificar la seva composició o s'han de modificar coses. Hi estic d'acord. Però, escolti'm, el primer és que la gent que formi part del CAC ha d'entendre que té una responsabilitat. I jo crec, sincerament, que aquests dies això no s'ha donat, i, per tant, jo reclamo que aquestes coses s'han de fer des d'una manera de fer les coses diferents.

Per tant, sigui renovar, sigui buscar uns sistemes millors, jo no he intentat minimitzar el CAC, en dir això; al revés: jo intento donar-li una importància especial. El que jo crec que és minimitzar-lo és utilitzar-lo malament, que és el que ha passat aquests últims dies.

Jo crec, sincerament, que hem de fer tots un esforç. Evidentment, aquests mesos seran mesos no fàcils per a aquest tipus de discussions; ja hi estic d'acord, perquè en períodes que hi ha eleccions aquest tipus de coses són difícils de discutir, d'intentar-se entendre. Però jo voldria separar això –i em sembla que en la meua explicació inicial ho he deixat molt clar–: una cosa és que es busquin nous sistemes o noves entitats o nous mecanismes per a l'adjudicació, i una altra cosa és que jo defensaré a tots llocs com s'ha fet aquesta adjudicació –a tots llocs defensaré com s'ha fet aquesta adjudicació–, perquè aquesta adjudicació s'ha fet amb uns criteris que, escolti, que si no s'estava d'acord amb

aquests criteris..., però si hi han hagut vuit mesos per discutir-los, aquests criteris!

A mi ningú m'ha interpellat aquí per aquests criteris, i tothom els coneixia. Mesos i mesos que tothom coneix aquests criteris, i a ningú se li ha ocorregut dir que havíem fet uns criteris mal fets, a ningú se li ha acudit fer això. És més, la majoria de gent o la majoria de premsa que veig que critica aquesta adjudicació en molts casos s'han presentat i han intentat treure-li les freqüències, a la COPE. I ara tothom xiula. Jo dic: no, no, escolti'm, s'ha anat a un concurs amb uns criteris molt clars que ningú ha discutit fins ara, i que s'han fet les adjudicacions corresponents a aquests criteris, i amb uns criteris ajustats. I el que no es pot és a mitja partida canviar les cartes. I això, sincerament, crec que no és el que s'ha de fer.

Una altra cosa és que se'm digui: «Escolti, en el futur, hem de discutir quin tipus d'entitat ha de fer les adjudicacions, com es fa.» Discutirem tot el que vulguin, però el que sí que no estic disposat de cap de les maneres és a dir que aquesta adjudicació no s'ha fet més que correctament, aplicant els criteris, i uns criteris que eren absolutament transparents, molt més transparents, en molts casos, que aquest tipus de renovacions automàtiques que es volen fer, que no és més que disfressar una cosa que en el seu temps es va fer a dit i d'una manera bastant difícil de presentar.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el balanç de l'actuació pressupostària en el període 1995-1999

Passem al novè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre el balanç de l'actuació pressupostària en el període 1995-1999. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat senyor Martí Carnicer. Deu minuts.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, qualsevol etapa de Govern, segur que requereix un balanç; per tant, ens ha semblat interessant, en aquestes darreres sessions del que se suposa serà aquesta legislatura, fer també una anàlisi del que ha estat la situació econòmica i financera de la Generalitat en aquests darrers anys. I per això la base d'aquesta interpellació que avui li presenta el Grup Socialista és determinar quins són els punts forts i els punts febles de l'execució pressupostària que comprèn de l'any 95 fins al 98, intentant, d'aquesta manera, abastar el darrer quadrienni de què tenim dades líquides i, per tant, de què podem parlar amb rigor, si més no amb suficients dades sobre aquest tema. Per tant, senyor conseller, aquesta és la voluntat de la interpellació que en aquest moment estem presentant.

Certament, les limitacions del temps no fan possible que puguem realitzar i efectuar una anàlisi exhaustiva

de totes les dades, i tampoc seria, segurament, la premissió, ni seria, segurament, la forma de fer-ho, el d'una interpellació en el plenari. Per tant, farem l'aproximació a partir d'unes xifres i d'unes dades més o menys generals, més o menys globals, que ens permetin, si més no, doncs, treure les conclusions, els trets essencials del que ha estat aquest període de temps.

Per tant, començaríem, senyor conseller, amb les dades més globals possibles: què és el que ha ingressat la Generalitat i què és el que ha gastat la Generalitat en aquests darrers quatre anys. Referint-nos al que podríem anomenar el pressupost estricte o el pressupost de l'Administració de la Generalitat, hom pot comprovar com s'han ingressat en aquest període 7,8 bilions de pessetes i se n'han gastat 7,5. Exactament –i aquesta és segurament la dada sobre la qual voldríem arrencar aquesta interpellació i el nostre comentari–, exactament, els ingressos han superat les despeses en 270.000 milions de pessetes. Per tant, segurament, la primera pregunta, crec que la primera resposta que hauria de donar el conseller seria dir per què hi ha un escreix en els ingressos sobre les despeses; per què s'han ingressat 270.000 milions de pessetes més, i sobretot, on estan aquests 270.000 milions de pessetes. Què n'ha fet, el Consell Executiu, d'aquests gairebé 300.000 milions de pessetes que hi ha d'escreix entre els ingressos i les despeses? Perquè aquesta és una resposta important.

D'alguna manera, el Consell Executiu respon davant d'aquest Parlament en funció, moltes vegades, de les despeses efectuades, de l'execució pressupostària, de si s'ha gastat més o menys en un capítol, més o menys en un article, però a vegades no parem prou atenció en la diferència que hi ha entre els ingressos i les despeses. Per tant, senyor conseller, el nostre primer interrogant –i repeteixo que és una mica el fil conductor d'aquesta interpellació– és dir: «Escolti, vostès han ingressat en aquests darrers quatre anys més d'un quart de bilió de pessetes més del que han gastat. On ha anat a parar? Què n'han fet? Per a què ha servit aquest quart de bilió de pessetes?»

Segon plantejament. Arrencant d'aquesta mateixa xifra, podríem dir: «Escolti, això és perquè els ingressos de la Generalitat, el sistema de finançament, els recursos, la gestió recaptatòria, el que vostè vulgui, han anat molt bé, i això ha permès que els ingressos siguin molt superiors als previstos i, d'aquesta manera, doncs, miri, ens han sobrat recursos, tenim recursos sobrers i som una mica avars en la despesa i no ens els hem gastat.» La realitat és ben diferent. Si agafem les dades d'aquests quatre anys, comprovarem que les necessitats de finançament del Govern han estat de 220.000 milions de pessetes; és a dir, la suma del dèficit més la variació dels actius financers, les necessitats de finançament, han estat de 220.000 milions de pessetes. En canvi, l'endeutament ha superat el mig bilió.

És a dir, primera conclusió, segurament, seria dir: aquest excés d'ingressos ve motivat, entre altres raons, perquè vostès s'han endeutat el doble del que requirien les necessitats de finançament que derivaven del pressupost. Per què s'han hagut d'endeutar el doble? Per què ha estat necessari incrementar l'endeutament

per damunt del que les xifres pressupostàries demanaven i requerien?

Ho repeteixo, honorable conseller: què ha fet el Govern amb aquests recursos addicionals?, quin és el forat negre que ha engolit aquest quart de bilió de pessetes?, i per què ha estat necessari aquest endeutament?

Perquè, és clar, un podria pensar-se, però: estem en una administració que l'endeutament no és un problema greu; estem en una administració que no està massa endeutada; estem en una administració que, per tant, el fet que ens hàgim endeutat una mica més del compte no és massa greu. Jo crec que l'opinió pública..., però, evidentment, vostè, conseller, sap que aquesta no és la realitat. Catalunya és la comunitat autònoma més endeutada de l'Estat. Durant aquests quatre anys, el conjunt de l'endeutament de Catalunya ha crescut un 80%, quan la resta de comunitats autònomes està al voltant del 40%. Per tant, som els més endeutats i, a més a més, els que hem incrementat l'endeutament en major mesura. Per tant, per què aquest escriu d'endeutament, si no era estrictament necessari?

Bé, en tot cas, esperem que l'honorable conseller pugui donar resposta a aquest tipus d'interrogants, i també a per què en aquest conjunt, de dir: escolti, si ens sobren diners, si han sobrat aquests 270.000 milions de pessetes, per què hem hagut de recórrer al cens emfitèutic? Per què és tan necessari recórrer al *factoring* com una altra alternativa de finançament independent? Per què ens hem hagut d'inventar aquestes noves modalitats d'endeutament, que, diguem, queden més opaques i que estan més camuflades? Per què el volum de factures no comptabilitzades s'ha pràcticament duplicat durant aquests quatre anys? És a dir, les dades no lliuen, les dades no concorden: més ingressos, però, en canvi, continuem endeutant-nos més; més ingressos, però, en canvi, deixem encara cada vegada més factures al calaix sense comptabilitzar.

I, finalment, la darrera reflexió a l'entorn, una mica, del mateix tema, que, ho repeteixo, és el fil conductor d'aquesta interpellació, seria dir: «Escolti, però és que ens hem endeutat més per invertir més» –que aquest és un dels raonaments que en algun altre moment vostès han fet servir. «L'endeutament ha estat necessari per mantenir el nivell d'inversió.» Doncs, miri, això tampoc és veritat! Inversió liquidada en el període 95-98, 825.000 milions de pessetes; inversió liquidada en el període 91-94, 810.000 milions de pessetes. Agafant el concepte ampli d'inversió, els faríem aquest favor agafant no solament la inversió estricta, sinó també les transferències de capital, no solament el capítol 6, sinó també el capítol 7, perquè si ens n'anem només al capítol 6, és que ja no té ni aquest minso increment de l'1%. En els termes estrictes de capítol 6, vostès han baixat la inversió un 10%.

Però agafem-ho en sentit ampli, que, a més a més, em sembla que és com s'ha d'agafar, i segurament no seria correcte limitar-se tan sols a la inversió estricta. En sentit ampli, la seva inversió s'ha incrementat d'un 1%, quan l'endeutament, ho repeteixo, s'ha més que duplicat. Com lliga això? Com pot ser que hagi estat necessari endeutar-se en aquesta mesura, incrementar l'en-

deutament en aquesta mesura, i en canvi, les inversions, que és –no ho oblidem– el destí essencial de l'endeutament...? La Llei de finances de Catalunya diu: «Tot l'endeutament a llarg termini ha d'estar destinat a inversions.» I igualment tenim, hem de tenir en compte que també les transferències de capital que reben de tercers, essencialment de la Unió Europea, són també transferències que hem de destinar a inversions.

Però fem aquesta petita operació, comprovem aquests números. Increment de l'endeutament de la Generalitat en aquest període, la Generalitat en sentit estricte: el conjunt de la Generalitat ha incrementat el seu endeutament en 800.000 milions de pessetes, 900.000 milions de pessetes, pràcticament; la Generalitat en sentit estricte ho ha fet en mig bilió. Agafem mig bilió d'endeutament, d'increment de l'endeutament, de la Generalitat, i agafem els 400.000 milions de pessetes que hem rebut de subvencions de capital; total, 900.000 milions de pessetes. I què han invertit? 825.000. On estan els 60.000 milions que falten? On han anat a parar? Perquè, si la Llei diu que vostès han de destinar tot l'increment de l'endeutament a llarg termini a finançar les inversions i que, evidentment, les subvencions finalistes han d'anar a inversions, sumem: falten 60.000 milions de pessetes. On han anat a parar?

Aquesta anàlisi del període 95-98 comença a tenir massa forats. Ingressen més del que gasten i no sabem on son. Però llavors anem a les inversions i ens falten 60.000 milions de pessetes. On han anat a parar?

En tot cas, senyor conseller, és necessari que vostè ens expliqui el perquè d'aquestes situacions, el perquè d'aquests elements, que, de vegades, jo li reconec que en l'anàlisi de l'any per any, de l'execució any per any, de vegades ens podem perdre algun d'aquests efectes globals, perquè ens diuen: «Allò, no, és que això són diners de l'any passat que han passat a aquest any, pessetes, els romanents, una cosa va per l'altra, i de vegades ens podem perdre.» Per això hem optat, en aquest final de legislatura, de fer una intervenció més global i dir: «Escolti, això no es compensa.» Per tant, si estan compensats, ja estan compensats. Durant quatre anys ha passat això...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Carnicer i Vidal

Acabo ja senyor president, acabo ja senyor president...

El president

Tindrà torn de rèplica.

El Sr. Carnicer i Vidal

En tot cas, atent a la resposta que pugui donar l'honorable conseller per insistir en la rèplica.

El president

Per a la resposta, té la paraula l'honorable senyor conseller d'Economia i Finances, senyor Artur Mas.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Martí Carnicer, bé, com sempre, em temo que no ens entendrem massa, perquè vostè presenta les xifres d'una manera que jo crec que potser a vostè li convé fer-ho d'aquesta manera, però, en tot cas, entenc que no s'ajusta a la realitat, i, per tant, quan s'intenta, diguem-ne, desajustar la realitat, és molt difícil arribar a tenir un diàleg coherent i positiu.

Jo li explicaré les coses tal com nosaltres les veiem, intentant una vegada més, doncs, convèncer-lo, tot i que això s'està demostrant una tasca realment difícil. Miri, hi ha una primera dada incontrovertible, que representa fins a quin punt la millora de l'evolució de les finances de la Generalitat és clara. Estalvi corrent de l'any 95, 30.571 milions de pessetes; estalvi corrent de l'any 96, 67.451 milions de pessetes; estalvi corrent de l'any 97, 62.370 milions de pessetes; estalvi corrent de l'any 98, 114.719 milions de pessetes. Senyor Martí Carnicer, alguna cosa ha millorat des d'aquest punt de vista, sí o no? S'ha doblat l'estalvi entre l'any 96 i l'any 98, sí o no? S'ha multiplicat per quatre vegades l'estalvi corrent des de l'any 95 fins a l'any 98, sí o no? Aquestes són les dades, diguem-ne, del conseller d'Economia, són les dades que estan contrastades per la Intervenció General, que estan enviades a la Sindicatura de Comptes, algunes d'elles ja avalades pels mateixos informes de la Sindicatura de Comptes, etcètera.

Dit d'una altra manera, l'any 98 –perquè vostè vegi fins a quin punt aquesta millora és substancial–, si parlem d'inversions, si considerem les inversions globals de l'any 98 i les xifrem en 226.000 milions de pessetes, d'acord amb la nostra comptabilitat, li diré que han estat finançades en un 52,4% –52,5%, pràcticament– amb estalvi corrent, és a dir, més de la meitat de tota la inversió de la Generalitat l'any 98 es va finançar amb l'estalvi corrent; en un 43,6%, amb ingressos de capital que ens ve de fora i que els destinem, lògicament, a aquestes pròpies inversions, i només –només– en un 3,90% amb recurs al nou endeutament. Per tant, l'any 98, de cada 100 pessetes que va invertir la Generalitat, només 3,90 es van finançar en nou endeutament. Una quantitat, com vostè pot comprovar, absolutament irrisòria.

Bé, l'estalvi hi és, i em sembla que aquest hauria de ser motiu de satisfacció per part de tothom. No de felicitació al Govern, lògicament, perquè nosaltres no podem pas aspirar que vostès ho facin, això de cap manera, no? No, seria una aspiració absolutament utòpica. Ara, de tota manera, sí que hauria de ser –més enllà d'aquesta felicitació utòpica–, jo crec, motiu de satisfacció que els comptes de la Generalitat i sobretot la seva situació de finançament, senyor Martí Carnicer, està millorant, i està millorant, a més a més, d'una forma clara, d'una forma ràpida i d'una forma clara. I a més a més li avanço –perquè d'aquí a no moltes setmanes es coneixeran les dades també de liquidació del primer trimestre de l'any 99– que aquest primer trimestre de l'any 99 –i toco fusta, perquè espero que això no s'espatlli d'aquí a final d'any–, les dades d'aquest primer trimestre són dades, comparativament amb les del 98, bones, molt

bones fins i tot, i, per tant, que seguim clarament en aquesta línia de millora clara.

Jo crec que amb això li contesto una part important del que vostè mateix deia, no? Tingui en compte una altra cosa. En aquests darrers anys, com vostè sap molt bé, a més a més d'anar generant un estalvi corrent cada vegada més important –li he donat les xifres concretes–, a més a més s'ha aconseguit una altra cosa que també és molt important i a la qual estàvem obligats, d'acord, però que també s'ha aconseguit fonamentalment, no?, que és complir amb els acords de dèficit públic que teníem subscrits amb el Govern central. I no només amb els acords sobre dèficit públic, sinó que també hem complert amb els acords d'increment de l'endeutament. Dit d'una altra manera, tot això que vostè critica sobre el nostre increment de l'endeutament, és en tot cas una crítica que l'ha d'emmarcar dins d'uns pactes on a la Generalitat de Catalunya se l'autoritza expressament a tenir aquests nivells d'endeutament.

I, per cert, un incís: vostè, una vegada més, ha tornat a dir –i ho lamento, perquè se li ha fet aquesta rèplica en moltes ocasions, i veig que no serveix res– que Catalunya és la comunitat més endeutada de l'Estat. Fals, fals, fals! Si vostè ho diu en valor absolut, evidentment, té raó, però vostè no pot fer, no pot fer l'anàlisi en valor absolut, i vostè ho sap molt bé, perquè no és el mateix haver de finançar les inversions sense aportacions externes que amb aportacions externes. Dit d'una altra manera, si vostè fa l'anàlisi en xifres absolutes, aleshores vostè, si ho critica, si critica aquest nivell d'endeutament en valor absolut, aleshores el que ens està dient és que la Generalitat de Catalunya no havia d'haver invertit en els nivells en què ho ha fet. Això és el que vostè ens està dient, i jo crec que vostè, en aquesta apreciació, s'equivocaria si realment la fes, que m'imagino que no la fa. Però si presenta així les coses, vostè, aleshores, el que està dient és això: «Vostès s'han equivocat invertint tant.» I aleshores li prego que algun dia em digui en què no hauríem d'haver invertit: en hospitals, en escoles, en universitats, en residències per a gent gran, en carreteres, en obres hidràuliques..., en què no s'havia d'haver invertit a canvi de no endeutar-se.

Vostè sap perfectament que l'anàlisi s'ha de fer en termes relatius, i en termes relatius, senyor Martí Carnicer, vostè també sap que Catalunya no és la comunitat autònoma més endeutada; simplement, està a la mitjana –a la mitjana– de les comunitats autònomes de l'article 151, si, lògicament, l'endeutament aquest es posa en relació amb el PIB, que és, suposo, com es fa sempre una anàlisi sobre l'endeutament. I si no, senyor Martí Carnicer, expliqui'm vostè per què, quan vostès estaven en el Govern de l'Estat, relacionaven sempre l'endeutament amb el PIB. O és que vostès ho han de relacionar amb el PIB i la resta dels mortals ho hem de relacionar amb altres coses? Si vostès ho relacionaven amb el PIB, tots els governs europeus ho relacionen amb el PIB, les condicions de convergència i de compliment dels criteris de Maastricht són sobre el PIB, si tot això –que deu ser alguna cosa– és sobre el PIB, per què vostè, en el cas de Catalunya, en vol fer una excepció? No ho entenc; sincerament, no ho entenc. Suposo que Catalunya no deu ser una espècie de bèstia rara, dintre

d'aquest món europeu, i, per tant, suposo també que l'endeutament de Catalunya s'ha de jutjar exactament igual —exactament igual—, ni millor ni pitjor, ni més ni menys, però exactament igual que jutgen tots els altres endeutaments, com tots els altres països i administracions públiques.

L'última cosa que li volia dir: vostè m'ha demanat una precisió respecte a l'increment de l'endeutament i respecte a la inversió; jo li dono les dades que nosaltres tenim respecte a això i que, per altra part, doncs, són les que són, vull dir, són aquestes. L'endeutament total, durant aquest període que vostè esmentava —parlant de la Generalitat com a tal— ha augmentat de 488.977 milions de pessetes, comptant l'endeutament a llarg termini i l'endeutament a curt termini. Comptant-ne els dos, 488.977 milions de pessetes. La suma de tots els capítols d'inversió, en sentit ampli, capítols 6, 7 i 8 —perquè fins i tot hi ha un dictamen en aquest sentit, que inclou el capítol 8 dintre de les àrees d'inversió—, sumarien 580.991 milions de pessetes, també durant aquest període. Restant aquest capítol 8 —perquè vostè em dirà: «Home, potser això del moviment dels actius financers no s'hauria de tenir en compte»—, restant-lo, la suma són 520.473 milions de pessetes.

Per tant, ho miri com ho miri, ho sumi com ho sumi, les inversions són superiors a l'acumulació d'endeutament, entenent aquesta acumulació d'endeutament entre el llarg termini i el curt termini. I vostè també sap una altra cosa —perquè en aquests temes hi entén força—: sap que, a més a més, el que s'ha de comparar és l'increment d'endeutament a llarg termini, amb l'esforç inversor, perquè les lleis que aprova aquest Parlament de Catalunya diuen això; no l'increment de llarg i curt en l'esforç inversor, sinó l'increment de llarg termini en l'esforç inversor. I, concretament, si vostè comparés això, aleshores la xifra resultant seria 173.585 milions de pessetes d'escreix de les inversions sobre el que ha representat l'increment d'endeutament.

Per tant, ho agafi com ho agafi, nosaltres, d'una forma molt clara, no només hem millorat, jo crec, molt satisfactòriament, el que és l'increment de l'estalvi corrent; no només financem cada vegada més inversió amb aquest propi estalvi corrent, sinó que, a més a més, en tot cas, tot l'endeutament que s'hagi pogut generar s'ha destinat íntegrament, sumant el de llarg termini —que és estrictament el que caldria sumar— i, fins i tot, el de curt, en l'esforç inversor que ha portat a terme el Govern.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller. Per a la rèplica, té la paraula el diputat senyor Carnicer. Cinc minuts.

El Sr. Carnicer i Vidal

Jo ja em temia que passaria alguna cosa semblant, però, en fi..., i que, després, el temps se'ns tira al damunt, i que no podrem acabar d'aclarir els números, però, per tant, jo no sé si podré rebatre tot el que ha dit l'honorable conseller, però, en tot cas, sí que, em sembla, les coses més importants.

Primer, honorable conseller, vostè no respon, em sembla, al que ha estat la pregunta inicial. Vostès han ingressat 270.000 milions de pessetes més dels que han gastat. Què n'han fet? Això no ho respon, és clar, perquè, llavors, és aquí on es desquadren els números. Perquè vostè em diu: «No, és que hem estalviat molt.» Jo estic disposat a reconèixer que el 98 no és el pitjor any d'aquest període. No, no, escolti, les coses allà on són, els números... El 98 no és el pitjor any d'aquest període, això sí que estic disposat a reconèixer-li-ho, però, en qualsevol cas, com vostès, amb els jocs de mans que fan moltes vegades, mirem el període complet.

Vostès, si han tingut un estalvi tan elevat, per què és tan necessari incrementar l'endeutament per damunt del que requerien les despeses? On són els 270.000 milions de pessetes que vostès han ingressat de més? Això ho ha d'explicar! Vostè farà el que consideri convenient, evidentment, però, en tot cas, aquesta és la pregunta que li he fet al començament de la meua intervenció i, una mica, la que ha anat desgranant el conjunt d'elements que formen part d'aquesta intervenció. I vostè, aquesta pregunta, no l'ha contestat.

Miri, de les liquidacions que vostès han presentat, amb diferències d'alguna petita quantitat, 490.000 milions de pessetes d'increment de l'endeutament. Vostè parlava de 488.000 —no crec que estiguem parlant d'aquestes diferències—, més 390.000 milions de pessetes, que han rebut de subvencions de capital, fan 880.000 milions de pessetes, i vostès n'han invertit 825.000. Per tant, ens en falten 60.000 al compte. Miri-s'ho com vulgui. I no he fet cap tipus de manipulació amb les dades: hem agafat les dades que estrictament formen part de les liquidacions que vostès han presentat. Per tant, vostès han ingressat de més, i no diu què n'han fet, i vostès, amb l'endeutament total..., perquè, si agafem només el de llarg termini, la comparació encara seria pitjor, perquè vostè sap que, en disminuir l'endeutament a curt, hem d'incrementar l'endeutament a llarg. Per tant, si agaféssim el de llarg tan sols, la comparació encara seria pitjor.

Senyor conseller, són les dades, són les seves dades, vostè les ha d'explicar en aquest Parlament! Què ha passat?, on són aquests 60.000 milions de pessetes que formen part de la inversió, que falten en la inversió que vostès havien de fer? Perquè, a més a més, han invertit un 1% més que en el quadrienni anterior. Per tant, si ho agafem en termes reals, ens n'aniríem probablement a un 10% per sota del que vostès van invertir fa quatre anys. Inverteixen menys i s'endeuten més. Han d'explicar per què! Això no és de franc! Ho han d'explicar, vostès tenen la responsabilitat d'explicar la gestió dels recursos econòmics davant d'aquesta cambra.

Miri, en el tema de l'endeutament, vostè agafa l'endeutament del PIB —en l'endeutament del PIB, segurament, té raó, però en podríem agafar un altre, una altra comparació, en pessetes per habitant o en pessetes en relació amb el pressupost. I vostè sap que, amb qualsevol d'aquestes dues ràtios, Catalunya és la primera o la segona, depèn de quina ràtio agafi. Per tant, no podem negar quelcom que és una evidència: que som la comunitat més endeutada, segons algun tipus d'element de

8262

comparació, i de les més endeutades, si n'agafem alguna altra.

Per tant, no em faci jocs de mans. Crec que és bo posar els números sobre la taula, perquè només amb la claredat dels números serem capaços de treure'n les conclusions adients i serem capaços de treure les necessitats que hi ha de canvi, perquè vostès han impulsat un model, que és un model que té unes característiques determinades, un model que ha primat la despesa corrent, un model en què se'ls continua inflant per damunt de tot les despeses burocràtiques, que som ja una de les comunitats autònomes més cares del país des del punt de vista de les despeses de funcionament que estem generant. I, bé, aquest és el seu model. En tot cas, siguin conseqüents, diguin que això és el que desitgen, diguin que això és el que volen. No és, en tot cas, el nostre model. Nosaltres aspirem a ser una administració eficient, una administració que administri i que gestioni bé els seus recursos i que prioritzï, i que prioritzï aquelles despeses que són necessàries en relació amb aquelles altres que, de vegades, són més dubtoses i no són tan necessàries.

Això és el que li plantejarem en la nostra Moció, i igualment li plantejarem que sí, que de vegades, com el 98, plantegen alguns números interessants, que, li ho repeteixo, no són el pitjor any, però, en tot cas, també esperem veure els números complementaris. Esperem veure quantes factures hem deixat al calaix, l'any 98. Li recordo que l'any 97 vam deixar 120.000 milions de pessetes al calaix sense comptabilitzar; li recordo..., vull veure, volem veure què ha passat amb l'evolució del *confirming*, què ha passat amb els endeutaments aquests que apareixen en el balanç com a elements immobiliaris... És a dir, hi ha un conjunt d'elements que, si més no provisionalment, en aquest moment, el 98, pot presentar unes xifres que, aparentment, ho repeteixo, no són les pitjors..., fins que no es confirmïn tot un conjunt d'altres elements nosaltres, no podem dir-li que estan més o menys bé. En tot cas, el que li hem plantejat, honorable conseller, és que el conjunt d'aquests quatre anys no ha estat un bon període, no ha estat un bon govern, no ha estat un bon mandat, des del punt de vista de l'estructura econòmica i financera de la Generalitat.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller, per un temps màxim de cinc minuts.

El conseller d'Economia i Finances

Sí, gràcies, senyor president. Senyor Martí Carnicer, bé, vostè insisteix a presentar les coses d'aquesta manera; jo ho entenc, eh?, ho entenc, perquè s'acosten els temps que s'acosten, i vostè ha de donar la sensació que nosaltres no ho fem bé, no? Independentment que vostè, més o menys, implícitament, reconeix que l'evolució és positiva, per les dades que jo li he..., vaja, per la reflexió que li he sentit dir sobre el 98, té molt de valor que l'oposició digui «li reconec que l'any 98 no ha estat dels pitjors», perquè això vol dir que l'any 98 ha estat dels millors. Dit això des de l'oposició vol dir exacta-

ment això; ho dic perquè tothom ho entengui, no? Jo li ho dic, perquè jo també he estat a l'oposició i sé les frases que s'utilitzen. Per tant, jo li agraeixo molt això, que interpreto com una, diguem-ne, vaja, una aportació positiva al que és l'evolució d'aquests comptes de la Generalitat, no?

Ara, dit això, vostè insisteix en un concepte que jo no li puc admetre massa, no? Vostè em diu: «Home, què n'han fet, de tot això, no?» Doncs, miri, evidentment, tot el que nosaltres rebem d'altres administracions, de la Comissió Europea, del mateix Govern central, per invertir, ho destinem a inversió; no podem fer altra cosa, són despeses finalistes, són recursos que ens arriben per invertir. Per tant, això ho hem destinat, tot, a inversió, absolutament tot, no? I després, respecte a l'endeutament, vostè sap molt bé, també, una altra cosa: que els moviments d'endeutament de curt termini, els de curt termini, els que en podríem dir «de tresoreria», no tenen per què estar vinculats a un procés inversor, de cap manera –de cap manera.

Vostès, moltes vegades, fan comparacions amb altres administracions. Doncs bé, deixi'm dir-li una cosa: per què no analitzen també l'esforç que ha fet la Generalitat de Catalunya per millorar els pagaments als seus proveïdors? Per què? Aquesta també és una dada de gestió, no? Seria important mirar-ho, això, perquè potser resulta –ja li avanço que sí, que és aquest, el cas– que nosaltres hem preferit endeutar-nos una mica més a curt termini, potser per sobre del que han fet altres, per poder millorar la nostra gestió de tresoreria, que vol dir els pagaments als nostres proveïdors. I gràcies a això, avui, no nosaltres, sinó gent externa, reconeix que en aquest àmbit concret dels pagaments hi ha hagut una millora substancial per part de la Generalitat de Catalunya. Per tant, és veritat, nosaltres segurament hem utilitzat una mica d'endeutament a curt termini, no per invertir en aquest cas, perquè no tenim per què fer-ho, en l'endeutament a curt termini; l'hem «invertit», per dir-ho així, encara que sigui entre cometes, a millorar els pagaments als proveïdors. Potser altres administracions no han fet el mateix; potser altres administracions han preferit retardar els pagaments als seus proveïdors, i no aparèixer encara, en canvi, en unes posicions d'endeutament a curt termini més fortes.

A mi em sembla, senyor Martí Carnicer, que si vostè agafa el conjunt del període arribarà a una conclusió –arribarà a una conclusió. Nosaltres vàrem passar uns anys especialment difícils; és veritat, tots ho sabem. Van ser anys, a més a més, en els quals vàrem haver de capgirar, com totes les administracions i tots els governs, ràpidament, una tendència, que era la que era, i vostès, senyor Martí Carnicer, d'aquella tendència d'incrementar la despesa per sobre de l'ingrés, en van ser els grans protagonistes, a Espanya, els grans protagonistes.

Vostès havien portat, des del Govern –per tant, jo entenc que és la seva posició, el que vostès han fet–..., l'experiència que es pot contrastar és que vostès havien portat els dèficits públics espanyols fins a xifres absolutament escandaloses sobre el PIB, del 6, del 7, i del 7% i escaig. Aquesta era la seva política. Per tant, ara em sorprèn que vostè em digui: «No, nosaltres, si

governem, ho farem diferent...» No, però si ja sabem com ho fan, vostès, quan governen, ja ho sabem. Si està en els llibres, està en les experiències, només cal contrastar la realitat, no? Amb una diferència: que vostès critiquen el que nosaltres fem aquí, i nosaltres, en canvi, normalment, no hem criticat el que vostès feien allà.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

I no ho criticàvem per una raó que vostès ens haurien de reconèixer també aquí: perquè nosaltres sabem que, amb el producte d'aquests dèficits que vostès van fer durant moltíssims anys, el que es va fer va ser una millora molt substancial dels serveis públics d'aquest país, i de les infraestructures d'aquest país. I allò que se'ls reconeix públicament a vostès i que nosaltres no tenim cap neguit a reconèixer també públicament –cosa que suposo que vostès també ens podrien agrair–, en canvi, ho trobem a faltar nosaltres aquí, on sembla que, per haver fet més o menys el que feien vostès també a nivell espanyol, nosaltres aquí érem pecadors, i vostès allà eren virtuosos.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre política teatral

Passem al desè punt de l'ordre del dia, que és: interpellació al Consell Executiu sobre política teatral, que ha presentat el Grup Mixt. Per substanciar la interpellació, té la paraula l'illustre diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller de Cultura, voldria començar aquesta interpellació sobre política teatral –i ja sap, senyor conseller, que parlaré bàsicament del Teatre Nacional de Catalunya– fent un record d'una persona amant del teatre i creadora de textos que crec que ja té un lloc important en la literatura catalana, que és la Maria Àngels Anglada, escriptora morta el passat 23 d'abril, dia de Sant Jordi, Dia del Llibre.

La Maria Àngels Anglada era una membre activa, i molt activa, del Grup d'Espectadors Independents, seguidors del Teatre Nacional de Catalunya, un col·lectiu de persones format bàsicament al vestíbul, com aquell que diu, del Teatre Nacional, i que per reivindicar el caràcter públic i el manteniment del projecte del Teatre Nacional van assolir la xifra de més de vint-i-dues mil signatures de persones que es van adherir a la seva proposta.

La Maria Àngels Anglada, com deia, es va comprometre en aquesta causa fins al punt d'enviar als diaris cartes i articles, en alguns dels quals deia una cosa com: «Un interrogant més» –llegeixo un escrit– «a l'entorn del Teatre Nacional de Catalunya. Carles Santos porta el seu espectacle al Festival d'Edimburg; la Fura dels

Baus passeja amb èxit el seu *Faust III*; René Jacobs ha portat *Calixto* al festival de Salzburg; *La gavina* també havia estat sol·licitada al Festival d'Edimburg. Tots aquests espectacles formaren part de l'enyorada programació de Josep Maria Flotats al Teatre Nacional de Catalunya, que, per cert, en ser presentada, havia rebut tota mena d'objeccions poc raonades. Els espectadors no hem vist que cap mitjà de comunicació es fes ressò d'aquests fets tan transparents, com vam observar avergonyits el silenci entorn del fundador del Teatre Nacional pel que fa a una valoració de la temporada quan es va acomiadar.» Firmat, Maria Àngels Anglada, a Figueres, 11 de setembre del 98. Fa realment poc temps.

A partir d'aquest preàmbul, doncs, ja, senyor conseller, senyores i senyors diputats que estan encara en aquest hemicicle, voldria fer una valoració de l'actual situació del Teatre Nacional de Catalunya, d'allò que havia estat presentat i compartíem que havia de ser el vaixell insígnia del panorama teatral del país. Per sort –s'ha de dir–, el teatre de Catalunya és un sector dinàmic que viu amb una intervenció tant del sector públic com de la iniciativa privada, dues iniciatives o dos sectors que, teòricament, haurien de ser complementaris, tot i que em sembla, doncs, que no es va per aquest camí. El Teatre Nacional, doncs, es va presentar com un gran projecte insígnia, fet a partir d'una proposta escrita per la persona a qui se li va encomanar, el senyor Josep Maria Flotats, actor en aquells moments a París, que va fer un llibre l'any 89 sobre el projecte que ell va definir; durant diversos anys i amb diversos consellers de Cultura es va fer una gran inversió, i una gran inauguració l'11 de setembre del 97.

Al cap de pocs dies, però, ens vam assabentar de l'acomiadament del senyor Flotats, que va ser vestit amb el nom de «desistiment», un nova terminologia en l'argot polític administratiu, i això va ser explicat en una compareixença del conseller de Cultura, el senyor Pujals, a la Comissió de Cultura el 2 d'octubre d'aquell any 97. Va ser una compareixença, com li vam dir en aquell moment, bastant desagradable, sobretot perquè al senyor Flotats no se li va donar dret a rèplica. Malgrat que es va demanar posteriorment la seva compareixença en la mateixa Comissió del Parlament, l'oposició de Convergència i Unió i el Partit Popular va impedir el dret d'una persona que va ser acusada públicament d'una sèrie de fets a poder-se defensar i explicar quina era la seva posició, més quan era un càrrec, diguem-ne, dintre de l'Administració pública.

Els motius de l'acomiadament, doncs –no cal fer gaire memòria–, van ser bàsicament –i ho va resumir molt bé el president de la Generalitat– un problema de manca de confiança i de mala gestió. No cal dir que el senyor conseller ho va desenvolupar llargament amb moltes dades i amb un format de dades que no es coneixia en cap altre càrrec important de la Generalitat, però és que resulta que en aquest cas es permetien certes llibertats o certes informacions que no es donen en el cas d'altres alts càrrecs de la Generalitat. Bé, en qualsevol cas, resumint, era manca de confiança i mala gestió.

Pel que fa a la manca de confiança, només recordar, com ja es va recordar aquell dia, que l'actitud o l'actuació del director fundador del Teatre Nacional va ser

8264

coherent amb el seu projecte, el llibre que ja he esmentat, editat l'any 89 per Edicions de la Revista de Catalunya, amb un preàmbul del president de la Generalitat, de l'aleshores alcalde de Barcelona i de l'aleshores conseller de Cultura, senyor Max Cahner, i que es pot considerar que s'ha complert bastant amb aquesta línia, com s'havia definit aquells anys. En tot cas, si hi ha algunes coses pendents respecte a l'explicació que es fa en aquell llibre, és per incompliment d'alguna o algunes administracions; en qualsevol cas, no per la gestió del director del Teatre Nacional de Catalunya.

L'altra acusació és la mala gestió, i per valorar això hem hagut d'esperar un cert temps i esperar sobretot a tenir dades oficials, que, evidentment, hem de considerar que són certes i que, de forma resumida –i perquè veig que el temps, doncs, passa de pressa–, només recordar que l'any 97-98 la recaptació del Teatre Nacional de Catalunya va ser de 495 milions, és a dir, 45 milions per mes, mentre que el 98-99, amb la nova direcció i només fins al febrer, va ser 85 milions, és a dir, 17 milions per mes. Això no ho podem considerar d'aquesta manera perquè els períodes comparats no són els mateixos. Si agafem només els sis primers mesos de cadascun d'aquests períodes, el del període 97-98 són 42 milions per mes, i el període 98-99, comparant els mateixos períodes, són 17 milions per mes, una important diferència. A més, aquí no tenim en compte els diners recaptats per *Àngels a Amèrica*, la primera obra que es va estrenar quan encara el teatre estava en obres, que són uns 23 milions al mes, tenint en compte que era una sola sala i no les tres que després van ser del Teatre Nacional.

El senyor conseller va tenir l'amabilitat de fer-me arribar amb unes preguntes escrites tota una sèrie de dades que, evidentment, doncs, ratifiquen aquesta valoració que n'acabo de fer. També hi han unes dades sobre l'assistència de públic, que, més o menys, segueix la mateixa línia que la recaptació econòmica del funcionament del Teatre Nacional. També cal recordar que durant la temporada Flotats, podríem dir, quan el senyor Flotats n'era el director, hi havia la competència del Centre Dramàtic de la Generalitat, és a dir, el Teatre Romea, mentre que en la temporada Reixac, podríem dir, amb els nous gestors, el Romea ha estat traspassat a la iniciativa privada, per tant, no se'l pot considerar com a iniciativa pública, i que, en qualsevol cas, l'assistència de públic al Teatre Nacional s'hauria d'haver augmentat tenint en compte que era de fet la fusió de dues sales i, en canvi, com es pot comprovar, ha baixat d'una manera important.

Si això no és suficient, doncs, només cal tenir en compte altres dades externes, una mica més llunyanes. L'obra *Arte*, que s'havia d'haver estrenat i representat al Teatre Nacional de Catalunya, ha estat estrenada per Josep Maria Flotats i altres actors a Madrid; desgraciadament, ha hagut de ser en castellà, quan l'hauríem pogut gaudir en català a Catalunya. Ha tingut un èxit des del primer dia, i encara es manté dintre dels plens diaris del món teatral de la capital de l'Estat. I després els premis Max, que, com tothom sap, es donen el proper 31 de maig aquí a la vora, a l'Auditori, on en Josep Maria Flotats o la companyia amb la qual està opta al

premi al director musical, a la direcció, a l'adaptació, al millor actor, a la millor escenografia, millor obra teatral, millor muntatge i, per a una persona que ha estat acusada de mala gestió, doncs, resulta que opta al premi de la millor producció. En qualsevol cas, els criteris veig que són diferents.

Finalment, doncs, el Teatre Nacional de Catalunya, estem veient a la premsa com es converteix en una mena de centre de convencions on, a part de presentar *Catalunya Cultura*, que és un tema, doncs, realment interessant i adequat, des de la FIFA 98 fins a Matutano o *La Actualidad Económica* o un concurs de cuina, doncs, diguem-ne, surt més a la premsa el Teatre Nacional per ser la capital del mundial del futbol –«El Teatre Nacional de Catalunya será escenario...», etcètera– que no pas per la qualitat o per la intensitat o per l'èxit del munt de les obres teatrals que s'hi representen, que, de fet, era l'objectiu final de la seva construcció.

Finalment, només demanar-li al senyor conseller quin projecte de futur tenen sobre el Teatre Nacional...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyor Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Em deixa acabar l'última pregunta? Com pensen millorar l'assistència de públic o, en tot cas, com pensen convertir o mantenir l'esperit inicial del Teatre Nacional, és a dir, com a vaixell insígnia del teatre a Catalunya, o si el pensen continuar mantenint en aquesta situació, diguem-ne, de navegació en una espècie de mar de la mediocritat que no acaba de funcionar? En qualsevol cas, més que un gran temple del teatre, potser més aviat serà el mausoleu del teatre a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Molt bé. Pot contestar la interpellació l'honorable conseller de Cultura, senyor Joan Maria Pujals.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Bosch, de fet, vostè preguntava quins són els criteris de captament del Consell Executiu amb relació a la política teatral, i, naturalment, la política teatral és una mica més àmplia que la gestió del senyor Flotats al Teatre Nacional de Catalunya. Per tant, encara que sigui breument, li contestaré la interpellació en els termes en què vostè la va formular, i, naturalment, després parlarem del Teatre Nacional.

En primer lloc, voldria constatar que la situació del teatre a Catalunya és des de fa anys realment molt satisfactòria, i em sembla que tothom coincideix a valorar-la molt positivament. Són destacables molts aspectes; en primer lloc, la qualitat de les programacions i dels espectacles, la consolidació de companyies amb una gran trajectòria i el treball de les companyies independents de creació més recent, les iniciatives desenvolupades en l'àmbit del teatre alternatiu o l'increment del

nombre de representacions i de sales de teatre arreu de Catalunya, entre d'altres.

La diversitat i qualitat d'aquesta oferta ha rebut una bona acceptació per part del públic. En aquest sentit, el nombre d'espectadors assistents a les representacions teatrals s'ha anat incrementant d'una forma continuada en els darrers anys fins a arribar, l'any 1998, a 1.824.000 espectadors a la ciutat de Barcelona i a 391.000 espectadors a la resta de Catalunya, d'acord amb dades facilitades per Adetca i amb les mateixes dades del Departament de Cultura, i que, de tota manera, en allò que fa referència a les d'Adetca, cal considerar que són parcials, perquè no inclouen la totalitat de sales existents. Malgrat tot, em sembla que són dades que tenen eloqüència per elles mateixes.

Una altra prova de la vitalitat del teatre català és el progressiu augment del nombre d'equipaments teatrals. En el darrer any, concretament des del passat mes de juny, han entrat en funcionament cinc nous teatres: el Teatre Zorrilla, a Badalona; el Teatre de l'Escorxador, a Lleida; el Teatre Municipal de Berga; el Teatre La Lira, d'Amposta, i el Teatre de Palafrugell, inaugurat el passat 7 de maig. Precisament per continuar contribuint econòmicament a l'existència d'una xarxa d'equipaments teatrals de qualitat a les comarques i als municipis de Catalunya, el Govern de la Generalitat va acordar, el passat mes de desembre, promoure una inversió de 2.000 milions de pessetes per tal que en el període 99-2002 es pugui continuar aquest Pla d'equipaments teatrals a tot el territori de Catalunya. Aquesta és una acció que nosaltres considerem molt i molt important, més encara un cop acabades les obres del Teatre Nacional de Catalunya. Aquests ajuts es materialitzaran d'acord amb les bases contingudes a l'Ordre de 7 d'abril d'enguany, que substituiran l'anomenat Pla de teatres, l'aplicació del qual ha facilitat, en el temps en què ha estat en vigència, la creació de trenta-un teatres arreu de Catalunya.

El suport del Govern al teatre abasta tot un conjunt d'altres línies d'ajut que globalment i durant l'any 1998 varen implicar una inversió total de 639 milions de pessetes. Els seus objectius principals són la promoció de nous projectes, l'afavoriment de la necessària estabilitat dels professionals del teatre i el foment del consum cultural. Mitjançant les convocatòries vigents es subvencionen, concretament, les infraestructures teatrals; la programació estable de teatre i dansa d'ajuntaments i consells comarcals, a la qual cosa enguany es destinaran 69 milions de pessetes; la producció, l'explotació i la difusió d'espectacles i muntatges; l'estada a l'estranger de creadors culturals amb finalitat formativa; les entitats sense finalitat de lucre, com ara l'Associació d'Actors i Directores Professionals de Catalunya, o les associacions d'espectadors i de professionals que promouen programacions teatrals, i l'organització de festivals i de fires.

En aquest darrer àmbit he de referir-me tant a la Fira de Teatre al Carrer de Tàrraga, que ha esdevingut la concentració de professionals, de programadors i de gestors de teatre més important de l'Estat espanyol, com al Festival Sitges Teatre Internacional, que ja constitueix una referència per a tots els professionals del sector,

sobretot pel que fa als nous llenguatges escènics. Enguany, el Departament de Cultura té previst aportar a cadascuna d'aquestes dues significatives mostres de teatre gairebé 40 milions de pessetes. En el cas de la Fira de Tàrraga, la continuïtat del suport del Govern ha estat expressament recomanada per aquest Parlament mitjançant la Resolució 573/V, aprovada el 7 de maig de 1998.

La riquesa del teatre català respon en bona part al treball de les companyies catalanes independents. L'obra de Comediants, Dagoll Dagom, la Fura dels Baus, Tricicle, els Joglars, la Cubana o, entre d'altres, el grup Sèmola Teatre, que actualment està tenint una projecció exterior més que notable, ha estat internacionalment reconeguda i valorada d'una forma tan positiva com merecuda. D'ara endavant, totes les companyies que ofereixen un teatre de qualitat continuaran comptant amb el decidit recolzament del Govern de la Generalitat.

Altrament, es continuen executant les obres de la nova seu del Teatre Lliure, al Palau d'Agricultura, amb la previsió de començar-hi la temporada 2000-2001. Com és conegut, el Govern contribueix amb un 25% en el cost d'aquestes obres; tenen un cost total de 4.700 milions de pessetes.

Per cenyir-me a la qüestió que li ha ocupat la seva intervenció, em referiré ara al Teatre Nacional de Catalunya.

El Teatre Nacional de Catalunya està aplicant rigorosament les línies d'actuació derivades del contracte programa aprovat pel Consell d'Administració. D'acord amb el seu contingut, s'ha optat per oferir espectacles amb un alt compromís de risc artístic i ètic, prioritzant el factor creatiu i la transmissió de pensament, per damunt de les exigències del mercat. Només d'aquesta manera el Nacional esdevindrà el que crec que tots volem que sigui: un punt de referència per a la cultura contemporània.

La crítica teatral ha valorat i ha acollit molt favorablement el conjunt de la proposta presentada aquesta temporada, i ha destacat muntatges com ara *Galatea*, *Negre sobre blanc*, *El lector por horas*, *El criptograma* i, sobretot, *Els gegants de la muntanya*, que ha estat qualificat com a millor espectacle ofert pel Teatre Nacional de Catalunya des de la seva inauguració.

L'àmplia programació del Teatre Nacional de Catalunya, integrada aquesta temporada per vint-i-un espectacles i establerta amb la finalitat d'oferir fonamentalment les noves dramaturgies, però també la tradició teatral autòctona i universal, la dansa contemporània i un teatre per a públic jove, ha determinat que algun espectacle potser no hagi tingut un èxit de «guixeta» com potser d'altres han pogut obtenir, però aquesta és una conseqüència lògica de l'establiment d'una programació adreçada a sectors de públic cada cop més diversificats. També és veritat que hi ha hagut espectacles de gran èxit de públic que no s'han prorrogat, principalment per un motiu: la voluntat de mantenir els plantejaments continguts en el contracte programa abans esmentat.

8266

El Teatre Nacional de Catalunya, en aquesta etapa, ha fomentat molt especialment la presència de creadors catalans en la programació –autors, directors, coreògrafs, escenògrafs, etcètera– i ha acollit algunes realitzacions de primera magnitud en el context de l'actualitat escènica mundial.

En definitiva, la present temporada del Teatre Nacional de Catalunya, al nostre entendre, s'ha caracteritzat per una clara voluntat d'obertura i de pluralitat i de qualitat. S'està oferint una programació concebuda com un veritable servei públic, amb totes les implicacions i responsabilitats que això comporta, i el seu funcionament, al nostre entendre, està incidint de manera harmònica i positiva en el conjunt del teatre català. En aquest sentit, està aconseguint l'objectiu d'esdevenir un factor multiplicador de l'oferta i de la demanda existents.

Aquest és el parer del Govern i el seu capteniment.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. El senyor Bosch té dret a rèplica; té la paraula.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Bé, el senyor conseller, malgrat que sabia que volia parlar bàsicament del Teatre Nacional, m'ha explicat la seva visió del teatre de Catalunya, amb el qual comparteixo que és una situació bona, positiva –possiblement..., se m'enfadarà si li ho dic, però possiblement malgrat el Govern–, però que és molt àmplia, complexa, i que funciona, bàsicament, per l'esforç de moltíssima gent que s'hi dedica i que hi inverteix els seus diners o les seves capacitats per tirar endavant aquests projectes.

De totes maneres, crec que no podem deixar el teatre de Catalunya en mans de certs elements o de certs promotors privats que tenen una certa voluntat monopolística, com algun que al seu dia va manifestar, després de l'afer Flotats, per exemple –que a vostè no li agrada massa que en parli–, que ja tenia, ja havia aconseguit o ja tenia a les seves mans el Teatre Nacional de Catalunya; el mateix promotor que després va manifestar que «ara anem per la Ciutat del Teatre», o que no fa massa va manifestar públicament el seu enuig amb els centres cívics de l'Ajuntament de Barcelona perquè li feien la competència amb els espectacles infantils. En qualsevol cas, hi ha actituds que crec que precisament des del Govern s'haurien d'impedir i no posar-hi totes les facilitats per aconseguir certs controls monopolístics i econòmicament, diria, no molt clars.

Pel que fa al Teatre Nacional de Catalunya, que és el tema central de la meua interpellació i sobre la qual el conseller n'ha estat informat, li agraeixo que hagi fet aquesta brevíssima referència, però, en qualsevol cas, el seu director general de Promoció Cultural, el senyor Villatoro, en una carta al Grup d'Espectadors Independents, donava més informació, i en la mateixa línia, que la que vostè ara mateix acaba de llegir.

De totes maneres, crec, sincerament, que fer obres de risc, obres innovadores o obres d'una estètica innova-

dora no és estrictament la funció del Teatre Nacional de Catalunya, ni estava previst en el seu programa, ni és la línia per la qual es va invitar o es va contractar el que ha estat el seu director durant tot aquest temps de creació. El Teatre Nacional crec que té una funció molt clara, i hi ha un munt de sales, un munt de teatres de tot Catalunya disposades a acollir qualsevol mena de programació, des de la més convencional a la més experimental; però, en qualsevol cas, no és la funció prioritària que ha de tenir el Teatre Nacional de Catalunya.

Que d'acord que la crítica pot valorar positivament..., però em sembla que no ens ha de tranquil·litzar el fet que la crítica valori positivament les obres representades al Teatre Nacional, si després el públic no hi respon. I les dades em sembla que són prou clares: que el públic, després del canvi de direcció en el Teatre Nacional, no ha respost com segurament vostès esperaven. Ja ho veurem en el futur. Suposo que vostè em dirà que això és un tema a llarg termini, però, en qualsevol cas, de moment, el primer any de funcionament, el balanç no pot ser gens positiu. Possiblement, no l'han encertat amb el nou equip que dirigeix el Teatre Nacional de Catalunya, i potser s'haurien d'espavilar a trobar algú que el sabés portar amb una mica més d'habilitat i amb una mica més de capacitat de convocatòria.

En qualsevol cas, el tema Flotats, ja sé que li és incòmode, que és un tema que no li agrada que se li recordi, però em sembla que va ser un fet lamentable de la política del nostre país i que torna a estar d'actualitat, donada una sèrie notícies, com li he recordat abans: una és l'èxit que té una obra que havia de ser representada al Teatre Nacional –en aquest cas a Madrid, per més inri–, i després, doncs, que els premis aquests Max, resulta que, a més a més que es donaran a Catalunya, a l'Auditori, i que la primera cerimònia es va fer al mateix Teatre Nacional, resulta que van dirigits a la persona a qui vostès en el seu moment van encomanar la creació d'aquest Teatre Nacional, que després s'ha convertit en un teatre molt gran, però no sé si se'l pot qualificar de teatre nacional.

En qualsevol cas, no és un lloc per fer obres d'alt risc, sinó un lloc de consolidació, de pes, de prestigi i d'impuls i de col·laboració amb tot el teatre que es fa a Catalunya, i de prestigi davant de tot el món i del teatre que es fa arreu, que lamentablement, doncs, no és la situació en què ens trobem en aquests moments.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bosch. El senyor Pujals, el conseller Pujals pot fer una contestació a la rèplica del senyor Bosch.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Bosch, en tot cas, per confirmar una vegada més que no comparteixo gens ni mica l'opinió del senyor Bosch. Nosaltres considerem que el balanç és positiu, creiem que la crítica ha acollit molt favora-

blement la programació; que el Teatre Nacional de Catalunya, crec que entre els seus objectius ha de tenir, necessàriament, presentar obres com la que aquesta temporada s'ha presentat, de Mercè Rodoreda. Després, que sigui o no un èxit de públic o que generi ingressos és una altra mena de valoració, i penso que, en tot cas, justifica la continuïtat de la línia de programació que hi hagi nous intents de recuperar i d'oferir als espectadors de Catalunya versions d'alguns dels nostres escriptors clàssics, indiscutibles, i que, per tant, aquesta penso que és inevitablement una de les funcions bàsiques del Teatre Nacional de Catalunya.

Vostè considera que el nou equip no té capacitat; el Govern de Catalunya considera que sí, i sobretot ho considera el Consell d'Administració. I, en tot cas, jo crec que, miri, totes les opinions són respectables, i la seva també, però a qui li correspon prendre la decisió és al Consell d'Administració, i en aquest sentit no hi ha cap esclatxa ni cap mena de dubte que el nou equip té la confiança plena del Consell d'Administració i, en tot cas, li puc assegurar que del conseller de Cultura.

Vostè lliga el balanç als ingressos obtinguts i, en canvi, s'oblida de fer una valoració que és tan, en tot cas, justificable o tan injustificable com la que vostè fa. Els ingressos no tenen res a veure amb el dèficit que es genera. *La gavina*, per exemple, que va tenir èxit de públic, va generar dèficit. *La Calixto*, que va ser una obra programada en la temporada Flotats, va tenir èxit de públic, però va generar un dèficit espectacular; tan espectacular com la qualitat de l'obra presentada –tan espectacular com la qualitat de l'obra presentada.

En tot cas, l'èxit més important de la temporada Flotats, que va ser *El somni de Mozart*, va ser un èxit inesperat pel mateix Josep Maria Flotats, que vam poder veure precisament perquè ell va decidir unilateralment suspendre *Arte*, entén? El seu principal èxit va ser un èxit no previst per ell. Vull dir que hi ha èxits que no figuren en una taula d'ingressos o de..., m'entén? Per exemple, que actors catalans presentin *Els gegants de la muntanya* a París és un èxit que no figura en el balanç dels ingressos, i, per tant, penso que aquest és un èxit també –aquest i molts d'altres– de l'actual equip de direcció del Teatre Nacional de Catalunya i d'una programació que nosaltres considerem coherent amb els objectius que ha de tenir el Teatre Nacional de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el compliment dels plans comarcals de muntanya

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre el compliment dels plans comarcals de muntanya, que en nom del Grup Popular formula el diputat senyor Josep Maria Fabregat. Té la paraula.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorables consellers, tal com presenta el títol de la nostra interpellació, «sobre el compliment de les inversions previstes en els plans comarcals de muntanya»... Aquesta és una interpellació que des del Grup Parlamentari en aquesta legislatura repetim. L'any 1996, concretament a finals d'octubre de l'any 1996, llavors interpellàvem el conseller Artur Mas, conseller de Política Territorial, sobre tota aquesta temàtica, i ho fèiem llavors perquè era l'any en què s'estaven encetant –per dir-ho d'alguna manera– els segons plans comarcals de muntanya, i eren..., alguns dels plans s'havien iniciat el 95, però majoritàriament, la resta, l'any 1996; els plans comarcals de muntanya d'aquestes deu comarques de muntanya que es desenvolupen des de la Llei 2/1983, de 9 de març.

Fa poques setmanes, pocs mesos, teníem, entre d'altres, també, el que era un compliment d'una resolució, que també hi faré referència, del mateix Pla estratègic del Pirineu; també fa referència a aquests plans comarcals de muntanya.

Nosaltres vam presentar l'any 1996, fruit d'aquella interpellació, una moció, i el primer punt d'aquella Moció, que voldria recordar, deia el següent: «garantir les quantitats de despesa total programada per als diferents plans, tot optimitzant els recursos per a potenciar els diferents sectors productius a les comarques de muntanya».

Ara ja, a mitjans de 1999, aquest any s'acabaran alguns dels plans que es van iniciar l'any 1995, i l'any que ve, a finals de l'any 2000, s'acabarà la resta i es podran iniciar, si ho creu així el govern de torn, nous plans comarcals de muntanya; plans comarcals que no solament afecten el que és el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, sinó que ja la quasi totalitat dels departaments de la Generalitat es veuen afectats, i plans que, d'alguna manera, es gestionen finalment a través dels mateixos consells comarcals d'aquestes comarques.

I no solament el Grup Parlamentari Popular ha fet interpellacions, no solament hi ha fet referències en diferents comissions, i més concretament a la mateixa Comissió de Política Territorial d'aquest Parlament, sinó que diferents grups i en diferents debats també s'ha fet referència al que és el compliment del que són els plans comarcals, amb el total de la inversió, que és en referència al que nosaltres parlàvem l'any 96 i que tornem a parlar avui.

Els primers plans comarcals de muntanya van tenir una despesa inicial programada de 67.000 milions de pessetes i una despesa final d'aproximadament 98, 99.000 milions de pessetes. És a dir, un increment –nosaltres ja hi fèiem referència, llavors, l'any 1996–, malgrat mancances puntuals en alguna d'aquelles obres programades que nosaltres ja reclamàvem i que continuem reclamant –algunes d'aquelles que estaven previstes en els primers plans i que encara no s'han executat–, però, malgrat tot allò, hi havia un increment del 45% entre la despesa inicial programada i la despesa final.

8268

Estem parlant de deu comarques, de deu comarques que, en definitiva, el que aporten són 182.000 habitants. És a dir, una densitat de divuit a dinou habitants per quilòmetre quadrat, i encara no arriba al 3% de la població total de Catalunya.

Què és el que està passant amb aquests segons plans comarcals?, o, almenys, les dades que tenim i de què disposem en aquests segons plans comarcals, fent referència al que ha de ser un compliment d'una resolució aprovada per unanimitat en aquest Parlament el novembre de l'any 1996. Les dades aproximades diuen que, l'any 1995, entre la despesa inicial programada i la despesa final, hi va haver una variació a la baixa –aproximada– d'un 4%. L'any 1996, cau a un 20% per davall entre el que era la despesa inicial i el que és la despesa final. L'any 1997 –sens dubte, el pitjor any quant als compliments que s'havien d'efectuar–, cau en un 40% per davall, entre la despesa inicial i la despesa final. I, quant a l'any 1998 –sabem que encara no hi ha les dades publicades per part de la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques–, li demanem al conseller quines són les referències que té de l'any 1998, també, sobre la despesa inicial i sobre la despesa final programada.

Perquè tot apunta, conseller, que, de la manera com anem, no arribarem a complir aquella resolució, i, a més, estem parlant de xifres prou importants, que van al voltant dels 100.000 milions de pessetes, en números rodons, que és el que s'hauria d'invertir en les diferents comarques de muntanya durant tot aquest quinquenni. El conseller Artur Mas, quan era conseller de Política Territorial, ens deia en aquella interpellació: «Escoltin, vostès no es desesperin perquè, en tot cas, hem de mirar i hem d'avaluar el que passa al final del quinquenni.» Però, és clar, llavors estàvem parlant, l'any 1996..., encara no teníem –ni en disposàvem– les dades del mateix any, però ara ja podem avaluar almenys tres anys, i l'any 98, pels indicis que nosaltres tenim, tampoc és que, si s'ha complert la inversió, s'hagi sobrepassat el que és la despesa inicial per a l'any 1998. I l'any 1999, en els pressupostos aprovats, el que s'ha aprovat i el que, més o menys –les dotacions–, hi ha en els mateixos pressupostos, de les diferents conselleries, apunten al que estava previst en aquests plans. És a dir que costarà moltíssim, si no es fa un esforç en el mateix any 1999, i també en el proper exercici de l'any 2000, de poder complir aquests plans en aquest territori; importantíssim per fixar la població del territori, importantíssim per al seu desenvolupament, sobretot, el que és la zona del Pirineu, i importantíssim, també, a la vegada, per a l'equilibri territorial que tots desitgem de Catalunya.

Aspectes..., i ens agradaria que ens poguéssim fer referència d'altres aspectes concrets, també baixant molt més al terreny, ja, dels diferents plans, no? Primer, el que són accions en millora d'infraestructures, com anem en aquests aspectes. Després, el que era potenciar els nuclis d'habitants existents. Hem de pensar que encara hi ha nuclis, petites poblacions, nuclis, però, que encara manquen xarxes de clavegueram en alguns; que hi ha problemes amb línies d'alta tensió en tot el que afecta

això, a la vegada, en les problemàtiques d'incendis forestals; que hi ha manca de pavimentacions en carrers; que hi ha manca, en alguns nuclis, d'enllumenat públic, i que hi ha problemes de telefonia. I estem a punt d'entrar en el segle XXI, a l'any 2000, i encara hi ha nuclis de Catalunya en què tenim aquestes problemàtiques. I, sens dubte, sí que són nuclis on hi ha molt poca població, però, amb un esforç davant dels pressupostos que té la Generalitat de Catalunya, creiem nosaltres, i amb el compliment dels mateixos plans comarcals de muntanya, que es podria solucionar tota aquesta problemàtica que avui dia té.

Hi havia un tercer aspecte, també, en el que era la diversificació de sectors productius. És a dir, en primer lloc, el sector agrari i ramader, el que és l'explotació del bosc..., i tant de bo, també, que hi ajudi el que ha de ser ara, en aquest moment, la llei que està en el Consell Consultiu, i esperem i desitgem, almenys des del Grup Parlamentari Popular, que a finals de juny puguem aprovar el que és l'agència de boscos privada de Catalunya i tot el que pot potenciar, d'alguna manera, la silvicultura, l'explotació del bosc, l'ampliació d'aquella base industrial i dels polígons industrials, concretament els que hi té part la Generalitat i els que es promocionen des de l'Incasol, entre altres, en aquelles capitals de comarca de les comarques afectades, i el foment del turisme rural, el que ja anomenem, normalment, l'agroturisme.

Li dic tot això, conseller, perquè abans li feia referència del que és el pla estratègic de les comarques de muntanya del gener del 1998, i, quan un ho analitza, veu, en uns mapes preciosos que vostès han fet, doncs, que hi ha parts del Solsonès que encara no tenen xarxa d'abastament d'aigua, o que hi ha parts del mateix Solsonès o del Berguedà, o fins i tot de la Garrotxa, que estan sense xarxa de sanejament, o que hi ha també, dins del mateix Solsonès i a la comarca del Berguedà, una xarxa inexistent pel que fa referència a temes d'enllumenat públic, o que, en temes de xarxa elèctrica, hi ha parts importants del Berguedà, de la mateixa Cerdanya, del Pallars Sobirà, amb insuficiències, xarxa elèctrica en què, evidentment, vostès no poden actuar directament, però sí amb convenis, evidentment, perquè es millorin aquestes xarxes elèctriques, i suposem que, pels convenis que s'han signat, entre altres, amb el mateix Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, aquestes inversions multimilionàries que se'ns han anunciat per als propers anys, de 25.000 milions de pessetes, que, d'alguna manera, solucionaran aquestes problemàtiques.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Senyor conseller, ens agradaria que ens poguéssim, en el seu torn, explicar com va el desenvolupament d'aquests plans, més concretament l'any 98, i quines són les previsions per a l'acompliment d'aquella resolució aprovada en el Parlament l'any 1996 i votada per unanimitat per totes les diputades i tots els diputats d'aquesta cambra.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial, senyor Pere Macias, per al temps de resposta, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, és obvi, a jutjar per la gran quantitat d'interpellacions i preguntes formulades, que els plans comarcals i la política de muntanya, en general, són un tema que preocupa i desperta interès entre els diferents grups parlamentaris. Aquest interès, segurament, va darrere del que té el Govern de la Generalitat, com s'ha demostrat de manera clara al llarg dels darrers anys.

No vull tornar a insistir –de fet, ho ha fet el senyor interpellant– en el bon nivell de compliment dels primers plans comarcals de muntanya que es van desenvolupar en el període 90-95. Davant d'unes xifres –64.000 milions– d'actuacions programades, s'ha passat a 98.000 milions, no? Jo crec que es podrien destacar moltes de les obres que s'han fet al llarg d'aquests anys, obres com són obres viàries de tot ordre –des de grans obres viàries fins a obres viàries d'accés–; per exemple, també, des del punt de vista d'atenció hospitalària, amb la completació de la xarxa hospitalària a totes les àrees definides per l'Institut Català de la Salut; des del punt de vista educatiu, amb la implantació d'IES a totes les capçaleres de comarques, i des d'altres punts de vista, a què també ha fet referència el senyor interpellant, doncs, la política de sòl industrial que ha tingut lloc a tantes i a tantes localitats. Jo no crec que valgui la pena ara aquí donar un detall exhaustiu de les actuacions, però sí que crec que això és un bon balanç que podríem presentar.

Em demana el senyor interpellant quin és el nostre capteniment amb relació al compliment dels plans de muntanya actuals, no? Com es pot imaginar, en primer lloc, jo li vull manifestar que la nostra intenció de govern és de continuar aplicant aquests instruments que tenen plena vigència, i per això es va fer la segona generació, i aquesta segona generació de plans, que va ser aprovada els anys 95 i 96, s'està aplicant amb normalitat. Vostè ha fet referència –i crec que està d'acord amb mi– que cap senyor diputat ni senyora diputada, doncs, no obliden que aquests anys han estat anys en els quals totes les administracions públiques s'han vist sotmeses a ajustaments pressupostaris importants i que això va fer que el conjunt de les inversions públiques, tant del Govern de la Generalitat com del Govern de l'Estat, doncs, fos menor durant aquests anys. Això va provocar una necessitat òbvia –com que hi ha menys capacitat d'inversió–, que és prioritzar més, afinar.

De totes maneres, jo crec que en aquests moments ja es pot dir que estem plenament en condicions d'afirmar que, gràcies a l'esforç fet l'any 98, i especialment l'any 99, aquests segons plans comarcals acabaran amb més inversió que la programada a totes les comarques.

Voldria dir-li que, d'alguna manera, el que sí que passarà és el que ja va passar en la primera generació, que és que, tot i haver-hi major inversió, algunes de les in-

versions previstes no s'executen, però se n'executen altres. I això no pot ser d'altra manera, donat el gran dinamisme d'aquestes comarques.

Deixin-me fer-los alguna referència, no? Deixin-me dir-los que, amb relació al que passa amb aquestes comarques de muntanya, nosaltres –i vostè també ha fet referència al pla estratègic– voldríem esmentar una cosa important. Miri, les comarques de muntanya, avui dia, ja no són el que eren l'any 90, no? I, per exemple, si estudiem la situació demogràfica d'aquestes comarques, veurem com s'ha produït una estabilització de la població. Des de fa algunes dècades, el nombre d'habitants del conjunt de les comarques de muntanya va anar disminuint de cens, i ara, d'alguna manera, quan algú diu: «Escolti'm, és que al Pirineu el despoblament...», etcètera, això ja no es pot constatar, no?, perquè, amb les dades del padró del 96 a la mà, es comprova que aquesta dinàmica s'ha estroncat i que el Pirineu ha entrat en una modesta però significativa etapa de creixement que fa que, l'any 96, tingui 1.551 pobladors en el seu conjunt més que el 91, i això no passava abans.

Aquesta tendència, si l'analitzem més finament, ens diu que una part important del territori muntanyenc creix, és a dir, en creixen sis, de les deu comarques, i, de fet, entre les que disminueixen, l'Alt Urgell només ho fa de quatre habitants. En alguns casos..., el Pallars Sobirà, doncs, creix de manera ja important, i les que encara continuen perdent són les de menys muntanya, com poden ser el Berguedà i el Ripollès, que, de totes maneres, estan en fase de recuperació econòmica i ja perden menys població.

L'any 98, per les dades més recents que en tenim, es confirma aquesta tendència que li he dit, eh? És a dir, des d'aquests dos anys, ja tenim 422 habitants més, o sigui que, des de l'any 91, ja podem dir que hi ha hagut 2.000 habitants més a les comarques de muntanya. Jo crec que aquesta és una mostra significativa que quelcom ha canviat a les comarques de muntanya els darrers anys. Jo crec que aquest període de recent decreixement ha coincidit amb l'aplicació dels plans comarcals de muntanya, i això, evidentment, ens fa pensar que aquestes polítiques específiques de millor dotació d'infraestructures de serveis, de construcció d'equipaments, de foment d'activitats productives, de salvaguarda del medi natural, han donat els seus fruits a mitjà termini i que el conseqüent augment de la qualitat de vida dels habitants de muntanya ha redundat en la limitació de les emigracions i, a més a més, ha propiciat les immigracions, que en alguna comarca són, francament –francament– espectaculars.

Des d'un altre punt de vista, podríem anar també als indicadors de renda, que també ens confirmen aquesta tendència. Si anem a dades facilitades per l'Institut d'Estadística de Catalunya sobre, per exemple, renda bruta familiar disponible, ens diu que les comarques de muntanya ocupen quatre dels deu primers llocs en el rànquing de nivell de renda corresponent a comarques. És a dir, d'entre les deu primeres comarques de Catalunya, n'hi ha quatre que són de muntanya: la Cerdanya, la Vall d'Aran, el Pallars Sobirà i el Pallars Jussà. I totes se situen per sobre del nivell cent. Bé, jo

8270

crec que aquesta és una dada que, també des del punt de vista de la riquesa, les anàlisis que fèiem sempre, les hem de canviar.

Un altre dels objectius que tenia la llei d'alta muntanya ens deia que les comarques d'alta muntanya s'havien de dotar «d'una infraestructura administrativa que garanteixi l'assistència tècnica dels municipis muntanyencs que en necessiten». Bé, jo crec que els consells comarcals són aquestes estructures, i hem de reconèixer el paper clau que desenvolupen en la consecució d'aquell objectiu.

Hi ha moltes altres accions en què podríem allargar-nos, però jo en vull esmentar algunes que són realment pioneres. Accions com ara l'organització del transport a la demanda; és a dir que en moltes comarques, per exemple, l'Alt Urgell, per petit que sigui un nucli, doncs, hi hagi la possibilitat que, en transport públic, amb aquest servei de transport a la demanda, puguin ser atesos els veïns. Condicionament de la xarxa veïnal i rural de camins, per exemple; o la promoció de denominacions comarcals de molts productes, etcètera. Són exemples de les àrees que han anat assumint aquests ens locals.

Bé, jo crec que, en definitiva, podem dir que aquest conjunt d'actuacions han contribuït a superar els principals dèficits d'aquests territoris, a millorar la qualitat de vida de la seva població, a potenciar l'economia i a igualar les condicions de vida i les oportunitats respecte a la resta d'habitants de Catalunya. Nosaltres creiem que totes aquestes reflexions i moltes altres que en podríem fer ens fan pensar que podem i que hem de seguir treballant en aquesta mateixa direcció.

Per això jo vull donar-li tota la confiança que el Govern de la Generalitat no abandonarà aquesta línia de treball, que ens està donant bons resultats i que creiem que, en el futur encara, encara, encara ha de donar-ne de mil·lors.

Vostè també ho ha esmentat, però crec que una mostra que el Govern de la Generalitat fa una política activa i que no la fa, diguem-ne, allò, simplement, anar fent ja el que ja fèiem perquè donava resultat, és que ara hem volgut canviar, i la nova generació de plans comarcals, que serà la que ja s'anirà definint a partir de l'any que ve, no l'hem volgut fer a partir de les mateixes premisses, sinó a partir de l'elaboració del Pla estratègic de les comarques de muntanya, que jo crec que és un pla que ens posa unes bases més sòlides perquè la política de muntanya pugui fer-se des d'una òptica molt més innovadora.

Nosaltres creiem, finalment, que una línia bàsica d'aquest Pla estratègic és que, el Pirineu, hem de mirar d'integrar-lo plenament en els principals circuits de desenvolupament del país, i, per tant, aquesta política, diguem-ne, que el Pirineu no sigui una cosa diferent, aïllada, sinó que formi part, en tots els sentits, de l'expressió, diguem-ne, «equilibri territorial del mateix país», crec que és la millor prova que les estratègies que el Govern ha emprès de cara a la política de muntanya estan donant ja...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, de les seves paraules es desprèn, crec, el següent. En primer lloc, que vostè confirma, en nom del Govern de la Generalitat, que la inversió programada en el quinquenni 96-2000, per dir-ho d'alguna manera, encara que alguns plans són 95-99, de 96.000 milions de pessetes, aquesta inversió inicial programada es complirà. Vostè ha dit: «Segurament, la sobrepassarem.» Bé, en tot cas, es complirà, pel que diu.

Modestament, conseller, l'esforç que vostès faran l'any 1999 sobrepassarà el que marquen els mateixos pressupostos de la Generalitat, perquè l'any 98 ens apunta que, més o menys, vostès van fer el que marcaven els pressupostos, però amb una baixa, l'any 97, d'un 40% sobre l'inicial; el 96, amb una baixa del 20%, i l'any 95, per a aquells plans que van començar, amb una baixa del 4%. Escolti'm, l'esforç ha de ser molt i molt important, i amb aquest nosaltres restem expectants. En primer lloc, respecte al que serà l'informe, que segurament, dins les properes setmanes o els propers mesos, ens donaran, sobre el compliment de l'any 1998, i, a la vegada, seguirem exhaustivament el que són els mateixos pressupostos de l'any 1999 pel que fa a les inversions concretes de les deu comarques d'alta muntanya.

Aquest era un primer aspecte que vostè ha comentat. Feia una referència al que era la població; ens deia: bé, de l'any 1991 a l'any 1998, ha augmentat, doncs, en dues mil persones, més o menys. Home, és bo que no baixi, però, en tot cas, ha augmentat un 1% –un 1%. Sí que portàvem uns anys importants, sobretot pel que ha sigut la transformació del sector agrari i ramader, i ara, d'alguna manera, ha congelat el que és una pèrdua de població, encara que hi ha hagut un increment, que sí que li reconeixem, de l'1%, la qual cosa pot ser, entre altres aspectes, pel mateix turisme en zones de muntanya, tant a l'hivern com al mateix estiu.

Feia referència a algunes d'aquelles inversions previstes que no s'executaran, no? Nosaltres li reclamem, conseller, que, especialment pel que fa a aquelles inversions que, en més d'una ocasió, veiem a les diferents comissions –principalment, d'Agricultura o de Política Territorial–, previstes en els primers plans comarcals, d'asfaltat de camins, d'enllumenat públic, etcètera, que encara avui no s'hagin executat –i algunes estan en mans, quant a la seva execució, dels consells comarcals–, en el que queda de l'any 1999 i de l'any 2000, el que queda d'aquests plans, facin l'esforç, almenys pel que fa a aquelles primeres, que encara res-

ten i que són bastants, de fer-les, perquè, d'alguna manera, el que es fa és que hi hagi indrets o parts del mateix territori d'aquestes comarques de muntanya que vegin que s'han fet inversions a la vora, per dir-ho d'alguna manera, però que es vegin decebuts pel que no ha estat una inversió que tenien promesa i que vostès van presentar, com ens tenen acostumats en molts aspectes, a fer una presentació dels plans comarcals quasi comarca per comarca i, de vegades, nucli per nucli o població per població.

També ens ha fet referència, conseller, al Pla estratègic de les comarques de muntanya. Entenem, pel que ens ha dit, que els futurs plans que vostès estan dissenyant seran tots en funció de les mancances i en funció del que vostès comenten en el Pla estratègic de les comarques de muntanya, on hi ha unes exposicions molt clares –a què abans jo feia referència– d'algunes amb uns mapes il·lustratius de què vostès parlen, però n'hi ha d'altres on parlen de població i poblament, on parlen del medi natural i on parlen d'infraestructures; per exemple, diuen: «elevats costos de manteniment de l'extensa xarxa de camins», etcètera, no?, amb la qual cosa nosaltres no creiem que, amb aquest Pla estratègic de les comarques de muntanya –que creiem que és un bon document–, puguin, d'alguna manera, agafar els futurs plans comarcals de muntanya solament en funció d'aquest Pla estratègic, perquè, d'alguna manera, estarien deixant de banda algunes d'aquelles actuacions dels primers plans, però també d'aquesta segona generació dels plans, que potser no veurien mai que es poguessin executar, amb la qual cosa nosaltres creiem que en aquesta tercera generació de plans que vostè apuntava, també, d'alguna manera, haurien de recuperar totes aquestes inversions que no s'han estat fent durant aquests anys.

I acabo, senyor president, dient que nosaltres presentarem, conseller, una moció en la línia constructiva. Nosaltres hem presentat avui aquesta interpellació en els aspectes de garantir aquesta despesa inicial programada i d'actuar sobre aquelles inversions principalment previstes en els primers i segons plans, aquelles actuacions més endarrerides que encara no s'estan executant.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la rèplica, té la paraula l'honorable conseller Pere Macias. Cinc minuts.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Bé, deixi'm, senyor diputat, que jo li doni algunes dades que a mi em resulten francament positives, no?

L'evolució de la població a les comarques de muntanya... Home, miri, entre el 91 i el 96, com li deia abans, hi ha algunes comarques que han crescut molt. És a dir, la Vall d'Aran ha crescut un 15%; això és molt! Dirà: «Escolti'm, és la Vall d'Aran!», però, escolti, miri, el Pallars Sobirà –que abans era una comarca que dèiem–, escolti, el Pallars Sobirà ha crescut un 7%, i això no ho

ha fet cap comarca, ni metropolitana ni de l'entorn de Girona, ni de l'entorn de Tarragona, no? Per tant, jo penso que, de mica en mica, totes les comarques es van incorporant a aquest contingent d'augment de població.

Deixi'm també ampliar-li una mica la informació que li donava pel que fa a la renda bruta familiar disponible. Home, sobre totes les comarques catalanes, primer, la Cerdanya, amb un 131%; segon, la Vall d'Aran, 127%; el Pallars Sobirà, 119,8%; el Pallars Jussà, 113%; l'Alta Ribagorça, 107; la Garrotxa, 105; el Ripollès, 101,6, i només n'hi ha tres que no arriben al cent i que són el Solsonès, 99,5, i l'Alt Urgell i el Berguedà, 99,3%.

Per tant, des del punt de vista de dir: «Escolti'm, és que la renda no és significativa, hauríem de mirar el PIB...» Bé, mireu el PIB *per capita*, i no amb fonts de l'Institut d'Estadística de Catalunya, sinó dels estudis que fa una entitat creditícia, no?, els seus serveis d'estudis: la comarca que, de l'any 90 al 97, ha crescut més en PIB *per capita* és el Ripollès. Per tant, d'alguna manera, crec que hem d'anar més enllà, hem de mirar més enllà, i, des d'aquest punt de vista, nosaltres entenem que això és el que pertoca en aquest nou pla estratègic.

Vostè planteja que els anys últims s'ha d'augmentar. Bé, té raó. Pensi, per exemple, que la previsió, la programació dels plans comarcals de muntanya era que, l'any 95, el que hi havia eren 17.000 milions; el 96, 18; el 97, 18, però el 98 i el 99 eren només de l'entorn de 16, no?; això és el que preveïen. La realitat ha estat diferent: per exemple, quant al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, entre l'any 97 i el 98, mentre que el 97 teòricament teníem aquest volum –18– i havien de passar-lo a 16, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, que és el principal inversor, passa de 4.000 a 4.500, és a dir que augmenta un 14%, i, del 98 al 99, aquest increment es consolida.

Per tant, jo li puc dir que, efectivament, el Govern ha pres les mesures perquè això sigui així, i, d'aquestes mesures, n'hi ha també una que fa pocs dies, doncs, es va aprovar, que són els convenis de col·laboració amb els consells comarcals de les comarques de muntanya, en les quals la inversió del Departament, diguem-ne, que efectuen directament els consells en moltes actuacions –de foment, des d'una banda, de l'activitat econòmica i, de l'altra, de prestació de serveis públics que vostè enumerava– creix un 65% amb relació a la convocatòria anterior.

I aquí hi ha, doncs, des d'allò a què vostè feia referència: portades d'aigua, camins..., però també elements que poden portar, diguem-ne, riquesa: centre de teletreball, per exemple, itineraris turístics, museu –tots els museus que fa l'Alt Urgell–, per exemple, projecte de represa de l'embasament de Rialb a Oliana perquè es puguin fer activitats turístiques a la cua de l'embasament... En fi, altres consells comarcals han donat prioritat als camins, perquè, efectivament, en algunes comarques de muntanya falten els camins; altres, per exemple, la iniciativa Leader II, formació per a l'accés de la innovació a la Garrotxa... En fi, podria donar-li moltes dades que van amb relació als objectius mateixos dels plans comarcals de muntanya.

8272

Per tant, senyor Fabregat, jo agraeixo aquest seu capteniment i el to constructiu que li ha donat, perquè penso que coincideix amb el de la preocupació del Govern per poder ajudar a desenvolupar aquestes comarques de muntanya. I, ho repeteixo, sortosament, podem constatar que la política del Govern de la Generalitat està tenint un èxit constatable a través de qualsevol índex que nosaltres vulguem analitzar.

Moltes gràcies, senyor president, moltes gràcies, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la deslocalització d'indústries fora de Catalunya

El dotzè punt de l'ordre del dia és: interpellació al Consell Executiu sobre la deslocalització d'indústries fora de Catalunya. Presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula, per presentar-la, el diputat senyor Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, diputats i diputades resistents; gràcies, senyor president. Senyor conseller, aquesta és una interpellació que el Grup d'Esquerra Republicana presentava tot i ser conscient que la conjuntura de l'economia internacional en una economia oberta, com en la que ens trobem en aquests moments, matisa que la deslocalització és un fenomen, doncs, habitual a tots els països europeus i, de fet, a tot el planeta, no?

Però nosaltres dèiem que Catalunya ha tingut sempre una tradició industrial. Jo diria que, fins i tot, valdria la pena fer, allò, la cita que feia Ortega i Gasset en el seu llibre *La España invertebrada*, quan comparava, en definitiva, que el castellà era guiat per l'esperit guerrer i, en canvi, el català –i ho deia en un sentit, fins i tot, pejoratiu, que no hauria de ser així–, el guiava un esperit industrial; oposava el guerrer a l'industrial. I de vegades no som conscients de la importància que la indústria ha tingut en la formació del poble de Catalunya, en la seva consciència, en la seva cultura, i som menys conscients del vitalisme que històricament ha representat dins la cultura i, fins i tot, del catalanisme i el seu fet, que anomenem sovint «diferencial».

Quant al resultat d'aquesta tradició industrial, tots els teòrics han vingut a convenir que Catalunya era una àrea de bon acolliment per a les seves indústries, d'ençà dels principals elements que recomanava la seva localització, perquè afavorien el creixement industrial. Hi havia unes facilitats de relacions interindustrials, economies externes per a la concentració i diversificació industrial, disminució dels costos de transport, disminució dels costos d'estructura, i unes bones infraestructures, sòl industrial, centres tècnics qualificats, capacitat de creixement derivada dels sectors, dinamisme i paper impulsor dels sectors de l'alimentació, del tèxtil, de la maquinària elèctrica, dels transports; un mer-

cat amb una demanada important i, sobretot, un factor humà, una mà d'obra qualificada i una alta cohesió social.

Evolutivament, doncs, a Catalunya, per a la localització industrial vàrem tenir un bon començament per les fonts energètiques hidràuliques, i per la sinergia, posteriorment, s'anà configurant un sistema complex que afavoria els nuclis industrials arreu. Però la situació actual, si agafem els diferents períodes, a partir dels anys setanta, i gairebé ho podríem concentrar des del 81, hem vist que els cicles de l'economia, de contracció i expansió, han anat variant. L'anterior cicle, del 81 al 85, que podríem qualificar de crisi, hi va haver una disminució i una variació d'un -0,1%. A partir del 86-89, un cert cicle expansiu, en què van créixer l'economia catalana i el sector industrial, concretament, un 5,4%. Del 90 al 93, una crisi, que disminueix un 0,2%, i del 94 al 97, una expansió del 3,4%.

El sector industrial, si n'exceptuem la construcció, si l'examinem en funció de la seva importància relativa sobre el producte interior brut, en perspectiva, podem veure que ha viscut una notòria evolució regressiva. Si partim de l'any 55, podríem dir –font del Banc de Bilbao– que representava, dins del producte interior brut, el sector industrial, el 42,89%. Si ens n'anem al 92, ja va davallar fins al 31,97%. I si ens n'anem al 97 –segons l'informe de conjuntura de la Caixa de Catalunya–, ens n'anem al 30%. Hi ha hagut una regressió que ha anat del 42 de l'any 55, en l'evolució històrica, fins al 30%. Aquesta mateixa tendència regressiva, la podem observar en l'ocupació en la indústria, la població ocupada, que, si la computem en milers de persones, de l'any 75, que estàvem en 960.000 persones, segons el Banc de Bilbao, en aquests moments, l'any 98, ens trobem en 570.000, tot i tenir en compte el creixement demogràfic.

Aquesta tendència no és única; passa arreu d'Europa. Hi ha hagut el procés d'externalització dels serveis, la comercialització..., en definitiva, tot el que podríem qualificar del transport, la gestió i, en definitiva, ha passat a nivell d'Europa occidental i del món occidental. Hi ha hagut l'externalització. També hi ha hagut el que en podríem dir la crisi que es va desencadenar, a partir de l'any 73, del petroli, que fa afectar les economies occidentals. Però, en definitiva, aquesta tendència, a Catalunya, si la comparem amb l'evolució espanyola, sí que és preocupant, i aquí és quan ja podem introduir elements de distinció. Perquè és evident que hi ha hagut una regressió del pes industrial a Catalunya, que ha superat, aquesta regressió, el que representa la indústria a la resta de l'Estat espanyol. Si ens ho mirem en el que és població ocupada, podem veure com el sector de població ocupada, el sector industrial, a Catalunya, ha davallat respecte al que ha set el sector de població ocupada a l'Estat espanyol.

De tot plegat podem concloure que, des de l'època del desenvolupament econòmic, als anys seixanta, Catalunya ha perdut pes industrial. Això es verifica en xifres absolutes en funció de les persones que treballen en el sector secundari, com en la seva relació amb el conjunt de l'Estat. I naturalment, també, en les xifres relatives, en la importància que té el sector dins el producte inte-

rior brut català. Hi ha hagut un procés de deslocalització industrial, i aquestes xifres ho demostren: el nombre d'empreses que s'han constituït entre el 95 i el 98 en el conjunt de l'Estat espanyol, la mitjana espanyola és de l'11,70%, ha crescut un 11,70. I a Catalunya, només d'un 8,1. Per aquesta causa ha perdut pes dins de l'Estat espanyol el que era Catalunya.

L'any 1995, representàvem, el producte industrial, el 19,24%. L'any 98 hem baixat: 18,63%. De l'estudi de la Confederació Catalana de la Construcció, l'activitat econòmica a Barcelona ha baixat, també, amb dades irrefutables. L'any 71, la proporció de Barcelona vers Madrid era de 82 a 57; l'any 95 és 50 a 137. La indústria tradicional de Catalunya, la dels filats i teixidories de cotó, està passant una crisi gravíssima; no és conjuntural, és una crisi estructural pel *dumping* de les importacions de filats, que han passat del 37% al 56 sobre la producció catalana. Les importacions de teixits de cotó han passat del 42% al 48; si no s'hi posa remei urgentment, hauran de tancar moltes empreses.

Davant d'aquesta simptomatologia, cal estar amatents; cal estar preocupats, ja que, a més a més de tot això, trobem que per sobre de les empreses foranes existeixen diverses actituds: unes no vénen a invertir, i d'altres en marxen, i les tradicionalment manufactureres pateixen crisi greu. Nosaltres considerem que, en el fenomen de desindustrialització o deslocalització industrial, s'hi donen els següents fets: empreses que no vénen a invertir, i això, és clar, ho diem avui, però el senyor conseller –amatent a aquesta interpel·lació que presentava el Grup d'Esquerra Republicana– ens ha anunciat la inversió de la Hewlett Packard a Catalunya, aquest matí ho hem pogut escoltar per les emissores del règim. Però, malgrat tot –malgrat tot–, li podríem dir que empreses que no vénen a invertir –el cas Daewoo, conegut, el cas BASF, ja discutit en aquest Parlament–, empreses que marxen per trobar una millor localització –la Bayer, la Hispano Olivetti, la Pepsi-Cola, Sintel, Siemens, que hi ha hagut reducció de plantilla, en aquesta darrera–, empreses en crisi greu.... Actualment estem patint una crisi gravíssima en un sector tradicionalment català, com les filatures i la teixidoria. Les importacions en *dumping* han posat les fàbriques catalanes d'aquest sector davant de l'alternativa de tancar. La manca de competitivitat de les nostres empreses de filatures és un tema molt preocupant.

A aquest mateix tema hi podríem afegir aquelles empreses que han traslladat les seves factories a països on hi ha *dumping* social, atès que tenen la mà d'obra més econòmica. Empreses que traslladen la seu a Madrid..., i aquí sí que, en definitiva, ja la cosa és vertiginosa. Hem quedat impassibles de veure que durant vint anys gairebé de període democràtic, i divuit anys o dinou de pujolisme triomfant, les empreses catalanes de tota la vida han canviat de mans i han canviat de domicili amb el poder decisor. Tenim els següents casos: Catalana de Gas Natural, Fomento de Obras y Cubiertas, Tabacos de Filipinas, Paperera Sarrió, Cros, Explosivos Río Tinto, Industrias Agrícolas Ebro General Azucarera, i la pèrdua de poder a la Maquinista Terrestre i Marítima, Aigües de Barcelona, Carbuos Metàlics i, la darrera,

absorció –per dir-ho d'alguna manera– del sector elèctric, de FECSA i Enher.

En definitiva, nosaltres entenem que és evident que en el marc d'economia oberta..., és gairebé impensable que avui en dia hàgim de buscar fórmules intervencionistes, però és evident que caldria posar incentius al que podríem qualificar d'una atmosfera industrial. I que hi ha temes vitals, en definitiva, per ajudar això. En infraestructures, enteníem que era vital, avui en dia, crear..., a partir de les millores d'infraestructures com el tren de gran velocitat, el port de Barcelona, la Fira de Mostres, els aeroports o la millora de qualitat del sòl industrial, és importantíssim. En política fiscal, res de nou, ja ho sabem, quin és el problema: en definitiva, estem lligats de mans i peus des del Govern per crear incentius fiscals, per crear condicions per poder atreure empreses. I en mesures de competitivitat hi ha dos temes preocupants. Aquí –i s'ha de dir en favor, fins i tot, del Govern–, les mesures mediambientals a nivell industrial s'estan portant amb un cert rigor; a la resta de l'Estat, no. I això és competència deslleial, i des d'aquí no es fa res per obligar que a la resta de l'Estat es compleixin les normatives mediambientals. És a dir, hi ha, avui en dia, comunitats autònomes com Múrcia –fins i tot la Franja d'Aragó s'està beneficiant d'aquest procés–, on, en no haver-hi cap compliment, ni cap seguiment, ni cap control de la qualitat mediambiental del procés industrial, s'estan veient beneficiades per inversió de noves empreses.

I, per tant, nosaltres entenem que aquest és un tema preocupant i que comporta una sèrie de dificultats. No podem donar incentius, no podem donar els ajuts –el cas de la BASF és conegut–, ens perjudiquen. Comarques regressives, com el Priorat o el Ripollès, no poden assumir els ajuts que tenen les comunitats autònomes com Castella - la Manxa. Nosaltres complim –i ho hem de seguir fent– les normatives mediambientals, no així –hi ha un *dumping* ecològic que s'està fent– des de la resta de l'Estat..., que segurament, a la llarga, els serà perjudicial, eh?, aquest *dumping* ecològic, però, és clar, a curt termini ens perjudica a nosaltres. I, en definitiva, hi ha greus mancances en infraestructures, que també ens compliquen.

Una altra cosa és també..., elements a tenir en compte són el salt de formació, que en aquest cas, a Catalunya, hi ha greus disfuncions en el que és el salt del món universitari i el món de la investigació al món de l'empresa i el que podríem qualificar de tecnologia aplicada. Són problemes, doncs, que afecten el que podríem dir el fet de crear un clima industrial propici i que, en definitiva, retroalimenten el procés ja natural de la deslocalització...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps, i tindrà torn de rèplica.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Senyor president, acabo. Per tant, al nostre entendre, voldríem saber els criteris que té el Govern per intentar, en la mesura possible, dins de l'economia oberta...,

8274

com podem millorar les condicions per retenir pes industrial i indústries al nostre país.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de resposta, té la paraula l'honorable conseller senyor Antoni Subirà, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Subirà i Claus)

Deu minuts, senyor president?

El president

Sí, senyor conseller. És el que fixa el Reglament.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Sí, sí, ja ho sé, ara me'n recordo, senyor president.

El president

A més, el va fer vostè, aquest Reglament. (*Rialles.*)

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, bé, jo he quedat molt corprès, diguem-ne, en el moment que he sentit el diputat Puigcercós beure en les fonts d'autoritat d'Ortega i Gasset, però, és clar, després ja he vist immediatament que el que estava fent era llegir la carta del diputat Ferrer i Gironès, que tenia una altra cosa per fer en un altre lloc, però ja ens hi té acostumats, a això –almenys a la Comissió d'Indústria ens hi hem trobat diverses vegades. Bé, la carta del diputat Ferrer i Gironès, o el testament del diputat Ferrer i Gironès, bé, això, ja el temps ja ho dirà, en tot cas.

És molt curiós, és fantàstic, això, perquè avui, senyor Puigcercós, he anunciat la inversió de Hewlett Packard, que és qualitativament molt espectacular; quantitativament, no, eh? L'he anunciat, simplement, perquè avui m'han telefonat –vaja, em van telefonar ahir a la tarda, a última hora– els de Hewlett Packard dient-me que ja podíem anunciar-ho; la decisió estava presa des de feia dies, i ahir em van avisar d'això, no? És a dir, no he triat el dia pensant en la interpellació del senyor Ferrer i Gironès, sinó que ho he dit tan aviat com he pogut. El que sí que avui ha passat és que he presentat els resultats de l'any 1998, de la indústria catalana, i resulta que són absolutament espectaculars. És a dir, vostès han triat un mal moment. El que passa és que, després, mirant la data de la interpellació, ja ho veig, el que ha passat; vaja, és a dir, el moment era un altre, perquè aquesta interpellació és del 28 d'abril del 1998.

Bé, doncs, miri, li explicaré com ha anat la indústria l'any 1998, però al tancament de l'exercici. Hem tingut un creixement, un creixement en termes reals, espectacular, del 4,7%. Que això, si ho ajuntem als quatre anys anteriors, ens dona el quinquenni més brillant, senyor Puigcercós, el quinquenni més brillant de la història moderna de Catalunya, des del punt de vista industrial –home, no arrufi el nas, perquè jo tinc les dades, i vostè

no les té, i el senyor Ferrer i Gironès tampoc. Durant aquest quinquenni, s'ha produït un creixement de la indústria catalana del 22%, que vol dir que, en cinc anys, ens hem situat un quart més amunt d'allà on estàvem. L'estructura de l'economia catalana..., vostè ha dit: «Ah!, s'ha desindustrialitzat, perquè resulta que ara la indústria representa un 30% del producte interior brut, i fa uns quants anys en representava més.» Sí, la indústria catalana s'ha modernitzat, l'economia catalana s'ha modernitzat, i en aquests moments tenim una estructura que és, exactament, la que té Alemanya. I bé, doncs, això és el que ha passat.

Miri, nosaltres aportem..., nosaltres, que som, com vostè sap, el 5 o el 6% del territori de l'Estat, 32.000 quilòmetres quadrats, i som el 15,5% de la població, aportem el 20% del producte interior brut, el 25% del producte industrial, a l'Estat espanyol, i el 27% de les exportacions. Deixi'm insistir una mica en això de les exportacions.

L'any passat vam arribar a la xifra històrica –amb una forta contribució del sector tèxtil, aquest que vostè diu que està moribund–, vam arribar a la xifra absolutament històrica, bé, rècord –(*veus de fons*) no, vostè no, el senyor Puigcercós–, de 4,4 bilions –4,4 bilions– de pessetes. Aquestes exportacions de 4,4 bilions de pessetes de Catalunya, escolti, aquestes exportacions no compten les vendes que fem, per exemple, a Càceres, eh? En el cas de Portugal, sí, eh? El que Portugal ven a Càceres és exportació; el que nosaltres venem a Càceres, no és exportació. Malgrat això, malgrat aquesta dificultat estadística de comparació, exportem bastant més que Portugal, exportem bastant més que la República Argentina, exportem bastant més que Israel. Per tant, Catalunya –que, a més a més, exporta producte manufacturat– és una potència industrial reconeguda i en creixement.

I davant d'aquest panorama, que és absolutament objectiu i objectivable, vostè ens fa un discurs catastrofista. Sap amb què va coincidir l'època aquella de la seva interpellació, és a dir, del 28 d'abril del 98? M'he dedicat a mirar l'hemeroteca, a veure què passava, aquells dies. Home, doncs... (*l'orador tus*), passava... –perdonin, si m'agafa un atac de tos és que tinc bronquitis i, llavors, el que sí que li prometo és que no cancel·laré la interpellació i el trucaré per telèfon; és a dir, continuaré intentant parlar directament. El que va passar en aquelles dates va ser que es va publicar que l'alcalde de la Carolina feia uns tractaments especials per atraure inversions. Això va situar aquells dies la Carolina als diaris, però no pateixi, que no ha provocat cap desastre ni cap daltabaix. Al cap d'exactament tres mesos no se'n recordava ningú, de les accions que el benintencionat alcalde de la Carolina estava fent. Que eren del mateix tipus, molt menys potents, però del mateix tipus que després van portar que es perdés, en un moment determinat, en una mena de subhasta en la qual nosaltres no vam voler participar, la inversió de Daewoo, que vostè l'ha citat des d'aquí. Com que vostè l'ha citat, m'hi referiré.

Es va perdre, com li dic, perquè es va produir una mena de subhasta entre comunitats autònomes, i n'hi va haver una que va fer la postura més forta en aquesta sub-

hasta; tan forta, que després va passar el que tenia de passar: que la Unió Europea va estudiar el tema, va considerar que aquelles subvencions eren il·legals i ha condemnat Daewoo a tornar-les, senyor Puigcercós. I, naturalment, nosaltres no entrarem mai en jocs d'aquests tipus.

I si, finalment, Hewlett Packard, s'ha pogut anunciar que ha decidit invertir aquí, amb una inversió qualitativament molt important, que és d'altíssim valor afegit i que donarà ocupació a gent d'un alt nivell de preparació, és perquè aquí l'ha trobat, perquè aquí ha trobat les condicions adequades.

I deixi'm-li dir una cosa: sap en quina ciutat d'Europa hem competit en l'última fase d'aquesta decisió? Amb Londres. És a dir, en aquests moments, el nostre país està competint per la captació d'inversions, no amb la Carolina, que és molt respectable, no amb les comunitats que han d'anar a cop de subvenció per aconseguir alguna inversió, sinó simplement amb els llocs que ofereixen unes condicions socials, d'entorn econòmic, de serveis, de possibilitat de subcontractació tan evolucionades com les millors de qualsevol punt bo del continent europeu.

Bé, i aquesta és la situació sobre la qual vostè o el senyor Ferrer i Gironès volen teixir una mena d'argumentació catastrofista. Miri, jo li he donat les dades que li he donat, les dades són certes, són comprovables, i l'ambient, l'entorn en què ens movem és el que jo li he explicat. Ara vostè té el torn que li correspon, em dirà el que vulgui, com és lògic i com el Reglament autoritza, i després jo tindrè el torn de rèplica i li tornaré a explicar el que a mi em sembla.

Moltes gràcies, senyor president, senyor diputat.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Puigcercós, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Home, realment..., diu: «El senyor Ferrer ens té acostumats a no venir.» Miri, el senyor Ferrer potser sí que ha escrit un testament; el senyor Ferrer el farà polític. Jo crec que n'hi ha d'altres que faran una defunció judicial, perquè la seva manera de fer al seu Departament... Avui en les preguntes al president de la Generalitat ha sortit el tema, jo diria, desgraciat i penós, de la Maison de la Catalogne; podríem parlar també de com vostè ha portat tot el tema de turisme en el que són les oficines de representació; podríem parlar també de com està funcionant, amb la seva assessoria, el que és l'Institut Català de Finances, en la mesura que a vostè li competeix; podríem parlar de l'Hotel Rey Jaime I, de Castelldefels... És a dir, jo penso que hi ha gent que escriurà la seva vida i farà el seu testament polític; altres, desgraciadament, hauran passat per la vida d'aquestes institucions amb un rerefons judicial. Però, en definitiva, això, com diu sempre, és feina dels jutges.

Vostè té un menyspreu absolut pel que és aquesta cambra. No és nou; vull dir, això és una cultura que s'ha

heretat des de fa anys. I vostè ve aquí, ens dona les seves xifres..., i nosaltres no ens inventem cap xifra, senyor Subirà: nosaltres donem les xifres que dona el balanç d'aquest semestre que fa la Caixa de Catalunya. I si la Caixa de Catalunya fa malament els seus estudis, doncs, escolti, jo crec que vostè s'hauria de preocupar, com a conseller d'Indústria.

Nosaltres no ens inventem res. I la realitat és que en aquests moments hi ha hagut una pèrdua de pes industrial. I vostè diu: «Escolti, estem al 30, és una indústria més moderna. Comparem-nos amb la República Federal Alemanya o amb el Benelux.» Sap quin és el percentatge del Benelux, industrial, sobre el producte interior brut? Supera el 36%, i en aquests moments els alemanys estan gairebé fregant el 38%. Per tant, no em parli vostè de xifres d'Alemanya. I això no m'ho invento jo, eh?: Caixa de Catalunya.

A més a més, ho ha dit vostè, ho ha reconegut, que moltes vegades –i tinc aquí retalls de premsa; si vol, els hi trauré–, vostè diu: «Home, miri, la Carolina, nosaltres no competim amb la Carolina.» Jo no li trauré la Carolina, jo no la hi pensava treure, perquè no deixa de ser una anècdota, això de la Carolina. Però, és clar, vull dir, hi ha uns incentius fiscals que aquí ni els hem somniat ni els hem vistos, ni pensen fer res per assumir competitivitat d'aquest tipus.

Per tant, jo penso que aquí no hi ha hagut una voluntat clara per crear una atmosfera industrial, per crear un clima propici per a les inversions. Diu: «Home, aquí ens vénen grans inversions.» Faci el còmput, facin vostès l'autocrítica i reconeixin el que ha marxat, o el que ha deixat de venir, o el que se n'ha anat a Madrid, en el que és la seva capacitat de gestió i direcció, i que ha deixat d'estar a Catalunya. Facin el càlcul. No l'han fet, vostès; ni l'han fet ni l'han publicat, perquè ja se sap que això, en un moment donat, no dona –ni els els donarà mai– vots.

Però, en definitiva, fixi's en un altre tema que jo li deia abans, que penso que és un tema important: hi ha *dumping* ecològic, però n'hi ha d'altres, de *dumpings*, que ens els estan fent des de la resta de l'Estat, i vostès no ho denuncien. No em digui que no, perquè en el sector de l'alimentació hi ha una bona part d'aquestes inversions que estan marxant de Catalunya i se n'han anat, per exemple, a la Comunitat Autònoma de Múrcia. No em digui que no, perquè el creixement que ha tingut Aragó en aquest moment, per aquest *dumping* ecològic que li dic, és espectacular.

Ja li deia jo i li donava la raó quan li deia: «Segurament, senyor Subirà, a mitjà termini ens sortirà a favor, això, perquè, en definitiva, no tenim res a envejar en control mediambiental, fins i tot amb l'Estat francès en alguns aspectes. Però a curt termini sí que ens perjudica; ens perjudica en població activa, ens perjudica, en definitiva, en creixement a Catalunya.» I li deia jo, fins i tot: «Escolti, a la Unió Europea, ja sé que no hi som, però segons vostès, que hi incideixen tant, escolti, hi ha normatives aprovades des de la Unió Europea, i concretament des del Parlament Europeu, en què es demana que en els sectors fins i tot preindustrials no es comprin aquells productes que estan propulsant o que vénen a

8276

partir del *dumping* social.» I aquí Catalunya en som víctimes, de tot això, i vostès en aquests moments ni hi estan intervenint ni estan controlant què s'està comprant i què s'està important en filats; hi ha normatives europees que tendeixen a aquest control, i si vol, escolti, quan acabi, li donaré fins i tot la normativa perquè se la pugui estudiar.

Al nostre entendre, vostès viuen sobre l'ona. Diu: «Aquest és el cicle més important, més positiu que hem tingut.» Aquí hi ha hagut un desballestament absolut dels sectors productius més estratègics, i si no, escolti, busqui-ho vostè, i li tornaré a repassar la llista d'abans de la deslocalització que hi ha hagut.

Vostès, al contrari de fer una política, ja no dic intervencionista, però, si més no, de fixar objectius i de garantir a Catalunya, en definitiva, les condicions –perquè, quan s'hagi homologat i hi hagi un procés d'homogeneïtzació europea, el que serà competitiu serà l'Administració– que pugui crear l'Administració per absorbir inversions, per poder-les reclamar, vostès en aquests moments estan demostrant que, agilitat i capacitat, poques. No em digui vostè que l'èxit de Hewlett Packard..., perquè li recordaré també que fa uns anys van marxar, van desmantellar tota una nau important que tenien al Vallès, i va marxar, Hewlett Packard. Li ho recordaré, li ho buscarem a l'hemeroteca. I vostè aquí es va lamentar absolutament d'aquesta decisió. Home, les impressores famoses; faci memòria.

Però, és clar, és a dir, vostè ens apareix avui i ens diu: «Home, avui és una casualitat, i és una desgraciada casualitat.» Miri, la realitat és la següent: vostès, en aquests moments, han perdut pes industrial des de l'Estat, n'estem perdent en la relació europea; estem sent el sud, passem a ser sud. Amb una economia tançada, érem el nord industrial de l'Estat espanyol. Les condicions de competitivitat han de ser més altes. Vostès no estan garantint...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Puigercós i Boixassa

...ni estan fent els elements útils i necessaris per garantir aquests elements de competitivitat.

Però jo els deia a vostès: infraestructures, marc fiscal..., no han fet res, ni estan donant les condicions, i podem veure fins i tot com, comarques amb real declivi –comarques amb real declivi–, vostès les han incloses en aquest model autonòmic, en el qual no se'n beneficien. I comunitats autònomes com Castella - la Manxa, que està funcionant de cinturó industrial de Madrid, estan captant la majoria de les inversions. Vostès sabran; però, senyor conseller, com li deia, algú farà testament polític, però d'altres precisament no podran fer ni això.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller, per un temps màxim de cinc minuts.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

A veure, senyor diputat, nosaltres, l'any passat, vam captar 434.000 milions de pessetes d'inversió industrial directa, que vol dir exactament el 38,8% de la inversió industrial directa de l'Estat, que es va produir a l'Estat espanyol. És clar, això no és declivi, això no és perdre posicions, això no és que les inversions se'ns escapen cap a un altre cantó. És a dir, si el territori que li he explicat, l'economia que li he explicat abans, resulta que l'any passat capta inversió directa industrial estrangera per valor de 434.000 milions de pessetes i això significa el 38,8%, quasi el 40, de la inversió industrial estrangera que es va produir a l'Estat espanyol, no hem perdut competitivitat, no hem deixat de ser atractius, és a dir, ho som molt. I ho som molt per procediments perfectament legítims, no per subvencions que després han de ser castigades per la Unió Europea –cas de Daewoo, a Àlaba.

És a dir, bé, això són dades, i són dades a les quals vostè contraposa unes xifres que no em consten..., vaja, i que no les contraposa, d'altra banda. Vostè no m'ha dit la seva xifra d'inversió directa estrangera l'any 1998, i jo la hi dono ara.

Les nostres empreses no perden competitivitat, i la prova és la dinàmica exportadora del nostre sistema industrial. Fixi's en una cosa: nosaltres tenim sectors extremament dinàmics, sectors que si la mitjana del creixement de les exportacions ha sigut del 7,4%, em sembla recordar, han crescut un 18, un 19%, i són aquells sectors que a Catalunya existeixen, que són forts i que tenen més contingut tecnològic. Per exemple, és el sector de la química fina, és el sector de la maquinària, de diversos tipus de maquinària, d'empaquetat, d'envasat o d'impressió, en què som líders.

Fa pocs dies, es va inaugurar una nova planta d'una empresa, precisament de la seva demarcació –inauguració a la qual va assistir el conseller d'Economia, perquè jo era fora–, que és una empresa que és líder mundial en el seu sector d'impressió de plàstics. Bé, de fenòmens d'aquests, se'n donen a Catalunya amb abundància, i el fet que nosaltres estiguem essent un dels països de la Unió Europea més exportadors, i, a més a més, més exportadors a la mateixa Unió Europea, vol dir que els nostres productes i les nostres empreses són capaços de competir amb mercats sofisticats i exigents, que demostren..., no un teixit industrial en declivi.

És més, d'aquells 4,4 bilions de pessetes que jo li he donat com a xifra d'exportacions l'any passat, un quart, és a dir, 1,1 bilions de pessetes –que és una xifra impressionant, que fa uns quants anys no la feia tot el sector industrial català–, aquesta xifra d'1,1 bilions de pessetes, és a dir, un quart del total, el van exportar empreses d'entre cinquanta i dos-cents cinquanta treballadors. Vol dir que hem aconseguit que tot el teixit industrial català, fins i tot el constituït per empreses mitjanes –no en diria petites; una empresa de cinquanta

treballadors a Catalunya no es pot considerar petita, és mitjana—, bé, doncs, empreses mitjanes estan absolutament absorbint la filosofia que els mercats són els internacionals, que han d'exportar, i ho estan fent brillantment.

El diputat que ha escrit la interpellació l'altre dia em va acompanyar a Girona, precisament per visitar l'activitat de les oficines del Copca, que van rebre..., que van situar-se a Girona per poder tenir interacció amb les empreses de la demarcació. I va ser una activitat espectacularment positiva: més de dues-centes empreses van contactar amb els diferents delegats de les oficines del Copca que tenim arreu del món per a accions d'introducció en les activitats exportadores. I el diputat Ferrer i Gironès hi va ser, va parlar amb diversos delegats i va poder adonar-se, tocant-ho de primera mà, de la bondat de l'actuació.

Per tant, tot el que vostè explica, hi insisteixo, és una visió catastrofista que no correspon en absolut a la realitat, i el món industrial ho sap perfectament i, per tant, no li dóna la raó, senyor diputat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Modificació de l'ordre del dia

Prego un moment d'atenció. D'acord amb l'article 62.4 del Reglament, hi ha una sollicitud d'una cinquena part dels membres d'aquesta cambra, que proposen que, per assentiment del Ple, quedi posposat el punt número 13 de l'ordre del dia. Demano a les senyores diputades i als senyors diputats si es pot aprovar per assentiment aquesta posposició per a la propera sessió. *(Pausa.)* D'acord.

Doncs, llavors, es suspèn la sessió fins demà al matí, que la reprendrem a les deu del matí. Recordo que el primer punt serà el tretzè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre... —perdó, aquest és el que hem posposat—, el catorzè punt de l'ordre del dia, sobre la política d'atenció a la primera infància.

Es suspèn la sessió fins demà, a les deu del dematí.

La sessió se suspèn a les nou del vespre i un minut.